

บทเรียน NMI 2007

พันธกิจมิชชั่นนาซาเร็นสากล

สำหรับผู้ใหญ่

WWW.NAZARENEMISSIONS.ORG

สารบัญ

- บทที่ 1: คริสตจักรท้องถิ่นสนับสนุนงานของมิชชันนารี
- บทที่ 2: การสืบทอดต่อของครอบครัวเฮทริค
- บทที่ 3: เด็ก ๆ และอนุชน — อนาคตมิชชันนารี
- บทที่ 4: ครอบครัวเซอร์เคอร์ และครอบครัวฟอสซอฟ -- ครอบครัวมิชชันนารีที่พิเศษ
- บทที่ 5: ลูกของมิชชันนารีนับเป็นครอบครัวมิชชันนารีด้วย!
- บทที่ 6: ครอบครัวแมนน์ - ครอบครัวแห่งพันธกิจมิชชัน
- บทที่ 7: ริช ครอบครัวแห่งมิชชันนารี
- บทที่ 8: ครอบครัว=ผู้สนับสนุนงานพันธกิจ
- บทที่ 9: ครอบครัวแม็คครอสกี - การทรงเรียกสู่งานพันธกิจ
- บทที่ 10: มิชชันนารีเป็นครอบครัวแก่กันและกัน
- บทที่ 11: ครอบครัวเฟอร์นันเดซ — สองพี่น้องจากอาร์เจนตินา
- บทที่ 12: ครอบครัวเคทซ์ม - พระเจ้าทรงสถาปนาผู้นำ

ข้อเสนอแนะสำหรับบทเรียนอนุชน

หากคริสตจักรของท่านมีบทเรียนมิชชันของอนุชนแยกจากผู้ใหญ่ ก็ให้ใช้บทเรียนของผู้ใหญ่เป็นหลัก แต่ควรประยุกต์เนื้อหาให้สอดคล้องกับความต้องการของอนุชน ฟังระลึกว่าการเรียนเรื่องมิชชันคือวิธีการที่สำคัญในการฝึกอบรมอนุชน

ข้อเสนอแนะบางประการในการวางแผนบทเรียนเกี่ยวกับมิชชันสำหรับชั้นอนุชน:

1. ให้อนุชนมีส่วนร่วมมากเท่าที่จะเป็นไปได้ ยิ่งขอให้อนุชนมีส่วนร่วมมากเท่าใด การเข้าร่วมและความสนใจของอนุชนก็จะมากขึ้นเท่านั้น หากเป็นไปได้ควรให้อนุชนทุกคนมีส่วนร่วม
2. มอบหมายความรับผิดชอบก่อนเวลาเรียนอย่างน้อยหนึ่งสัปดาห์ ให้กำลังใจผู้มีส่วนร่วมให้ทำดีที่สุดเพื่อพระเจ้า การจำบทเรียนจะดีกว่าการอ่าน แต่การอ่านก็ดีกว่าไม่มีส่วนร่วมเลย
3. ขอให้ผู้มีประสบการณ์ด้านดนตรีได้เสนอเพลงพิเศษ โดยช่วยเขาให้เลือกเพลงที่เหมาะสม
4. ให้อนุชนทำหรือช่วยเตรียมอุปกรณ์ที่จะใช้ในบทเรียน อนุชนสามารถหาข้อมูลเพิ่มเติมได้จากอินเทอร์เน็ต แล้วแบ่งปันกับกลุ่มผู้ใหญ่และในกลุ่มอนุชนเอง
5. ขอให้อนุชนช่วยประชาสัมพันธ์การประชุมมิชชันโดยทำแผ่นประกาศ หรือสร้างสื่ออื่นเพื่อประชาสัมพันธ์
6. แต่ละเดือนขอให้อนุชน 1-2 คนร่วมแสดงในบทเรียน ควรแต่งกายให้เหมาะสมกับเรื่อง อนุชนสามารถเป็นตัวแสดงในชั้นผู้ใหญ่และเด็กด้วยก็ได้ เรื่องของมิชชันhariควรนำเสนอเหมือนเจ้าตัวเอง
7. ควรทบทวนบทเรียนที่ผ่านมาทุกครั้ง (ทุกเดือน) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนจำได้ว่าเคยเรียนเรื่องใดมาบ้าง ควรมีการแข่งขันกันระหว่างกลุ่มเพื่อวัดผลการเรียนเรื่องมิชชันที่ผ่านมามาตลอดทั้งปี
8. แจกหัวข้ออธิษฐานให้อนุชนล่วงหน้า เพื่อช่วยให้เขามีเวลาเตรียมคำพูด สำหรับคนที่ไม่มั่นใจในการอธิษฐานออกเสียงก็ให้เขียนคำอธิษฐานไว้อ่านได้

ฟังระลึกเสมอว่า มิชชันนารีส่วนใหญ่ได้รับการทรงเรียกเมื่อยังเป็นเด็กหรืออนุชน
ขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้บทเรียนเหล่านี้ในการสัมผัสจิตใจของอนุชน

บทที่ 1 :

คริสตจักรท้องถิ่นสนับสนุนงานของมิชชันนารี

โดย โรเซนเน โบลอร์แจ็ค

เป้าหมาย

เพื่อให้รู้ว่าคริสตจักรท้องถิ่นของนาซารีนได้มีส่วนสนับสนุนทางด้านร่างกาย, จิตใจ, การเงิน และคำอธิษฐานแก่มิชชันนารีจากคริสตจักรของตนเองอย่างไร

ข้อมูลบทเรียน

คำนำ

พระคำของพระเจ้าได้สอนเราว่า คริสตจักรควรมีส่วนสนับสนุนมิชชันนารีในทางปฏิบัติ พระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ได้บอกให้เราอธิษฐานเผื่อ, สนับสนุนด้านการเงิน, และให้กำลังใจแก่มิชชันนารี อัครทูตเปาโล ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นมิชชันนารีในพระคัมภีร์ใหม่ ได้วิงวอนให้พี่น้องในพระคริสต์ที่อยู่ในโรมช่วยเหลือท่าน โดยกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย โดยพระเยซูคริสต์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และโดยความรักของพระวิญญาณ ข้าพเจ้าวิงวอนขอท่านช่วยอธิษฐานรื้อนรนเพื่อข้าพเจ้า” (โรม 15:30) อัครทูตเปาโลได้พูดกับพี่น้องเหล่านั้นในลักษณะความสัมพันธ์ที่เป็นแบบ “หุ้นส่วน” อีกทั้ง ยังขอบคุณคนเหล่านั้นว่า “ถึงกระนั้นก็เป็นความกรุณาของท่าน ที่ได้ร่วมทุกข์กับข้าพเจ้า...พวกท่านได้ฝากของมาช่วยหลายครั้งหลายหน....ข้าพเจ้าได้รับครบ....ซึ่งพวกท่านส่งไปให้....” (ฟิลิปปี 4:14, 16, 18)

คริสตจักรท้องถิ่นของนาซารีนได้มอบความหวังและการช่วยเหลือแก่มิชชันนารีจากคริสตจักรของตน ที่ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า “ที่จะออกไป” อีกทั้ง โครงการสายสัมพันธ์แห่งรัก NMI (ซึ่งเป็นโครงการเกี่ยวกับความรัก, การใส่ใจ, การรับรู้ และการแบ่งปัน) ได้ให้โอกาสที่ดียอดเยี่ยมสำหรับคริสตจักรของคนที่จะ “ยอมรับ” มิชชันนารีเหล่านั้นเข้าสู่การเป็นครอบครัวในคริสตจักร โดยที่คริสตจักรได้มีส่วนในงานพันธกิจของมิชชันนารี อีกทั้งยังหนุนใจและช่วยเหลือครอบครัวของมิชชันนารี จากการมีส่วนช่วยเหลือนี้ พระกิตติคุณได้ขยายออกไปยังที่สที่สุดปลายแผ่นดินโลกโดยผ่านทางพันธกิจนี้

ปัจจุบัน (ปี ค.ศ. 2006) มีประชากรจำนวน 1.4 ล้านคนที่เป็นสมาชิกของคริสตจักรนาซารีน จากคริสตจักรท้องถิ่นจำนวน 13,672 คริสตจักร มีมิชชันนารี 801 คน รวมทั้งองค์กรมิชชัน (อาสาสมัครที่มารับใช้นาซารีน) และผู้รับใช้เย็บเต็นท์ พื้นที่ 150 เขตทั่วโลกได้ยื่นพระกิตติคุณผ่านทางงานพันธกิจของคริสตจักรนาซารีน

พระคัมภีร์ได้กล่าวว่า....

ข้อพระคัมภีร์ 5 ข้อ ที่กล่าวถึงความสำคัญในการสนับสนุนผู้คนในการทำพันธกิจ :

- **ฟิลิปปี 1:4ข – 5 :** “ข้าพเจ้าทูลขอด้วยความยินดี เพราะเหตุที่ท่านทั้งหลายมีส่วนในข่าวประเสริฐด้วยกันตั้งแต่วันแรกมาจนกระทั่งบัดนี้”
- **กิจการ 13:2ข - 3 :** “พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า ‘จงตั้งบารนาบัสกับเฮโลไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น’ เมื่อถืออาหารอธิษฐาน และวางมือบนบารนาบัสกับเฮโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป”

- **กิจการ 18:37 :** “ครั้งอุปอลโลจะใคร่ข้ามไปยังแคว้นอาคาญา พวกพี่น้องก็หุนหันใจเขา และได้เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้”
- **มัทธิว 7:12 :** “จงปฏิบัติต่อผู้อื่น อย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน นั่นคือธรรมเนียมปฏิบัติ และคำสั่งสอนของบรรดาผู้เผยพระวจนะ”
- **ฟิลิโมน 1:7ก :** “น้องเอ๋ย ความรักของท่านทำให้เรามีความยินดีและเป็นสุขอย่างยิ่ง”

มิส โรส แชนโลเซอร์ (Rose Handloser) --Retired, มิชชันนารีผู้เกษียณแล้ว

พี่น้องจากคริสตจักรเล็ก ๆ ที่ชื่อว่า คริสตจักรเดลาแวร์ ได้เยี่ยมเยียนดูแลมิสโรส เมื่อเธออยู่ในโรงพยาบาล พวกเขาได้หุนหันใจและอธิษฐานเพื่อเธอ ในช่วงสุดท้ายของชีวิต มิสโรสได้พูดอย่างมั่นใจว่า “ฉันเป็นนาซารีน!”

บำเหน็จนี้เป็นผู้ที่ทำให้มิสโรสได้มีโอกาสไปศึกษาที่วิทยาลัยนาซารีนภาคตะวันออก ซึ่งเป็นที่ที่เธอได้ต้อนรับองค์พระเยซูคริสต์ หลังจากจบการศึกษา มิสโรสได้สอนในโรงเรียนจนกระทั่งเธอได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าให้เป็นมิชชันนารี มิสโรสรอคอยเป็นเวลาสี่ปีก่อนจะเริ่มการเป็นมิชชันนารีครั้งแรกที่เมืองทรานส์วาาล (Transvaal) ประเทศแอฟริกา เมื่อมิสโรสรับใช้อยู่ในประเทศแอฟริกา พระเจ้าได้ทรงใช้คริสตจักรเล็ก ๆ นี้ในการเปลี่ยนแปลงชีวิตของเด็กสาวและผู้คนมากมายทั้งผู้หญิงและเด็ก ๆ

ในปี 1962 บนเครื่องบินขณะเดินทางไปแอฟริกา มิสโรสได้เปิดอ่านการ์ดจากคริสตจักรของท่าน เธอไม่ลืมถึงการช่วยเหลือสวัสดิการด้านการเงิน, จดหมายหุนหันใจ, การ์ดอวยพรวันเกิด, และคำอธิษฐานที่ท่านได้รับ สิ่งเหล่านี้มีค่าอย่างมากสำหรับเธอในงานการเขียนหลักสูตรการเรียนพระคัมภีร์และการแปลพระคัมภีร์เป็นภาษาต่าง ๆ 13 ภาษา

ในการเดินทางกลับบ้านครั้งแรก คริสตจักรของเธอได้จัดงานเลี้ยงต้อนรับเธอ กลุ่มสตรีในคริสตจักรได้เชิญเธอรับประทานอาหารเช้าร่วมกันและซื้อชุดใหม่ให้ ต่อมาไม่นาน ในการเดินทางกลับบ้านครั้งต่อ ๆ มา มิสโรสปลื้มเป็นอย่างยิ่งเมื่อ สมาชิกของคริสตจักรได้วางมัดจำเพื่อซื้อรถใหม่ให้แก่เธอ

ในปี 1988 มิสโรสรู้สึกปลื้มใจยิ่งขึ้นอีก เมื่อคู่สามีภรรยาคนหนึ่งจากคริสตจักรของเธอในเดลาแวร์ได้ไปเยี่ยมเธอที่เมืองโยฮันเนสเบิร์ก ประเทศแอฟริกาใต้ เป็นระยะ 2 อาทิตย์ที่พวกเขาได้ไปร่วมงานพันธกิจของเธอและร่วมในการนมัสการและเรียนพระคัมภีร์ สองปีก่อนที่เธอจะเกษียณในปี 1991 เธอได้กลับมาอยู่ที่บ้านเป็นระยะเวลาสั้น ๆ คู่สามีภรรยาผู้เดิมนั้นได้ประกาศว่า พวกเขาจะหาเงินทุน และสร้างบ้านให้เธอเมื่อเธอเกษียณ

เมื่อถึงวันที่มิสโรสเกษียณและจะย้ายกลับมาอยู่ที่บ้าน กลุ่มอาสาสมัครของนาซารีนได้จัดวางเครื่องใช้ไฟฟ้า, เฟอร์นิเจอร์ต่าง ๆ, อุปกรณ์ทำครัว, และตะขอแขวนติดฝาผนัง อีกทั้งยังมีอาหารแห้งเก็บไว้ในตู้เก็บอาหาร สมาชิกในคริสตจักรได้สร้างทางลาดจากถนนสู่ประตูด้านข้าง ซึ่งมิสโรสสามารถเข้ามาได้โดยใช้รถวิลแชร์ มิสเอเลน แบรดลีย์ สมาชิกอีกคนหนึ่งของคริสตจักร ได้ดูแลมิสโรสเป็นเวลา 2 เดือน หลังจากที่มิสโรสไม่สบายและเข้ารับการผ่าตัด ยิ่งกว่านั้น ทางกรรมการคริสตจักรก็ให้เงินเดือนมิสโรสอยู่ แม้ว่าเธอจะไม่สามารถทำงานในสำนักงาน คริสตจักรได้ 18 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ได้ก็ตาม เพื่อน ๆ ในคริสตจักรก็ผลัดการเยี่ยมเยียน เป็นนุระให้เธอ และช่วยเหลือเธอ และมิสโรสก็มักจะให้ขนมพายกับเพื่อน ๆ เธอ เสมอ ๆ

สิ่งที่เธอได้รับอีกอย่างในชีวิตเธอ ก็คือ รถแวนที่มีระบบลิฟท์ไฮดรอลิก ซึ่งพี่น้องนาซารีนได้ร่วมกันซื้อให้แกเธอ นี่เป็นเรื่องราวแห่งความรักแท้ : คริสตจักรนาซารีนในเดลาแวร์ได้ดูแลและสำแดงความรักของพระเยซูคริสต์ต่อมิสโรส

เดวิด และ ดีไนส์ , มิชชันนารีผู้ได้รับการแต่งตั้งใหม่

วันหนึ่งในฤดูหนาว เดวิดและดีไนส์ ได้เดินทางออกจากอ่าวทางตะวันออกของอเมริกา เพราะพระเจ้าได้ใส่ในจิตใจให้พวกเขาในการเริ่มสู่การเป็นมิชชันนารี เพื่อน ๆ ของพวกเขาได้มีส่วนในชีวิตของพวกเขา โดยคนเหล่านี้ได้ยื่นล้อมอธิษฐานเผื่อเขาที่หน้าธรรมมาสนี้ในระหว่างการประชุมระดับองค์กร

บรรดาสมาชิกในคริสตจักรได้อธิษฐานเผื่อ, คร่ำครวญ และหนุนใจพวกเขาในงานประชุมการอุทิศตนเพื่อไปถึงน้ำพระทัยพระเจ้า สมาชิกคริสตจักรท้องถิ่นและกลุ่มที่ปรึกษาของ NYI และ NMI ได้ให้ทุนแก่ลูกคนหนึ่งของเดวิดและดีไนส์ในการเข้าร่วมการประชุมกองเกรสกลุ่มอนุชนนาซารีน งบประมาณการเงินได้มาจากการทำการประมูลผู้ขายประมูลได้สนับสนุนรถบรรทุก, รถเทรเลอร์, และคนงานที่ช่วยขนย้ายสิ่งของของพวกเขาข้ามประเทศโดยไม่คิดมูลค่าเลย อีกทั้ง ครอบครัวศิษยาภิบาลได้ให้ห้องว่างสำหรับเก็บข้าวของที่ไม่สามารถเอาไปด้วยได้

ลูกสาวคนโตของเดวิดและดีไนส์ได้หั้น และวางแผนจะศึกษาและทำงานในประเทศสหรัฐอเมริกา ในขณะที่พ่อแม่และพี่น้องคนอื่น ๆ จะย้ายไปที่ตะวันออกกลาง พี่น้องคริสตจักรได้เชิญให้ลูกสาวคนโตของเดวิดและดีไนส์ที่จะพักอยู่กับพวกเขาจนกว่าจะถึงวันแต่งงานในฤดูร้อน และเพื่อน ๆ ในคริสตจักรก็ได้มีส่วนช่วยเดวิดและดีไนส์ในการเก็บข้าวของและทำความสะอาดในช่วงเวลาที่พวกเขากำลังเตรียมตัวเดินทาง

ได้มีการแสดงความกตัญญูและเอาใจใส่อย่างต่อเนื่อง หลังจากงานแต่งงานของลูกสาวคนโต และจนกระทั่งพวกเขาได้เดินทางไปถึงยังตะวันออกกลาง “กล่องแห่งคำขอบพระคุณ” ก็ได้ถูกส่งไปจากคริสตจักรที่เป็นสายสัมพันธ์แห่งรักโดยทางไปรษณีย์ ซึ่งมีทั้งวีดิโอวันคริสตมาสและการละครเพลงวันอีสเตอร์ซึ่งลูกสาวของพวกเขาได้ร้องเดี่ยว มีการส่งอีเมล, จดหมาย, การ์ดอวยพร, และของขวัญวันเกิดก็ได้ถูกส่งไปให้พวกเขาและเพื่อน ๆ ที่อาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาอย่างต่อเนื่อง

มิสเดลีนา เฮอเรน -- มิชชันนารีประจำท้องถิ่น

มิสเดลีนา เฮอเรน ได้เป็นมิชชันนารีเป็นวาระที่ 4 เธอได้รับปริญญาทางด้านคณิตศาสตร์จากมหาวิทยาลัยนาซารีนภาคใต้ สิ่งนี้ได้ช่วยเธออย่างมากในการเป็นทรัพยากรในงานพันธกิจทางดินแดนแอฟริกา และ แอฟริกาตะวันออก คำอธิษฐาน, การสนับสนุนด้านการเงิน และการใส่ใจความรู้สึก จากคริสตจักรของเธอในกัลลัฟ รัฐนิวเม็กซิโก ได้หนุนใจเธอในช่วงเวลาแห่งการเป็นมิชชันนารีของเธอ ในปี 1997 ก่อนที่เธอจะเดินทางไปแอฟริกา คริสตจักรของเธอได้จัดงานเลี้ยงให้เธอ และได้มอบผ้าปูโต๊ะ, พรหมปูพื้น, เครื่องครัว, ภาชนะแบน, และถ้วย เพื่อให้เธอนำไปด้วย ที่ประชุมได้อธิษฐานเผื่อเธอเป็นประจำในเวลากาหนดนมัสการ, ชั้นเรียนรวีวาระศึกษา, และการศึกษาพระคัมภีร์กลุ่มย่อย พวกเขาได้ส่งการ์ด, จดหมาย, และข้อความแห่งการหนุนใจให้เธอ อีเมลที่เธอส่งมาได้รับการตอบเสมอรวมทั้งหัวข้ออธิษฐานเผื่อจะถูกพิมพ์ออกมาและนำไปติดไว้ที่บอร์ดประกาศของโครงการสายสัมพันธ์แห่งรักด้วย

พี่น้องในคริสตจักรท้องถิ่นได้ทำหลายสิ่งหลายอย่างให้เธอ คุณแม่ลูกคู่หนึ่งได้ส่งแคตตาล็อกเสื้อผ้าให้เธอ พร้อมกับเขียนว่า “พวกเราจะซื้อชุดให้คุณ เลือกชุดไหนก็ได้ที่คุณชอบ” เสื้อผ้าสำหรับฤดูร้อนนี้เป็นสิ่งที่มีประโยชน์และจำเป็นมากสำหรับเดลีนาในงานพันธกิจใหม่ของเธอที่ Cote d’Ivoire ที่ซึ่งมีฤดู “ร้อน, ร้อนกว่า, และร้อนที่สุด” หลังจากนั้นหนึ่งปี คริสตจักรในกาลักฟ ได้เชิญเธอให้ขึ้นพูดในสัปดาห์ “คำสัญญาแห่งความเชื่อ” และเธอก็ต้องประหลาดใจกับงานเลี้ยงวันเกิดของเธอเอง เมื่อคุณย่าของมิสเดลีนาได้กลับมาอยู่กับครอบครัว ห้องพักสำหรับแขกก็กลายเป็นบ้านสำหรับเธอในช่วงแห่งพันธกิจระยะสั้นในบ้านเกิดเธอที่เมืองกาลักฟ

มิสเดลีนาแน่ใจในคำอธิษฐานจากพี่น้องสมาชิกและคำอธิษฐานของศิษยาภิบาลในการนมัสการ ซึ่งนำเธอกลับมาบ้านอย่างปลอดภัยในช่วงที่เกิดเหตุการณ์วุ่นวายทางการเมืองที่ Cote d’Ivoire ในปี 2004 ปัจจุบันมิสเดลีนายังคงทำหน้าที่ของเธอในการเป็นมิชชันนารีที่ ประเทศเซเนกัล ทางแอฟริกาตะวันตก

แนวคิดในการนำเสนอ : “เท้าที่ข้างงดงาม”

เตรียมพร้อม และนำเสนอ

ทางเลือกที่ 1 : “เท้าที่ข้างงดงาม”

จากพระธรรมอิสยา 52:7 ได้ให้บทเรียนในหัวข้อที่เกี่ยวกับ “รองเท้า” กล่าวว่า “เท้าของผู้นำข่าวดีมาที่งามสักเท่าใดที่บนภูเขา ผู้โฆษณาสันติภาพ ผู้นำข่าวดี ผู้โฆษณาความรอด ผู้กล่าวแก่ศิโยนว่า ‘พระเจ้าของเจ้าทรงครอบครอง!’ ”

แนวคิดที่ 1 นำรูปภาพของเท้าหรือรองเท้าขนาดใหญ่มาติดไว้กับกระดาษทำเป็นภาพโปสเตอร์ รูปภาพควรเป็นภาพของเท้าหรือรองเท้าที่แสดงให้เห็นถึงอริยาบทหลากหลายรูปแบบของมิชชันนารีทั้ง 3 ครอบครัวยุคที่เราได้พูดถึง เช่น รูปเท้าหรือรองเท้ากำลังเดิน, วิ่ง, อยู่ใต้โต๊ะเรียน, ยืนอยู่ที่โต๊ะ, กำลังยืนรอที่ป้ายรถเมล์, กำลังยืนอยู่ท่ามกลางเด็ก ๆ, อยู่หลังธรรมมาสน์ ฯลฯ ซึ่งโปสเตอร์นี้อาจจะตัดเป็นแผ่น ๆ ตามขนาดของเท้าหรือรองเท้า หรืออาจจะเป็นตามเส้นของรูปเท้าหรือรองเท้า จัดวางรูปให้เหมาะสมบนหน้าตั้งรูปตามเรื่องราวชีวิตของมิชชันนารีทั้ง 3 ครอบครัวยุคนำเสนออีกแบบหนึ่งที่คล้ายคลึงกัน คือการทำการนำเสนอบนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ **Power Point**

แนวคิดที่ 2 เขียนข้อความในลักษณะเป็นเรื่องราวเป็นย่อหน้าสั้น ๆ เกี่ยวกับครอบครัวมิชชันนารีทั้ง 3 ครอบครัวยุค รวมทั้งข้อพระธรรมที่เกี่ยวข้อง ติดไว้กับรูปรองเท้า ซึ่งมีทั้งรองเท้าสำหรับใช้เดินเล่น, รองเท้าเตะ, รองเท้าบูท, รองเท้ายาง, หรือสิ่งสวมใส่เท้าในแบบต่าง ๆ หลังจากนั้นนำไปติดแสดงไว้เหนือชั้น, ชั้นวางรองเท้า, เหนือประตูที่ติดกับชั้นวางรองเท้า หรือโต๊ะ จะเป็นการดีมาก หากสิ่งสวมใส่เท้า สามารถบรรยายถึงพันธกิจหรืออารมณ์ความรู้สึกของครอบครัวมิชชันนารีทั้ง 3 ครอบครัวยุคได้ อาจจะมีมอบหมายให้มีผู้อ่านพระธรรมสัปดาห์ละ 1 ข้อ ก่อนการประชุมในกลุ่ม หรือหาอาสาสมัครที่จะอ่านข้อพระธรรมต่อหน้ากลุ่ม

การประยุกต์เพิ่มเติม : นำรองเท้า 1 ข้างมาวางไว้ ในการจับคู่รองเท้าให้ผู้ที่ได้อ่านในบทนำ, ข้อพระคัมภีร์, หรือ ข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับมิชชันนารี 3 ครอบครัวยุคนี้ หลังจากอ่านแล้วก็ให้ทำการจับคู่รองเท้าแล้วนำไปไว้บนชั้นวางหรือ

โต๊ะด้านหน้า ให้ทำป้ายเขียนไว้เหนือที่วางรองเท้าว่า “เท้าอันงดงามที่ก้าวไปทั่วโลก” หรือ “เท้าซึ่งนำสันติสุข” จะเป็นการดีมากในการอธิษฐานเพื่อครอบครัวมิชชันนารี ทั้ง 3 ครอบครัว เพื่อการแนะนำบทเรียน ให้อ่านในพระธรรมอิสยา 52:7 แล้วบอกว่า “วันนี้เราจะมาฟังเรื่องราวของคริสตจักรนาซารีนที่ได้มีส่วนในการสนับสนุนมิชชันนารีจากคริสตจักรของตนเอง” ทำหน้าหรือข้อพระธรรมติดไว้กับกล่องรองเท้าหรือฝากล่องรองเท้าที่วางซ้อนกันอยู่บนโต๊ะหรือม้านั่งที่หน้าห้อง ให้อาสาสมัครออกมาอ่านข้อความแต่ละข้อความ โดยการอ่านออกเสียงในระหว่างการนำเสนอบทเรียน (เช่น ระหว่างเพลง, หลังจากการเฝ้าเดี่ยว, ก่อนการถวายทรัพย์ เป็นต้น) ถวายทรัพย์ โดยทำกล่องถวายให้เป็นรูปคู่รองเท้า หรืออาจจะใช้ฝากล่องรองเท้าก็ได้

ทางเลือกที่ 2 : “บทเรียนจากกล่องพัสดุ”

จากตัวอย่างที่เราได้เห็นการช่วยเหลือส่งของให้แก่ครอบครัวทูตปาโลจากพี่น้องในฟิลิปปินส์ ดังนั้น บทเรียนนี้จะนำเสนอภายใต้หัวข้อ การส่งจดหมายหรือพัสดุ ในพระธรรมฟิลิปปี 4:16 กล่าวว่า “ถึงแม้เมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองเอเธลโลนิกา พวกท่านก็ได้ฝากของมาช่วยหลายครั้งหลายหน” การส่งข้อความ, ของขวัญ, และของที่ระลึกในโอกาสพิเศษต่าง ๆ นี่เป็นการแสดงออกของการเกื้อกูลและห่วงใยแก่มิชชันนารีที่มาจากคริสตจักรของเรา ให้วางจอกคอมพิวเตอร์ พร้อมกล่องหลาย ๆ ขนาด, ซองจดหมาย, การ์ดอวยพรเนื่องในโอกาสต่าง ๆ ไว้บนโต๊ะที่ผู้เรียนสามารถเห็นได้ ให้อาสาสมัครยกกล่องขึ้นมากล่องหนึ่งจากหลาย ๆ กล่องซึ่งหมายถึง การที่ได้ติดต่อสื่อสารกันหรือของขวัญแบบต่าง ๆ ที่ได้ส่งให้กับมิชชันนารี 3 ครอบครัวที่เรากล่าวถึงข้างต้น (ดูตัวอย่างด้านล่าง) ก่อนการประชุม พิมพ์ประโยคหรือข้อความสั้น ๆ จากบทเรียนเกี่ยวกับสิ่งของต่าง ๆ ใส่ไว้ในกล่อง ให้ผู้นำหรืออาสาสมัครอ่านประโยค หรือข้อความนั้นดัง ๆ

มิสโรส แฮนด์โลเชอร์ : กล่องที่ใส่ การ์ดวันอีสเตอร์, บัตรกำนัลสำหรับทานอาหารภัตตาคาร, ชุดใหม่, กระเป๋าเดินทาง, เชค, ก้อนอิฐสำหรับทำทาง

ครอบครัวมิชชันนารีในวันออกกลาง : กล่องที่ใส่ หนังสือเรียน, เชคเงินทุนการศึกษา/จดหมายมอบทุนการศึกษา, สิ่งของสำหรับวันถวายขอบคุณพระเจ้า, เงิน,ของขวัญ/การ์ดคริสตมาส, วีดีโอวันคริสตมาส/, และ อีเมล

เดลีน่า เฮอเรน : กล่องที่ใส่ เลือப்புพื้น, ผ้าเช็ดหน้า, เครื่องครัว, ข้อความแจ่มข่าวของเช้าวันอาทิตย์, แผ่นเพลงนมัสการ, การ์ดห่วงใย, อีเมล, แคตตาล็อกเสื้อผ้า, และเสื้อผ้า 2 ชุด

เพิ่มเติม : เด็ก ๆ และอนุชนจะรู้สึกตื่นตัวกับการเอาสิ่งของแต่ละอย่างออกมาจากกล่องแต่ละกล่อง

การประยุกต์เพิ่มเติม : วางของแต่ละอย่างไว้ใต้เก้าอี้เพื่อใช้ในบทเรียน เมื่อแต่ละคนเอาของออกมาแล้ว ให้อ่านข้อมูลที่เขียนไว้ ผู้สอนก็สามารถเพิ่มเติมข้อมูลที่จำเป็นในเรื่องราวชีวิตของมิชชันนารีแต่ละครอบครัวได้

อธิษฐานและมีส่วนร่วม

- ชื่อของ จัดเรียงและท่อของขวัญเนื่องในโอกาสวันหยุดพิเศษสำหรับมิชชันนารีจากคริสตจักรของคุณหรือมิชชันนารีในโครงการสายสัมพันธ์รัก
- ส่งดอกไม้ให้แก่พ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือลูก ๆ ของมิชชันนารีจากคริสตจักรของคุณ
- ขออธิษฐานเพื่อครอบครัวของคุณในช่วงเวลาของการอธิษฐาน
- มอบตะกร้าที่เต็มไปด้วยบัตรของขวัญ, บัตรกำนัล, และคู่มือสำหรับใช้ในห้างสรรพสินค้า, ภัตตาคาร, ร้านทำผม, ปั๊มน้ำมัน, ซูเปอร์มาร์เก็ต, ร้านหนังสือ, หรือ ร้านขายของกระจุกกระจิก เมื่อมิชชันนารีจากคริสตจักรของท่านได้กลับบ้าน
- จัดงานเลี้ยงต้อนรับการกลับบ้านของมิชชันนารี
- จัดเตรียมที่พักสุดสัปดาห์สำหรับมิชชันนารีเมื่อมิชชันนารีได้กลับบ้าน
- จัดเตรียมยานพาหนะ หรือ บ้านพักสำหรับมิชชันนารีในระหว่างการกลับบ้าน

บทที่ 2 :

การสืบทอดต่อของครอบครัวเฮทริค

โดย เอลเลน เดคเกอร์

เป้าหมาย

เพื่อให้เห็นว่าครอบครัวมิชชันนารีเป็นแบบอย่างในการประกาศที่บ้านเกิดของตนเองอย่างไร และเรียนรู้เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตในความเชื่อของท่านเหล่านั้นที่มีผลต่อโลกจากการที่ท่านเหล่านั้นได้อุทิศชีวิตเพื่องานพันธกิจของพระเจ้า

ข้อมูลทเรียน

คำนำ

การสืบทอดต่อของครอบครัวเฮทริค : ศาสตราจารย์พอล และ แมรี่ (ทอมป์สัน) เฮทริค ซีเนียร์ ได้รับใช้ในฐานะมิชชันนารีคริสตจักรนาซารินตั้งแต่ปี ค.ศ. 1945 — 1979 เป็นเวลา 33 ปีในประเทศแอฟริกา ในที่สุดท้ายของการทำงาน พวกเขาได้รับเชิญที่หมู่เกาะลีแวนด์ (Leeward Islands) โดยที่ลูก 3 คนจากทั้งหมด 4 คนได้เกิดในทวีปแอฟริกา และ 3 ใน 4 คนได้รับใช้พระเจ้าโดยการเป็นมิชชันนารี เช่นเดียวกับพ่อแม่ ลูกชายคนโต **พอล จูเนียร์** เป็นมิชชันนารีในประเทศสวาซีแลนด์เป็นเวลา 10 ปี ท่ามกลางบรรดาผู้คนที่เขาได้เติบโตมา

รูธ แต่งงานกับ เดวิท เพนน์ : เดวิทเป็นลูกของ โจ และ เอลเลน เพนน์ ซึ่งเป็นมิชชันนารีในแอฟริกา และยังเป็นหลานของ โจ และ ซูซาน เพนน์ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1825 ลูกหลานครอบครัวเพนน์ล้วนรับใช้โดยการเป็นนักเทศน์

รัฐและเดวิทเริ่มต้นงานพันธกิจของพวกเขาในปี ค.ศ. 1971 และตั้งแต่ปี ค.ศ. 1989 พวกเขาได้รับใช้ที่รัฐแคลิฟอร์เนียร์ ดินแดนแถบตะวันตกของประเทศสหรัฐอเมริกา

แซนดร้า และจอห์น เอสเทย์ : ทั้งคู่รับใช้อยู่ในแอฟริกาใต้และสวาซีแลนด์เป็นเวลา 21 ปี งานรับใช้ของพวกเขา นั้นคาบเกี่ยวกับช่วงเวลาที่พ่อแม่ของพวกเขาได้รับใช้อยู่ที่นั่นด้วย เป็นการสร้างให้เห็นภาพของการที่มีคนสองรุ่นรับใช้ใน แอฟริกาในเวลาเดียวกัน

คาเรน และ แรมบี้ แคมป์เบล : ทั้งคู่รับใช้พระเจ้าในมาลาวี และแอฟริกาใต้ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1996 — 2004 ครอบครัวเฮทริคได้ใช้เวลาทั้งสิ้น 73 ปีในงานพันธกิจ สิ่งที่สืบทอดของพวกเขาคือการเก็บเกี่ยวความบริสุทธิ์และความหวัง

ชีวิตครอบครัวในบ้าน : ศาสตราจารย์พอล เฮทริค ซีเนียร์ ได้กล่าวว่า “ครอบครัวของเราเป็นครอบครัวที่มีชีวิตปกติธรรมดาครอบครัวหนึ่ง เพียงแต่ว่า เป็นชีวิตในแอฟริกา ไม่ใช่สหรัฐอเมริกา เมื่อลูก ๆ ของพวกเราได้เติบโตขึ้น พวกเขา รับรู้ว่าเหตุใดพวกเขาจึงมาอยู่ที่นี่ พวกเขา ก็เริ่มที่จะมีหัวใจให้แก่คนแอฟริกาอย่างมาก ซึ่งเป็นสิ่งที่เตรียมพวกเขาให้ เข้าสู่การเป็นมิชชันนารีในเวลาต่อมา ทุกครั้งที่เราได้รู้ว่าลูก ๆ เราได้รับการทรงเรียกให้เป็นมิชชันนารี ทำให้เกิด กำลังใจและความสุขใจอย่างมาก หากว่าพระเจ้าจะทรงเรียกหลาน ๆ ของพวกเราให้เป็นมิชชันนารี ทั้งใจและจิตวิญญาณของผอมอยากจะร้องว่า ‘เอเมน’ ”

ครอบครัวแคมป์เบล

สิ่งที่ได้รับจากชีวิตของพ่อแม่ : “การอุทิศตนของพ่อแม่ในการทำงานและการนำจิตวิญญาณผู้คนมาหาพระเยซูได้ ส่งผลต่อชีวิตของข้าพเจ้าอย่างมาก แม้ข้าพเจ้าจะยังเป็นเด็กก็ตาม” คาเรนยังกล่าวอีกว่า “ครอบครัวมิชชันนารีก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลกระทบอย่างมากต่อชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังจดจำเสียงกลองที่ตั้งกังวานในพิธีกรรมบูชาผี ในเวลากลางคืน ซึ่งทำให้ดูต่างกับสันติสุขและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันที่พบได้ในสังคมของมิชชันนารี”

คาเรนพบกับแรมบี้ แคมป์เบลที่วิทยาลัยนาซารีนภาคตะวันออก (ENC) และได้แต่งงานกันในปี ค.ศ. 1980 ทั้งคู่ได้มีโอกาสไปยังสวาซีแลนด์ ในปี ค.ศ. 1981 แรมบี้ได้ยินเสียงเพลงร้องว่า “บอกเรื่องราวของพระเยซูให้ฉันด้วย” ที่เมืองแมนซินี พระเจ้าได้ทรงตรัสและใส่ภาระใจให้เขา เพื่อนำเรื่องราวของพระเยซูไปยังผู้คนต่างวัฒนธรรม ส่วนคาเรนเกิดภาระใจเมื่อเธอได้เดินทางไปเยี่ยมพ่อแม่ในช่วงการรับใช้ปีสุดท้ายของพวกเขาที่หมู่เกาะลีวาร์ด (Leeward Islands) เธอกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจำตอนที่กำลังยืนอยู่บนถนนที่เต็มไปด้วยฝุ่น และมองไปยังบรรดากระท่อมพักอาศัย ในเวลานั้นเอง ที่ข้าพเจ้าได้บอกกับพระเจ้าว่า ข้าพเจ้าพร้อมและเต็มใจจะทำสิ่งใดก็ได้ที่ติดตามที่พระองค์ทรงตรัสให้ข้าพเจ้าทำเพื่อนำความหวังไปสู่ผู้คน”

วันเวลาแห่งความสุข และความทุกข์ : หลังจากที่แรมบี้จบจากพระคริสตธรรมนาซารีนด้านศาสนศาสตร์แล้ว ครอบครัวแคมป์เบลที่นั่นมาก เมื่อประตูสู่การรับใช้ในแอฟริกาได้เปิดออก ในปี ค.ศ. 1996 คาเรนได้แบ่งปันว่า “แม้ว่ามาลาวีจะเป็นประเทศใหม่สำหรับข้าพเจ้า แต่ที่นั่นก็ยังเป็นแอฟริกา ข้าพเจ้านอนหลับสนิทตั้งแต่คืนแรก และไม่เคยเข้าใจถึงตระหนักรู้ถึงข้อดีกับความจริงที่ว่าเราได้เติบโตในดินแดนที่มีอารยธรรมดั้งเดิมในแอฟริกาใต้”

แรมบี้เป็นอาจารย์ของวิทยาลัยพระคริสตธรรมนาซารีน และเขาก็ให้ความรักและห่วงใยนักศึกษาที่นั่นทุกคน อีกทั้งผู้คนในมาลาวีนั้นอบอุ่นและเป็นมิตรต่อมิชชันนารีใหม่ อย่างไรก็ตาม ครอบครัวแคมป์เบลก็ต้องเผชิญกับศัตรูร้ายแรง คือ โรคมาลาเรีย แรมบี้ป่วยด้วยโรคมาลาเรียหลายครั้งหลายครา คาเรนกับแรมบี้จึงบังเกิดความสงสัยว่าทำไมพระเจ้าจึงนำพวกเขาให้ทำงานกับผู้คนในมาลาวี ทั้ง ๆ ที่ก็มีอาการป่วยอยู่เรื่อย ๆ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการทำงานรับใช้ ในไม่ช้า ก่อนที่พวกเขาจะออกจากประเทศมาลาวี นักศึกษาในวิทยาลัยคนหนึ่งได้พูดกับแรมบี้ว่า “พระเจ้าได้ทรงนำอาจารย์มาเพื่อทำสิ่งนี้แน่นอน ผมเชื่อว่าอาจารย์ได้ประสบผลสำเร็จแล้ว วิทยาลัยพระคริสตธรรมนาซารีนเป็นที่ที่ดีกว่า เพราะว่ามีอาจารย์อยู่” ประโยคคำพูดของนักศึกษาคนนี้เป็นคำตอบในคำอธิษฐานของท่าน

หลังจากนั้นแรมบี้, คาเรน และลูกสองคนของพวกเขา, จัสตินและ เคนดร้า, ได้ย้ายไปอยู่ที่เมืองโยฮันเนสเบิร์ก แอฟริกาใต้ในปี ค.ศ. 1998 แรมบี้เป็นผู้ำนวยการการศึกษาภาคขยายในแถบแอฟริกาใต้ ในการสอนศิษยาภิบาลเพื่อออกไปรับใช้ใน บอสวานา, นามิเบีย, เลโซโท, และแอฟริกาใต้ แรมบี้ได้ช่วยจัดทำสิ่งที่จำเป็นได้อย่างยอดเยี่ยม เกี่ยวกับการสอนศาสนศาสตร์, บทเรียนพระคัมภีร์, บทเรียนระยะสั้นและระยะยาว และหลักสูตรสำหรับศิษยาภิบาลที่มีความปรารถนาจะเรียนแต่ไม่มีงบประมาณในการเรียน ครอบครัวแคมป์เบลรับใช้จนกระทั่งมีผู้อำนวยการชาวแอฟริกันมารับหน้าที่ต่อ ในปี ค.ศ. 2004 แรมบี้และคาเรนได้มีส่วนในงานขององค์กรที่ชื่อว่า **Feed the Children** ในประเทศเคนย่า และยังคงรับใช้ในแอฟริกาต่อไป

ครอบครัวเอสเทย์

การสืบทอด, ความสนุกสนาน, และความยากลำบาก : แซนดร้า เฮทริค เติบโตขึ้นโดยพูดภาษาอังกฤษผสมกับภาษาซูลู สิ่งที่มีผลอย่างมากในชีวิตของเธอคือการที่พ่อของเธอยื่นหยดอย่างมั่นคงในการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ การอธิษฐานเป็นส่วนสำคัญสำหรับพ่อและชีวิตครอบครัว ครอบครัวของพวกเขาระลึกอยู่เสมอที่จะอยู่ในน้ำพระทัยพระเจ้า แซนดร้าจดจำสิ่งต่าง ๆ ที่สนุกสนานมากมาย เช่น การเขียนข้อความบนหลังเต่าว่า “หากมีใครพบฉัน ให้พาฉันไปหา (ชื่อของหมอ) เพื่อรับรางวัล” เด็กชายชาวสาวซีแลนด์คนหนึ่งได้พบเต่าตัวนั้นและพาไปให้หมอมตามาที่ระบุเพื่อรับรางวัล ในขณะที่หมอมานั้นก็สับสนกับเหตุการณ์นี้ ที่โรงเรียน แซนดร้าเก่งในด้านบาสเกตบอล, วายน้ำ, เทนนิส, และวิ่งแข่ง ขณะที่เรียนอยู่เกรด 7 เธอได้มีความรู้สึกรักห่วงใยต่อบรรดาเด็ก ๆ อย่างมาก ซึ่งความรู้สึกนี้ยังคงอยู่ในใจเธอเสมอ อย่างไรก็ตาม ครอบครัวได้พบเวลาแห่งความยากลำบากด้วย ในช่วงเกิดการแบ่งแยกสีผิวในแอฟริกาใต้ (นโยบายแบ่งแยกสีผิว) แซนดร้ายังจำเหตุการณ์ที่พ่อแม่เธอได้ทำในสิ่งที่เสี่ยงต่อการถูกจับกุมโดยการจัดประชุมและอธิษฐานร่วมกันกับศิษยาภิบาลชาวแอฟริกันอย่างลับ ๆ เมื่อเธออายุได้ 10 ปี เป็นช่วงเวลาที่พักพวกเขาได้กลับไปยังอเมริกาในช่วงของการพัก และพวกเขาเดินทางกลับแอฟริกาโดยที่พี่ชาย (พอล) อยู่ที่อเมริกา ซึ่งทำให้แซนดร้าต้องแยกกับพี่ชายเป็นเวลา 7 ปี ซึ่งเมื่อเธอได้พบพี่ชายอีกครั้ง เมื่อเขาจบการศึกษาแล้ว อีกทั้งยังเป็นสามี, เป็นพ่อ, เป็นศิษยาภิบาล, เป็นนักบิน, และเหมือน “คนที่ไม่คุ้นเคย”

ช่วงเวลาที่อยู่ในแอฟริกา เธอต้องอยู่ห่างจากบ้านโดยการเรียนที่โรงเรียนประจำเป็นเวลา 3 เดือน หรือ 6 เดือนในแต่ละเทอม หลายครั้งแซนดร้าก็รู้สึกค่อนข้างสับสนกับการปรับตัวให้เข้ากับสองวัฒนธรรม แซนดร้าได้พูดถึงการเรียนในชั้นไฮสคูลของเธอในอเมริกาว่า “ข้าพเจ้าไม่มีรากฐานสำหรับการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ ในรุ่นเดียวกันเลย ทำให้รู้สึกเหมือนมาจากคนละโลก ข้าพเจ้าจะรู้สึกมีความสุขในการจัดการหรือบางูที่อยู่ที่สวนหลังบ้าน

มากกว่าการที่ต้องเผชิญกับการจลาจลบนทางด่วน ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกแย่มาก ๆ!!” ถึงกระนั้นก็ตาม แซนดร้ายังคงมีความรู้สึกดี ๆ เมื่อนึกถึงชีวิตในวัยเด็กของเธอ เธอกล่าวว่า “แม้กระทั่งวันนี้ เมื่อข้าพเจ้านึกถึง การเป็นมิชชันนารี ข้าพเจ้ามองเห็นรอยยิ้มและได้ยินคำอธิษฐาน”

ความบริสุทธิ์และเรื่องราวแห่งรัก : ในปี 1966 แซนดร้าได้จากประเทศแอฟริกาบ้านเกิดของเธอเพื่อเข้าเรียนในวิทยาลัยนาซารีนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ “ข้าพเจ้าคิดถึงแอฟริกา, คิดถึงอาหารแอฟริกา, กลิ่นอายแห่งแอฟริกา, เสียงหัวเราะ, ภาษา, วัฒนธรรมแห่งแอฟริกา, วิถีชีวิตของแอฟริกัน, และจิตวิญญาณแห่งแอฟริกาซึ่งได้เผาผลาญอยู่ในใจของข้าพเจ้า” เธอกล่าว ในปี 1967 มีการฟื้นฟูเกิดขึ้นที่วิทยาลัยฯ ซึ่งเป็นจุดสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของเธอ ที่แทนอธิษฐานเธอยอมจำนนต่อความปรารถนาในการเดินทางกลับไปแอฟริกา ด้วยความรู้สึกที่ถูกรุมเร้าและน้ำตาที่หลังให้แก่แอฟริกา แซนดร้าได้แบ่งปันว่า “สันติสุขเป็นของข้าพเจ้า แม้ว่าคนที่กำลังอธิษฐานร่วมกับข้าพเจ้าไม่อาจทราบถึงความรู้สึกยุ่งยากวุ่นวายใจของข้าพเจ้าในการอยู่ที่อเมริกา แต่ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าได้วางการสืบต่อ, บ้านเกิด, เพื่อน ๆ, และความสะดวกรสบายต่าง ๆ ไว้ที่แทนบูชาและยอมจำนนต่อองค์พระเยซู”

แซนดร้าได้พบรักกับจอห์น เอสเทย์ และแต่งงานกันในปี 1968 จอห์นได้รับปริญญาสองใบในสาขาการศึกษาและจิตวิทยาในปี 1973 และแซนดร้าก็จบการศึกษาของเธอในปี 1974 เรื่องที่น่าเศร้าก็คือการที่พวกเขาต้องสูญเสียลูกสองคนจากการแท้ง ดังนั้น เมื่อพวกเขาถูกทาบถามให้เป็น พ่อบ้านและแม่บ้าน ดูแลลูก ๆ ของมิชชันนารีเป็นเวลา 1 ปี ครอบครัวเอสเทย์ก็ตกลงทันที ด้วยความยินดี และเดินทางไปยังประเทศแอฟริกาในปี 1975 จากเวลา 1 ปี กลับกลายเป็น 21 ปี สำหรับชีวิตการรับใช้ในประเทศแอฟริกา ในช่วงเวลาการรับใช้ในแอฟริกา พวกเขาทำหน้าที่ในการบริหารและเป็นครู จอห์นได้จัดตั้งวิทยาลัยเทคนิคและเขาได้เป็นผู้ควบคุมดูแลเป็นเวลา 1 ปี ส่วนแซนดร้าได้จัดตั้งโรงเรียนอนุบาลชั้น 2 แห่ง พวกเขาอยู่ที่แอฟริกาอย่างไม่กลัวแม้ในช่วงที่แอฟริกาได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครอง จากนโยบายแบ่งแยกสีผิวเป็นการปกครองแบบประชาธิปไตย ซึ่งหลายครั้งพวกเขาก็มักจะได้ยินเสียงกรีดร้องและเสียงปืนใกล้ ๆ กับที่พัก แซนดร้ากล่าวว่า “มรดกแห่งจิตวิญญาณเป็นเหตุให้ชีวิตของข้าพเจ้าไม่หวั่นไหวต่อสิ่งใด”

ความเจ็บปวดทางใจ : เป็นช่วงเวลาแห่งความสุขเมื่อ จอห์น จูเนียร์ ได้ถือกำเนิดในวันที่ 5 มกราคม 1976 ในแอฟริกาใต้ และในวันที่ 8 ธันวาคม 1977 ลูกชายคนที่สอง มาร์ค ได้กำเนิดที่ประเทศสวาซีแลนด์ เมื่อมาร์คอายุได้ 5 สัปดาห์ จอห์น จูเนียร์ ก็ป่วยอย่างหนัก จอห์นจึงได้เร่งพาตัวลูกชาย ข้ามชายแดนเพื่อไปหาแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในแอฟริกาใต้ ในขณะที่แซนดร้าอยู่ที่สวาซีแลนด์เพื่อจัดการเรื่องการเพิ่มชื่อมาร์คเข้าไปในพาสปอร์ตของเธอ วันต่อมาแซนดร้าและมาร์คจึงได้เดินทางมาสมทบกับจอห์นที่โรงพยาบาล หลังจากจอห์น จูเนียร์ได้รับการผ่าตัดเพื่อเอาก้อนเนื้อออกจากไต และทำการเคมีบำบัด ในขณะที่พวกเขานั่งอยู่ข้าง จอห์น จูเนียร์ เพื่อพยายามรับรู้ในอาการของเขา จอห์นได้ถูกเชิญไปยังสำนักงานของโรงพยาบาล ซึ่งเขาได้รับแจ้งว่าจำเป็นต้องใช้เงินสดจำนวน 500 ดอลลาร์เพื่อการทำการรักษาจอห์น จูเนียร์ แซนดร้าเล่าฟังว่า “ในช่วงเวลานั้นพวกเราได้รับเงินเพียงเดือนละ 450 ดอลลาร์ต่อเดือน พวกเราไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อไป เราจึงได้แจ้งไปยัง ผู้อำนวยการภาคพื้น (Field Director) ถึงความจำเป็นของพวกเรา และภายใน 1 ชั่วโมง เขาก็สามารถหาเงินจำนวนหนึ่งจากกองทุนเพื่อการฉุกเฉิน พวกเราซาบซึ้งมากสำหรับคนของพระเจ้าที่ได้ถวายช่วยงบประมาณในส่วนนี้”

ด้วยเหตุที่แซนดร้าเดินทางมาจากสวีเดนพร้อมมาร์คอย่างรีบเร่ง ทำให้เธอไม่มีเสื้อผ้าสำรองติดตัวมา แต่ด้วยเวลาที่เหมาะสมของพระเจ้า เธอก็ได้รับกล่องจากโครงการสายสัมพันธ์แห่งรัก แซนดร้ากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจำได้ถึงความรู้สึกประทับใจอย่างสุดซึ้งเมื่อข้าพเจ้าได้เห็นของภายในกล่อง ในกล่องใบนั้นมีกระโปรงแบบพันรอบตัวสีน้ำตาล ซึ่งเข้าคู่กันได้ดีกับเสื้อ และเสื้อผ้านี้ได้ถูกใช้วันแล้ววันเล่า เป็นเวลาหลายสัปดาห์ที่พวกเราอยู่ที่โรงพยาบาลและไกลจากบ้านของเรา”

ในอ้อมพระหัตถ์ของพระองค์ : จนถึงวันที่พวกเราได้รับการบอกว่าจะหนี จูเนียร์จะมีชีวิตอยู่ได้อีกเพียง 1 เดือนเท่านั้น ในเวลานั้นแซนดร้าได้ใช้เวลาพูดคุยกับพระเจ้า เธอได้จดข้อพระคำทุกตอนที่เกี่ยวข้องกับการอัศจรรย์เท่าที่เธอจะนึกออก พระเจ้าทรงสร้าง จอห์น จูเนียร์ และแน่นอนว่าพระองค์ทรงสามารถรักษาเขาได้เช่นกัน ในคืนที่มีดมิตนั้นเธอได้อธิษฐานทั้งน้ำตาว่า “ถ้าสิ่งนี้เป็นน้ำพระทัยของพระองค์ ขอให้ถวายนี้อันไปจากข้าพระองค์ด้วยเถิด” หลังจากนั้น ด้วยใจที่เปิดและพร้อมยอมจำนนต่อพระเจ้า เธอได้อธิษฐานว่า “แม้กระนั้นก็ตาม ขออย่าให้เป็นไปตามความปรารถนาของข้าพระองค์เอง” แซนดร้าได้กล่าวเพิ่มเติมถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นในคืนนั้นว่า “ข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่าเป็นเวลานานแค่ไหนที่ข้าพเจ้าพูดคุยกับพระเจ้า แต่ข้าพเจ้าจดจำความสันติสุขและความสงบที่รู้สึกได้ภายในจิตใจ”

การทรงรักษาและสวรรค์ : นีล เอสเทย์ได้กำเนิดวันที่ 1 เมษายน 1980 เมื่อนีลอายุได้ 18 เดือน คุณหมอก็ตรวจพบว่าร่างกายของนีลจะสูงไม่เกิน 4 ฟุต ในอีก 1 ปีต่อมาคุณหมอพบก้อนเนื้อร้าย ซึ่งก้อนเนื้อร้ายประเภทนี้มีโอกาที่หายน้อยมาก แต่แล้วเวลาก็ได้พิสูจน์ว่าการรักษาประสบผลสำเร็จ

ในปี 1983 แซนดร้าได้พามาร์คไปโรงพยาบาลเพื่อการรักษาตาที่เขซึ่งเริ่มกำเริบมากขึ้น แต่การตรวจรักษากลับปรากฏว่า ศูนย์กลางประสาทตาของมาร์คนั้นเสียหายอย่างถาวร ในขณะที่คุณหมอกำลังอธิบายถึงอาการที่เกิดขึ้นกับมาร์คนั่นเอง เขาก็หยุดพูดอย่างกะทันหัน และบอกว่า “ผมคิดว่าคุณรับมือกับเหตุการณ์นี้ได้เป็นอย่างดีเลย” แซนดร้าจึงเริ่มอธิบายกับคุณหมอถึงการที่คริสตจักรนาซาเร็นในทั่วโลกได้มีการอธิษฐานลูกโซ่ โดยกล่าวว่า “ในขณะที่คุณหมอกำลังทำการผ่าตัด ผู้คนนับร้อยนับพันทั่วโลก ได้ร่วมกันอธิษฐานเพื่อมาร์ค, เพื่อตัวดิฉันเอง และเพื่อคุณหมოდด้วยเช่นกัน” คุณหมอก็บังเกิดความรู้สึกท่วมท้นในขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์และคำพยานได้ทำงานบางอย่างในใจของคุณหมอ อย่านำได้สงสัยในพลังแห่งอธิษฐานเลย และเป็นที่น่าอัศจรรย์ที่ภายใน 1 ปีนั้นเอง อาการ “ศูนย์กลางประสาทตาที่เสียหายอย่างถาวร” นั้นกลับหายเป็นปกติทั้งนี้ แต่แล้วโรคมะเร็งร้ายได้นำความเศร้ามาให้แก่ครอบครัวเอสเทย์อีกเป็นครั้งที่ 3 โดยที่มาร์คได้ถูกตรวจพบเนื้องอกในสมอง หลังจากรับการผ่าตัด, ทำคีโม, และบำบัดทางเคมีแล้ว บรรดาหมอในแอฟริกาต่างก็แนะนำให้ พามาร์คไปรักษาต่อที่โรงพยาบาลในบอสตัน แมสซาชูเซต ดังนั้น แซนดร้าและลูก ๆ ของเธอได้เดินทางไปยังบอสตันทันที ในขณะที่จอห์นได้อยู่ที่แอฟริกาเพื่อจัดการธุระส่วนตัวและงานพันธกิจมิชชัน

อย่างไรก็ตาม โรงพยาบาลบอสตันก็ปฏิเสธจะทำการรักษาหากไม่มีจอห์น แซนดร้าจึงโทรหา ด็อกเตอร์ โรเบิร์ต สก็อต, ผู้อำนวยการ World Mission แซนดร้าได้อธิบายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและเธอไม่มีเงินค่าเดินทางสำหรับจอห์น และเธอก็ไม่แน่ใจว่าทางองค์กรมิชชันมีนโยบายอย่างไรบ้าง ด็อกเตอร์สก็อตจึงตอบเธอว่า “แซนดร้าในเวลาเช่นนี้ เราควรดูแลกันด้วยความรัก ไม่ใช่ภายใต้ันโยบายใด ๆ บอกจอห์นให้เดินทางกลับมาได้เลย แซนดร้าจึงได้ตอบกลับว่า “ดิฉันรู้ว่าผู้ดูแลด้านบัญชีอาจรู้สึกตกใจที่รู้เรื่องการใช้จ่ายเงินที่ไม่ได้มีการตั้งงบประมาณเอาไว้

แต่สำหรับพวกเราสิ่งนี้ได้ทำให้เห็นถึงความสัจธรรมที่ในคนของพระเจ้าที่ได้ถวายเพื่อการประกาศพระกิตติคุณและ
สนับสนุนมิชชันนารี” หลังจากนั้น 6 สัปดาห์ หมอที่โรงพยาบาลบอสตันก็ตระหนักว่าพวกเขาไม่สามารถช่วยชีวิต
มาร์คไว้ได้ ดังนั้น ครอบครัวเอสเทย์จึงเดินทางกลับแอฟริกา ครอบครัวเอสเทย์, เฮทริค และโซซาได้มาอยู่กับ
ครอบครัวจอห์น และแซนดร้า เอสเทย์ โรคร้ายแรงนี้ได้สร้างความเจ็บปวดอย่างมากให้แก่มาร์ค “ความเจ็บปวดนี้
มีมากเกินไปที่จะรับและจะต้องได้เลย” แซนดร้าทบทวนเหตุการณ์นี้อย่างชัดเจน “ข้าพเจ้ายังจำได้ขณะที่กำลัง
นั่งอยู่ข้าง ๆ มาร์ค และหวังว่าข้าพเจ้าอยากจะได้รับ ความเจ็บปวดนี้แทนมาร์ค เพื่อที่มาร์คจะได้ไม่ต้องรู้สึกเจ็บปวดใด ๆ
สิ่งนี้ทำให้ข้าพเจ้าเริ่มเข้าใจถึงการที่พระเยซูทรงรับแบกบาปของเราและทรงสละพระชนม์ชีพเพื่อพวกเรา เหมือนกันกับสิ่ง
ที่ข้าพเจ้าหวังทำเพื่อลูกตัวน้อยของข้าพเจ้าเอง” ในเดือนธันวาคม ปี 1986 มาร์คก็ได้ไปอยู่ในอ้อมแขนของพระ
เจ้า นอร์แมนและแคโรล เซอร์เซอร์ ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของครอบครัว ได้ร้องเพลงที่บอกว่า “พระเยซูทรงรักฉัน
ผู้เล็กน้อยนี้เป็นของพระองค์” แซนดร้าได้คร่ำครวญถึงเหตุการณ์นั้นว่า “จากถ้อยคำแห่งการปลอบโยนนั้น ข้าพเจ้า
มองเห็นภาพมาร์ควิ่งเข้าสู่อ้อมพระหัตถ์ของพระเยซู เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดีเมื่อเขาได้พบกับพี่ชายของเขา จอห์น
จูเนียร์”

ความหวัง : ในปี 1996 ทั้งจอห์นและแซนดร้าได้รับการสถาปนาในขณะที่อยู่ช่วงพัก และในปีเดียวกันนั้นเอง นีลก็มี
อาการของไฟที่ลูกกลมเป็นมะเร็ง และเม็ดไฟอีกจำนวนมากที่กำลังอยู่ในช่วงลูกกลม ซึ่งต้องได้รับการฉีดยา
ครอบครัวเอสเทย์ต้องตัดสินใจอย่างยากลำบากในการที่จะต้องหยุดงานมิชชันนารี เพื่อให้เนลได้รับการตรวจอาการทุก ๆ
3 เดือนในบอสตัน แม้ว่าเนลจะมีอาการเกี่ยวกับตาเหมือนพี่ชาย (มาร์ค) และมีตาข้างหนึ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้
แต่เนลยังคงมีสุขภาพที่แข็งแรง และปัจจุบันนี้ เนลจบการศึกษาที่วิทยาลัยนาซารีนภาคตะวันออกเฉียงเหนือและสอบนิติศาสตร์
ดุษฎีบัณฑิต โดยมุ่งเน้นในเรื่องสิทธิมนุษยชนในระดับสากล และเนลก็มีส่วนสูงเกือบ 6 ฟุต เนลรักพระเจ้ามากเนล
รักผู้คนอีกทั้งยังมีอารมณ์ขันด้วย จอห์นได้ทำงานในวิทยาลัยนาซารีนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แซนดร้าได้รับใบอนุญาตเป็น
นักสังคมสงเคราะห์จากการที่เธอได้รับปริญญาโทในสาขาครอบครัวบำบัด ทั้งคู่ได้สอนในชั้นเรียนสำหรับพ่อแม่ใน
คริสตจักรและเป็นผู้บรรยายไปทั่วอเมริกา

ในแอฟริกามีการตั้งคริสตจักรขึ้นเพื่อเป็นเกียรติให้แก่ มาร์ค เอสเทย์ และที่เมืองแมนชินี ประเทศสวาซี
แลนด์ ได้มีการตั้งคริสตจักรขึ้นเพื่อเป็นเกียรติให้แก่ จอห์น จูเนียร์ ชื่อว่า “คริสตจักรแม่น้ำแห่งชีวิต” ซึ่งถูกสร้าง
ขึ้นในปี 1954 โดย พอล เฮทริค ซีเนียร์ บิดของ จอห์น จูเนียร์เอง

“การอัศจรรย์ในพระเจ้า”: เมื่อผู้คนได้ยินเรื่องราวของ จอห์นและแซนดร้า เอสเทย์ เกี่ยวกับความเจ็บปวดจาก
การสูญเสียลูกชายทั้งสองไป ก็มักจะมีคำถามว่า “เหตุใดพระเจ้าจึงไม่สำแดงการอัศจรรย์?” ครอบครัวเอสเทย์
ตอบสนองต่อคำถามเหล่านั้นด้วยการกล่าวว่า “ครอบครัวของพวกเราเต็มไปด้วยการอัศจรรย์ พวกคุณจะอธิบายได้
อย่างไรสำหรับความเชื่อที่เข้มแข็งของเนลหลังจากที่ต้องแยกพี่ชายที่เคยไปเล่นด้วยกันเพราะความตาย? พวกคุณจะ
อธิบายได้อย่างไรสำหรับการแต่งงานที่แน่นแฟ้นขึ้นแม้ต้องสูญเสียบุตรจากการแท้งถึง 2 ครั้ง, มีโรคมาเร็งร้าย
รบกวนถึง 3 ครั้ง, และสูญเสียลูกชายถึง 2 คน? แต่เมื่อหันมาพิจารณาถึงการหลังไหลของความรัก, การ์ด,
ดอกไม้, และการสนับสนุนจากเพื่อน ๆ และแม้แต่คนที่ไม่เคยรู้จัก พวกคุณจะตอบอย่างไรสำหรับความจริงที่ พวก
เรากลับได้รับการหนุนใจได้กำลังจากผู้ที่พวกเขาได้ทำพันธกิจด้วยในแอฟริกา? และจากทั้งหมดนี้ จะอธิบาย

อย่างไรก็เกี่ยวกับความอัศจรรย์ในความสัตย์ซื่อ, การสนับสนุนอย่างไม่มีเงื่อนไขของผู้คนในคริสตจักรนาซารีนทั่วโลก ซึ่งได้อิทธิฐานเพื่อและสนับสนุนด้านการเงินเพื่อให้อาณาจักรของพระเจ้าก้าวต่อไป? การให้การสนับสนุนการเงินอย่าง ฉุกฉินของพวกเขา ซึ่งได้ข้ามมหาสมุทรและถูกใช้ในช่วงเหตุการณ์วิกฤติต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับชีวิตครอบครัวเรา มี เวลาทั้งในช่วงเวลากลางวันและกลางคืนที่เรานั่งกับลูก ๆ ของเรา หรือใช้เวลาชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่าในโรงพยาบาล, รอคอยการผ่าตัดเสร็จสิ้น, ทำคีโม และการเริ่มต้นทำเคมีบำบัด ซึ่งพวกเราสัมผัสได้ถึงพลังแห่งคำอธิษฐานและการอุ้มชู อยู่ในพระคุณของพระเจ้าผ่านทางคนของพระองค์ ใช่แล้ว! ชีวิตของพวกเราเต็มไปด้วยการอัศจรรย์!”

“เป็นของพระเจ้า” : ครอบครัวเฮทริคได้รับใช้พระเจ้าเป็นเวลา 73 ปี ในการประกาศพระกิตติคุณ ในฐานะนักเทศน์, อาจารย์, และผู้ดูแล ผู้คนมากมายได้ฟังเรื่องราวของพระคริสต์ และผู้คนที่ได้รับการอวยพรจากพันธกิจที่พวกเขาได้ ทำ แม้กระนั้น สิ่งที่ยิ่งใหญ่สำหรับ “การสืบทอดต่อของครอบครัวเฮทริค” จากที่เราได้เห็นจากคน 2 รุ่นนี้คือการที่ พวกเขาวางใจในพระเจ้าอย่างไม่หวั่นไหว พวกเขา “เป็นของพระเจ้า”

จากผู้เขียน : การเขียนบทเรียนนี้เป็นสิ่งที่พิเศษและน่ายินดีมากสำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นลูกของมิชชันนารีใน แอฟริกาในช่วงที่ครอบครัวเฮทริครับใช้อยู่ที่นั่นด้วย ข้าพเจ้าเห็นด้วยต่องานที่พวกเขาทำต่ออาณาจักรของพระเจ้า คาเรน เฮทริค (แคมป์เบล) อาศัยอยู่กับพวกเราในบอสตันเป็นเวลาหลายเดือนเพื่อเรียนให้จบในระดับไฮสคูลใน ขณะที่พ่อแม่ของเธอรับใช้อยู่ที่แอฟริกา ต่อมาครอบครัวของพวกเราก็ได้มีโอกาสเยี่ยมเยียนซึ่งกันและกันในแอฟริกา ข้าพเจ้าขึ้นชมจอห์น และแซนดร้า เฮทริค เอสเทย์ เป็นอย่างมาก เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก และขณะที่กำลังย้ายจาก ชนบทในแอฟริกาไปยังบอสตัน ข้าพเจ้าจำได้ว่าครอบครัวเฮทริคได้รับประทานอาหารเย็นด้วยกัน ความรักและ หัวใจที่พวกเขามีต่อ จอห์น จูเนียร์ ในขณะที่กำลังป่วยอย่างหนัก ได้ทำให้เกิดความประทับใจแก่วัยรุ่นเช่นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจดจำขณะที่กำลังอยู่ในคริสตจักรนาซารีน Wollaston ในปี 1979 นั่งฟังเสียงร้องไห้ภายในหัวใจของ ครอบครัวนี้ ขณะที่พวกเขากำลังเล่าถึงการทรงสถิตของพระเยซู ในขณะที่ลูกชายของพวกเขาพักสงบอยู่ในอ้อมพระ หัตถ์ของพระองค์ ความเจ็บปวดเสียใจนั้นมองเห็นได้ แม้กระนั้น พระคุณของพระเจ้าที่คอยอุ้มชูนั้นมีแท้แน่นอน! ในขณะที่ข้าพเจ้าต้องเดินผ่านความยากลำบากเหมือนกำลังเดินสู่น้ำลึก ข้าพเจ้าก็มักจะหวนนึกถึง คำหนุนใจของ จอห์นและแซนดร้า เอสเทย์ ที่ว่า “พวกเราเชื่อว่า พระเจ้าสามารถรักษา จอห์น จูเนียร์ ให้หายได้ แต่อย่างไรก็ตาม พวกเราจะรับใช้พระองค์ต่อไป” -- เอลเลน เดกเคอร์

แนวคิดในการนำเสนอ : “การสืบทอดต่อของครอบครัวเฮทริค” -- หนังสือภาพแห่งความทรงจำ เตரியข้อมูลและนำเสนอ

การนำเสนอนี้ ใช้หัวข้อของหนังสือภาพของครอบครัว (เป็นสมุดภาพที่ส่งต่อให้คนรุ่นถัดไปดูแลเป็นเหมือน มรดกตกทอด) หากเป็นไปได้ ให้ผู้สอนหรือผู้นำเสนอเรื่องใส่เสื้อผ้าสัปดาห์ก่อน การตกแต่งห้องก็ทำแบบง่ายหรือ เพิ่มความประณีตตามแต่ต้องการ เลือกผู้ช่วยในการนำเสนอจำนวน 3 คน โดยให้แสดงเป็นผู้นำเรื่อง 1 คน และ อีกสองคนแสดงเป็น พอล ซีเนียร์ และ แมรี่ เฮทริค (โดยอาจจะใช้คนแต่งตัวเป็นคนแก่) ด้านหนึ่งของเวที มีชาย คนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้โยก ในอีกด้านหนึ่งเป็นหญิงคนหนึ่งซึ่งอาจจะนั่งอยู่บนเตียงเล็ก ๆ โดยมีทิวไรของเก่าแก่ซึ่งมี

เสื้อผ้าเก่า ๆ อยู่ อาจจะให้พวกเขาถืออัลบั้มรูปหรือสมุดภาพไว้ในมือ และบางที่อาจจะเป็น “หนังสือพิมพ์” ก็ได้ หรือให้พวกเขาอ่านบทเรียน หรือนิตยสาร *Other Sheep* (เป็นนิตยสารที่ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็น *Holiness Today*) ประยุกต์บทเรียนให้เป็นมุมมองสำหรับพ่อแม่/ปู่ย่าตายาย ผู้แสดงเป็นเฮทริคสลับกันเล่าเรื่องจากในบทเรียน

ช่วงถวายทรัพย์ : ให้มีคน ๆ หนึ่งแต่งตัวตามแบบฉบับสมัยก่อนเป็นผู้ถือถาดถวาย โดยใช้อุปกรณ์เช่น กระเป๋าทอง, ทราย, ขมิ้น, ขมิ้น, ทราย, ขมิ้น เป็นต้น

ตัวเลือกเพิ่มเติม : “คุณหมอยู่ด้านใน -- ครอบครัวยุบัติ”

บทเรียนนี้ถูกบอกเล่าจากมุมมองของ แซนดร้า เฮทริค เอสเทย์ ขณะอยู่ที่บอสตัน ในขณะที่เธอกำลังอยู่ในช่วงการฝึกเพื่อรับใบอนุญาตเป็นเจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ในการเรียนระดับปริญญาโท สาขาวิชาครอบครัวบำบัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการให้คำปรึกษาเด็กและการรักษาชีวิตครอบครัว

การจัดสถานที่ : มีโต๊ะที่มีป้ายบอกว่า “คุณหมอยู่ด้านใน” แซนดร้าที่นั่งที่โต๊ะ มีเก้าอี้อยู่ 3 ตัว มีป้ายใหญ่ติดผนังเขียนว่า “ครอบครัวบำบัด”

บทนำ : ผู้สอนแบ่งปันจากบทเรียนในหัวข้อ “การสืบทอดของครอบครัวเฮทริค” แล้วจึงแนะนำ แซนดร้า เฮทริค เอสเทย์ (ดูจากย่อหน้าแรกด้านบน)

ฉากที่ 1 : ชายคนหนึ่งเข้ามาพร้อมกับภรรยา เรื่องที่เขาารู้สึกว่าครอบครัวของเขาทำถูกต้องแล้วในการที่ย้ายไปอยู่ที่เมือง (ชื่อเมือง) แต่ตอนนี้ดูเหมือนว่า พวกเขาควรอยู่ที่เมือง (ชื่อเมืองอีกเมือง) แซนดร้าแบ่งปันในหัวข้อ “วันเวลาแห่งความสุขและความทุกข์”

ฉากที่ 2 : พ่อหรือแม่เดินเข้ามาพร้อมลูกสาว/ลูกชาย และพูดคุยถึงความต้องการความช่วยเหลือ เนื่องจากว่าพวกเขาต้องอยู่แยกจากกัน แซนดร้าแบ่งปันในหัวข้อ “การสืบทอด, ความสนุกสนาน, และความยากลำบาก”

ฉากที่ 3 : มีคนหนุ่ม/สาว เดินเข้ามาเล่าถึงความรู้สึกคิดถึงบ้าน และขอความช่วยเหลือจากแซนดร้า แซนดร้าแบ่งปันในหัวข้อ “ความบริสุทธิ์และเรื่องราวแห่งความรัก”

ฉากที่ 4 : มีคนหนึ่งเดินเข้ามาโดยอุ้มเด็กที่กำลังป่วยหนักไว้ในอ้อมแขน แซนดร้าแบ่งปันในหัวข้อ “ในอ้อมพระหัตถ์พระเจ้า”

เพิ่มเติม : อาจจะมีการเพิ่มฉากอื่น ๆ เพื่อนำเสนอเหตุการณ์อื่น ๆ ในชีวิตของครอบครัวเฮทริคหากมีเวลา

บทสรุปจากบทเรียน : ให้ผู้เรียนได้ระลึกถึงว่าพระเจ้าทรงเป็นที่ปรึกษาของพวกเรา ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บอกไว้ในพระคัมภีร์ว่า พระเยซูจะถูกเรียกว่าเป็น “ที่ปรึกษามหัจฉริยะ, พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์, พระบิดานรันดร์, และองค์สันติราช” แบ่งปันในหัวข้อ “การอัศจรรย์ในพระเจ้า” และจบด้วยการทำทนายผู้เรียนที่จะให้พระเจ้าเป็นที่ปรึกษาของเราเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติและสิริต่อพระเจ้าแม้แต่ในเวลาที่เราต้องประสบกับปัญหาต่าง ๆ ก็ตาม

อธิษฐานและมีส่วนร่วม

- หากคุณพักอาศัยอยู่ใกล้วิทยาลัยฯ ให้ทำความรู้จักกับลูก ๆ ของมิชชันนารีที่นั่น ซึ่งหลายคนไม่มีที่จะไปในช่วงวันหยุด โดยคุณอาจจะเปิดบ้านต้อนรับเขา มอบของขวัญอันมีค่าซึ่งอาจจะเป็นการ์ดโทรศัพท์ซึ่งเขาสามารถที่จะใช้โทรศัพท์ไปคุยกับครอบครัวในที่ห่างไกลได้
- อธิษฐานเพื่อมิชชันนารีและครอบครัว อธิษฐานขอสติปัญญาและการปกป้อง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งอธิษฐานเพื่อลูก ๆ ของพวกเขา และโรงเรียนที่พวกเขาจะเข้าไปเรียน
- การฉายภาพยนตร์ “พระเยซู” ที่ทำให้เห็นหลายพันคนกลับใจมาหาพระเยซูในแอฟริกา สิ่งนี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับศิษยาภิบาลฝึกหัด คุณสามารถเข้ามามีส่วนในการอธิษฐาน, การถวาย, การฉลองครบรอบ 90 ปี โครงการสายสัมพันธ์แห่งรัก, “หนังสือสำหรับศิษยาภิบาล” การฝึกภาคสนามระยะสั้นก็เป็นสิ่งที่จำเป็นเช่นกัน
- รำลึกถึงความเจ็บปวดและพระคุณอันยิ่งใหญ่ ซึ่งจำเป็นต่อคนเหล่านั้นที่ต้องสูญเสียบุตร ให้เรามองหาครอบครัวที่ประสบกับความเจ็บปวดเช่นนี้ในคริสตจักรหรือชุมชน มอบความรักและความห่วงใยให้พวกเขา
- คุณเคยต้องอดทนต่อความทุกข์ทรมานหรือไม่? คุณไม่มีทางรู้ได้เลยว่ามีใครกำลังมองดูคุณในขณะที่คุณอยู่ในการทดสอบนี้ จงยืนหยัดในความเชื่อและทูลขอพระเจ้าที่จะทำให้เกิดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ผลักดันผู้คนที่จะสัตย์ซื่อต่อพระองค์
- ซื้อการ์ด, กระจาดไม้, หรือไปรษณียบัตรสำหรับเด็ก, ผู้ใหญ่, และวัยรุ่นในคริสตจักรของคุณ เขียนข้อความหนุนใจสั้น ๆ ให้แก่ลูกหลานของมิชชันนารีที่มาจากคริสตจักรของท่าน, ในเขตของท่าน, หรือมิชชันนารีในโครงการสายสัมพันธ์แห่งรัก ให้ลูก ๆ ของมิชชันนารีรู้ว่าคริสตจักรได้อธิษฐานเพื่อพวกเขาในขณะที่พวกเขาต้องพบกับ การเปลี่ยนแปลงในชีวิต

บทที่ 3

เด็ก ๆ และอนุชน - อนาคตมิชชันนารี

โดย โรเบิร์ต ดักลาส

เป้าหมาย

เพื่อให้ระลึกถึงความสำคัญของกิจกรรมสำหรับเด็กและอนุชน และการให้คำแนะนำปรึกษาเด็ก ๆ และอนุชนในการทรงเรียกของพระเจ้า

ข้อมูลบทเรียน

คำนำ

- อนุชนกว่า 3 แสนคนได้เข้าร่วมการประชุมอนุชนในคริสตจักรของตนเอง
- เด็ก ๆ กว่า 4 แสนคนและครูวัยเข้าร่วมในการเข้าค่ายรวีฯ ภาคฤดูร้อน

- 85% ของผู้ที่ต้อนรับพระเยซู ตัดสินใจรับเชื่อเมื่ออายุระหว่าง 4 – 14 ปี
- 75%-85% ของมิชชันนารีที่ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าเมื่อขณะที่ยังเป็นเด็กหรือวัยรุ่นตอนต้น

5 ข้อความหนุนใจที่ผู้เชื่อชาวญูได้เขียนไว้ในเรื่องเกี่ยวกับการพัฒนาพฤติกรรมของเด็ก :

- “เมื่อเด็กอายุ 3 ปี สมมองของเด็กจะทำงานเป็นสองเท่าเช่นเดียวกับสมมองของหม่อ เด็กในช่วงนี้เองที่สมมองจะถูก ออกแบบมาให้สามารถเรียนรู้ได้มากที่สุด” บรีซ อี. ฟ็อกซ์
- “เราไม่สามารถทักทักเอาเองได้ว่าคนรุ่นใหม่ จะเลือกที่จะดำเนินในความเชื่อเช่นเดียวกับคนรุ่นก่อนได้” แจน ชิ มอนสัน แลนแฮม
- “ทุกครั้งที่เด็กได้รับการดูแลและพำสอนในแนวคิดที่เฉพาะเจาะจง จะบ่งบอกให้เห็น...สิ่งใดก็ตามที่พ่อแม่ (หรือ อาจารย์) ได้พำสอนอย่างต่อเนื่องในตอนเด็ก ๆ นั้น จะกลายเป็นส่วนหนึ่งที่จะติดตามเด็ก ๆ ไปได้อย่างถาวร” บรีซ อี. ฟ็อกซ์
- “แต่พระเยซูทรงเรียกทารกมา แล้วตรัสว่า จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าแผ่นดินของ พระเจ้าย่อมเป็นเช่นคนเหล่านั้น เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนเด็ก เล็ก ๆ ผู้นั้นจะเข้าไปในแผ่นดินนั้นไม่ได้”

การให้การอบรมและสร้างแรงบันดาลใจให้แก่เด็กและอนุชน

เมื่อคิดถึงโปรแกรมกิจกรรมสำหรับเด็ก ๆ และอนุชน เราจำเป็นต้องตอบคำถามที่สำคัญเหล่านี้ก่อน :

- จุดประสงค์/ความสำคัญของโปรแกรมสำหรับเด็ก/อนุชนคืออะไร?
- ความสำเร็จอย่างแท้จริงในการจัดโปรแกรมสำหรับเด็ก/อนุชน เกิดขึ้นที่ไหนและอย่างไร?
- เราใช้อะไรเพื่อวัดความสำเร็จของโปรแกรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้น?

วันของจีอ็อฟ : เด็กชายอายุ 5 ขวบคนหนึ่งซึ่งอายุยังไม่ถึงที่จะเข้าร่วมแรลลี่มิชชันระดับเขตที่จัดขึ้นสำหรับเด็กชั้น ประถมฯ แต่เขาก็อยู่ที่นั่น นั่งอยู่แถวหลัง, ระบายสีอย่างเงียบ ๆ และฟังเสียงร้องจากนักร้องประสานเสียงเด็กซึ่งเป็น เพลงที่เกี่ยวกับการติดตามพระเยซู เด็กชายนั้นได้ยืนขึ้นพร้อมเขย่งเพื่อจะดูหุ่นกระบอกที่กำลังพูดถึงเรื่องการ ฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า เขานั่งฟังอย่างตั้งใจในขณะที่ เดวิท ดาวล์ กำลังพูดถึงการนั่งรถไฟเป็นระยะทางไกลไป ยังประเทศเกาหลี ที่ซึ่งพระเจ้าทรงนำท่านที่จะไปเทศนาสั่งสอน อีกทั้ง เขายังฟังเมื่อคณะนักร้องร้องเพลง

“ขอบพระคุณสำหรับการมอบถวายแด่พระเจ้า” ด้วย

“แม่ครับ เราอธิษฐานเพื่อ เดวิทได้ไหมครับ?” เด็กชายถามในเวลาเข้านอน หลังจากนั้น เขายังคงอธิษฐาน อย่างกระตือรือร้นเป็นเวลาปีแล้วปีเล่า และบทเพลง “ขอบพระคุณ” นั้นยังคงเป็นเพลงในใจเขาเสมอ สำหรับเด็ก

หนุ่มนักฟุตบอลผู้กระตือรือร้น สูง 6 ฟุต 3 นิ้ว มีผมดำมัน เขาได้ใช้ช่วงเวลาพักช่วงคริสตมาสปีนีของเขาในเปรู ในการเดินทางเป็นพยานและทำงานเป็นครั้งแรก

ในขณะที่มิชชันนารีได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า จึงมีของประทานและความสามารถในหลาย ๆ ด้านที่ต้องได้รับการพัฒนาเป็นส่วนบุคคลเพื่อการประสบผลสำเร็จ กระบวนการสร้างมิชชันนารีจึงเริ่มต้นจากที่บ้าน และคริสตจักร ของเด็ก ๆ และอนุชนเอง

การทรงเรียกของ ฮิวจ์ ฟริเบอร์ก : พ่อของ ฮิวจ์ ฟริเบอร์ก ได้นึกถึงการเยี่ยมเยียนคริสตจักรของ หลุยส์ โรบินสัน แซฟแมน มิชชันนารีประจำการที่แอฟริกา (ใต้) “ในช่วงที่เธอได้กลับมาเยี่ยมฉัน เธอ (ช่วย) เด็ก ๆ ของเราให้ (เริ่มที่จะรับรู้ถึงการทรงเรียกของพระเจ้าต่องานพันธกิจ) นับแต่นั้นมา ฮิวจ์ ก็ได้รับการทรงเรียกอย่างชัดเจน ... ผ่านวันคืนกระทั่งเติบโต เขาก็มองเห็นว่าไม่มีอะไรที่จะทำให้รูปแบบชีวิตของเขาห่างจากงานพันธกิจได้เลย (มาจาก *Your Sons and Daughters*, สงวนลิขสิทธิ์ 1986 โดย Nazarene Publishing House, แคนซัส ซิตี้)

ฮิวจ์และภรรยา เอเวอลีน เป็นมิชชันนารีคริสตจักรนาซาเร็นเป็นเวลา 35 ปีในแอฟริกา และฮิวจ์เคยโดนจำคุกเป็นเวลาหลายเดือนที่โมซัมบิก ในปี 1975-1976 ช่วงที่มีสงครามกลางเมืองเกิดขึ้น หนังสือของ เจ. เฮอเบิร์ต เคน เรื่อง “*The Making of a Missionary*” ได้เน้นให้เห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาฝ่ายจิตวิญญาณของผู้ที่ได้รับการทรงเรียก เคน ได้สอนว่า สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นได้โดยการให้การอบรมสั่งสอนชีวิตฝ่ายวิญญาณที่จะทำให้มิชชันนารีสัตย์ซื่อต่อการทรงเรียกและ แน่วแน่ที่จะใช้ชีวิตเด็กและวัยรุ่นอย่างระมัดระวัง และเตรียมที่จะฟังการทรงเรียกและติดตามการทรงเรียกของพระเจ้า

1. การสอนเขาให้ “ได้ลิ้มรสของประทานจากสวรรค์”

กิจกรรมสำหรับเด็กและอนุชนส่วนใหญ่จะมีสัปดาห์ละ 1 ครั้งในวันอาทิตย์ ส่วนผู้ใหญ่ก็จะเข้าร่วม “การประชุมมิชชันนารี” เป็นประจำเดือนละครั้ง แนวคิดในการจัดประชุมนี้เหมือนเป็นการแยกออกจากพันธกิจของคริสตจักร นั่นคือ แยกออกจากการนมัสการ ซึ่งเป็นเหมือนการตัดขาดกับส่วนใหญ่และพันธกิจของคริสตจักร อันเป็นสิ่งที่น่ากลัวอย่างหนึ่ง ดังนั้น ผู้ดูแลทั่วไป นิน่า จี. กันเตอร์ ได้แสดงความคิดเห็นที่จะใช้คำว่า “การประชุมงานพันธกิจ” มากกว่าใช้คำว่า “การประชุมมิชชันนารี” เพื่อที่จะให้งานภาพรวมสำหรับทั้งคริสตจักรด้วย งานพันธกิจของคริสตจักรควรจะต้องอยู่บนการประกาศและการสร้างสาวก โดยที่มีผลสำหรับทุกคนในคริสตจักร

เรื่องของแซด : “เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกว่าการอธิษฐานเป็นการส่วนตัว ข้าพเจ้าจึงไปที่แทนอธิษฐานกับเพื่อนอีกคนหนึ่ง ข้าพเจ้าเคลื่อนตัวไปยังที่อธิษฐานและเริ่มต้นอธิษฐาน ในทันใดนั้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียง ซึ่งไม่ใช่เสียงที่ประชุม ข้าพเจ้าได้ยินเสียงพระเจ้าตรัสในส่วนลึกภายในใจบอกว่า “งานพันธกิจ” ข้าพเจ้าก็เลยบอกว่า “พระองค์ต้องพูดเล่นแน่!” ในตอนแรกข้าพเจ้าไม่เคยคิดถึงการถูกเรียกในงานพันธกิจเลย แต่นับจากนั้น การทรงเรียกนั้นก็ชัดเจนขึ้นทุกปี จนกระทั่งมันกลายเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าคิดถึงมากที่สุด”

2. การสอนให้เขาเป็น “เครื่องบูชาอันหอมหวาน”

เอเฟซัส 5:1 ได้สอนว่า การที่พระเยซูทรงประทานพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา นั้น เป็น “เครื่องบูชาอันเป็นที่โปรดปราน” และในพระธรรมตอนนี้ “พวกเรา” เป็น “ผู้ทำตามแบบของพระเยซู” การเผาเครื่องบูชาตามแบบพระคัมภีร์เดิม เป็นการเผาเครื่องบูชาที่แทนบูชา เราได้ถูกเรียกที่จะใช้ชีวิตของเราเป็น “เครื่องบูชาที่มีชีวิตอันบริสุทธิ์และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า” (โรม 12:1) เราควรสอนอนุชนและเด็ก ๆ ที่จะสำแดงตนเองเป็นเหมือน “ของประทาน” ต่อพระบิดา เป็น “เครื่องบูชาอันหอมหวาน” อ.เปาโลยังใช้ภาพของเครื่องบูชาอันหอมหวานนี้ เมื่อพูดถึงการสนับสนุนด้านการเงินจากชาวฟิลิปปี “ข้าพเจ้าได้รับครบและมากกว่านั้นอีก...ข้าพเจ้าก็อ้อมอยู่...ซึ่งพวกท่านส่งไปให้เป็นกลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่ทรงโปรดและพอพระทัยของพระเจ้า” (ฟิลิปปี 4:18) ผู้ที่ถูกเรียกในงานพันธกิจมิชชันควรได้รับการสอน เพื่อทำให้งานพันธกิจนั้นเป็นไปได้ พวกเราควรเป็นแบบอย่างและหนุนใจให้เด็ก ๆ และอนุชนที่จะมีส่วนในงานพันธกิจนั้น

มิสซิส เจมส์ บลูม มารดาของ แมรี เจทเตอร์ กล่าวถึงความเข้าใจที่ทำให้เห็นความสำคัญของการให้การสนับสนุนคน ๆ หนึ่ง เช่นเดียวกับการนำชีวิต ๆ หนึ่งเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า ในเวลาที่ลูกสาวและลูกชายได้เป็นพยานในการประชุม เธอได้อธิบายว่า “ในเวลานั้นเอง ฉันเริ่มตระหนักว่า งบประมาณทั่วไป (กองทุนการประกาศโลก WEF) และการถวายพิเศษสำหรับมิชชันนารี ได้ถูกนำไปใช้เกี่ยวกับด้านใด และฉันยังรับรู้ดีกว่าลูกหลานของเราได้รับการสนับสนุนทางการเงินโดยกองทุนงบประมาณ (WEF) นี้เอง” (มาจากหนังสือ “*Your Sons and Daughters*. สงวนลิขสิทธิ์ 1986 โดย Nazarene Publishing House, แคนซัสซิตี)

3. การสอนให้เขา “ได้สัมผัสถึงหัวใจของพระเจ้า”

ผู้มีประสบการณ์ในงานพันธกิจได้บอกอย่างแจ่มแจ้งว่า งานพันธกิจเป็นงานโดยตรงจากหัวใจของพระเจ้า เป็นจุดประสงค์ของพระเจ้าที่จะคืนความสัมพันธ์กับมนุษย์เสมอ ในพระคำได้แสดงให้เห็นพระเจ้าที่ทรงเสียพระทัยต่อผู้คนที่หลายที่ขาดความเชื่อ แต่กระนั้น พระองค์ก็ทรงกริ้วซ้ำ และสัจย์ชื่อในการจัดเตรียมการไถ่บาปไว้ อัครทูตเปโตรได้เขียนไว้ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้เฉื่อยชาในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายมาช้านาน พระองค์ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่” (2 เปโตร 3:9)

พระเจ้า โดยพระเยซูคริสต์ได้จัดเตรียมหนทางการไถ่บาปไว้ อย่างไรก็ตาม หากพระเจ้าไม่สนใจในการประทานพระบุตร เพื่อนำชาวติมาสูโลก ผู้คนของพระองค์ ดังนั้น “แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์ จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์ จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยินถึงพระองค์อย่างไรได้ และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้” (โรม 10:14-15ก)

ผู้ดูแลทั่วไป นีน่า จี. กันเตอร์ คอยย้ำเตือนอยู่เสมอในสิ่งที่เธอเชื่อว่าสิ่งที่เป็นอุปสรรคคุกคามต่อการประกาศในศตวรรษนี้ก็คือ การขาดภาระใจต่อผู้ที่หลงหาย ซึ่งสิ่งนี้เป็นงานของพวกเรา ในฐานะผู้รับใช้ที่มีต่อเด็ก ๆ และอนุชน เพื่อนำพวกเขาสู่การสัมผัสในความรักของพระเจ้า เพื่อเข้าสู่การแตะต้องในจิตใจลึก ๆ และเพื่อแบ่งปันภาระใจสำหรับผู้ที่หลงหายจากผู้ที่ยังสร้างเขา

4. การสอนเขาให้ “ตามนิมิต”

สิ่งนี้เป็นสิ่งหนึ่งจะทำให้รู้สึกถึงหัวใจของพระเจ้าและมีภาระใจต่อผู้ที่หลงหาย และยังมีอีกสิ่งหนึ่งคือการมองเห็นขอบเขตของพันธกิจและทำให้สิ่งนั้นเป็นภาระใจของตนเอง พระเยซูได้ทรงตรัสกับพวกสาวกว่า “เงยหน้าขึ้นดูทุ่งนาเถิด ว่าทุ่งนาเหลืองอร่าม ถึงเวลาเก็บเกี่ยวแล้ว” (ยอห์น 4:35) พระคำของพระองค์เป็นจริงวันนี้ โดยประมาณแล้วมีผู้ที่เสียชีวิต 80,000 คนในทุก ๆ วันและไม่ได้เข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ในพระคริสต์ พวกเราได้มอบโอกาสให้แก่ผู้คนเมื่อเราได้รับผิดชอบในงานประกาศซึ่งเราได้รับมอบหมาย แต่สิ่งนี้ก็ขึ้นอยู่กับคนของเรา ซึ่งได้ล้มรสของประทานจากสวรรค์, ถวายชีวิตเป็นเครื่องบูชาอันหอมหวาน, ได้สัมผัสถึงหัวใจของพระเจ้า, และเงยหน้าขึ้นดูนาทุ่งนานั้น เราควรจะตระหนักว่า ไม่ใช่เป็นเพียงแค่ความต้องการเท่านั้น แต่เป็นการยอมรับในความรับผิดชอบส่วนตัวที่จะมีส่วนในการประชุมซึ่งเป็นที่ต้องการ เช่นในพระธรรม โรม 10:14-15 ซึ่งได้กล่าวว่า เราจะ ไป หรือ เราจะ ถูกส่งออกไป ในฐานะคริสเตียน เราควรจะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

เราฟังคำแนะนำของ ด็อกเตอร์ เทอร์รี่ ริด มิซซันนารีในประเทศแคนาดาซึ่งกล่าวว่า “ไม่ควรถามว่า ‘ฉันได้ทำสิ่งใดในงานพันธกิจบ้างในปีนี้’ แต่ให้ถามว่า ‘มีกี่คนแล้วที่เกิดผลจากงานพันธกิจที่ฉันทำในปีนี้’ ” เด็ก ๆ จะเดินตามนิมิต เมื่อเรากระตุ้นพวกเขาผ่านทางพระคำและการดำเนินชีวิตในความเชื่อของพวกเขา เขาเหล่านั้นจะปรารถนามีส่วนในงานพันธกิจโดยการอธิษฐาน, การถวาย, การประชุมต่าง ๆ และ กิจกรรมงานพันธกิจต่าง ๆ

5. การสอนเขาให้ “ได้ยินการทรงเรียกของพระเจ้า”

การวัดผลสำเร็จของโปรแกรมต่าง ๆ สำหรับเด็ก ๆ หรืออนุชน ก็คือการได้เห็นคนหนุ่มเหล่านั้นรับการทรงเรียกให้รับใช้เต็มเวลา ในฐานะที่เป็นผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณและผู้ให้คำชี้แนะ เราจะเห็นต้องเผชิญกับการรักใคร่ในชื่อเสียงและโชคผล, ความสะดวกสบายและการสนใจในทรัพย์สมบัติ และอิทธิพลอื่น ๆ ของวัฒนธรรมตะวันตก, และสื่อต่าง ๆ ที่พยายามล่อลวงให้ลูกหลานของพวกเราใช้ชีวิตที่ลุ่มหลงในความสุขทางโลก เราจำเป็นต้องสร้างบรรยากาศสภาพแวดล้อมที่จะช่วยให้เด็ก ๆ และอนุชนมีโอกาสได้ยิน, ตระหนัก, และติดตามการทรงเรียกของพระเจ้า เป็นที่รู้กันดีว่า ลูกหลานของผู้รับใช้และมิชชันนารีบ่อยครั้งที่มักจะได้รับ การทรงเรียกให้รับใช้เต็มเวลา หลายคนที่มีมุมมองในด้านลบ ก็มักจะมองว่าเป็นเพราะพวกเขาอยู่ภายใต้สภาพที่ทำให้ต้องเป็นอย่างนั้น ซึ่งทำให้พวกเขา รู้สึกไม่อยากจะดำเนินในสิ่งที่สืบทอดมาได้ แต่ในทางตรงกันข้าม พวกเขาเหล่านั้นอาจเติบโตมาในสภาพแวดล้อมที่ทำให้พวกเขาสามารถได้ยินการทรงเรียกของพระเจ้าได้ พวกเขาเติบโตในบ้านและครอบครัวที่ไม่ได้เห็นแก่ชื่อเสียงและโชคผล แต่เป็นครอบครัวที่ดำเนินในความเชื่อ ซึ่งพวกเขาถูกสอนว่าความสำเร็จไม่ได้วัดกันด้วยทรัพย์สินเงินทองหรือความมั่งคั่งอำนาจอิทธิพล แต่โดยการทำให้หน้าพระทัยของพระเจ้าสำเร็จจากความสามารถที่เรามีอยู่ พวกเขาอาจจะเติบโตขึ้นด้วยการรับรู้และเข้าใจว่าการทรงเรียกของพระเจ้านั้นไม่ใช่เพียงแต่เป็นไปได้ แต่ยังเป็นไปได้สำหรับพวกเขาเองด้วย

ลูกหลานของผู้รับใช้และมิชชันนารีบ่อยครั้งที่ได้ยินการทรงเรียกของพระเจ้า แต่บางทีการทรงเรียกของพระเจ้าก็อาจล้มเหลวในบางครอบครัวที่การทรงเรียกไม่ได้รับความสนใจเป็นพิเศษ จากการวิจัยได้บอกให้เราเห็นว่า เหตุผลอันดับรองลงมาได้บอกสาเหตุใดผู้คนที่ได้รับการทรงเรียกไม่ได้ออกสู่สนามแห่งงานพันธกิจ ก็เพราะว่าได้รับการต่อต้านจากครอบครัว เด็ก ๆ ได้ยินการทรงเรียกได้ง่ายกว่าเพราะผลจากการกระทำของผู้ใหญ่ที่อยู่รอบ ๆ พวกเขา ดังนั้น เราซึ่งเป็นผู้ใหญ่ ควรจะรักษาสภาพแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นที่บ้านหรือที่คริสตจักรก็ตาม ที่ทำให้การทรงเรียก

ของพระเจ้านั้นเป็นไปได้ ที่ซึ่งการทรงเรียกจะได้ยินได้, ที่ซึ่งคาดหวังและถูกยอมรับ ในการที่จะทำให้มีสภาพแวดล้อมเช่นนั้น ประการแรก เราให้เด็ก ๆ และอนุชนมีส่วนในโปรแกรมต่าง ๆ เช่น การเรียนพระคัมภีร์, การถวาย, การอธิษฐาน, และการรับใช้ ประการที่สอง เราจำเป็นต้องนำคำบอกที่เขารู้สึกถึงการทรงเรียกของพระเจ้านั้นมาเป็นแนวทางในการสร้างเขาอย่างจริงจัง

แนวคิดในการนำเสนอ : “นี่คือเรื่องราวของฉัน”

เตรียมข้อมูลและนำเสนอ

หาผู้แสดง 4 คน (เด็กหนุ่ม, หญิงวัยกลางคน, เด็กชายวัยรุ่น, และแม่ของหญิงวัยกลางคน” เพื่อบอกเรื่องราวของ จี้ออฟ, ฮิวจ์, ฟริเบิร์ก, แซด, และแม่ของแมรี เจตเตอร์ หลังจากที่แต่ละคนได้เล่าเรื่องของตนเองแล้วให้อ่าน (หรือแสดงโดย Power Point) หนึ่งในความเป็นจริงจากบทนำ หรือข้อความอ้างอิง 5 ข้อความในการเริ่มต้นบทเรียน

สรุปเนื้อหาบทเรียนโดยย่อ เขียนกฎเกณฑ์หลักของบทเรียนใน Power Point หรือเป็นเอกสารเพื่อช่วยในการนำเสนอ

ปิดการสอนด้วยการเดินอธิษฐานรอบบริเวณคริสตจักร ต้องแน่ใจว่าท่านได้ไปที่ห้องเด็กเล็กและชั้นเรียนสำหรับเด็กและอนุชนด้วย ทูลขอพระเจ้าที่จะเติมเต็มในพระสัญญาตามที่พระเจ้าได้ตรัสว่า “เทัญญาของเราเหนือเชื้อสายของท่าน” (อิสยาห์ 44:3) และเพื่อที่จะสร้างมิชชันนารีและผู้นำเต็มเวลาจากท่ามกลางเด็ก ๆ, อนุชน, และผู้ใหญ่

ตัวเลือกเพิ่มเติม — “พบปะมิชชันนารี” จัดเตรียมนัดหมายมิชชันนารี (ไม่ว่าจะเป็นมิชชันนารีซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่, เกษียณแล้ว, จากโครงการสายสัมพันธ์แห่งรัก, หรือมิชชันนารีที่อยู่ช่วงระหว่างพัก) ที่จะมีโอกาสแบ่งปันเรื่องราวการทรงเรียกให้เป็นมิชชันนารี เด็ก ๆ, อนุชน, และผู้ใหญ่จะรู้สึกยินดีมากที่จะได้ยินจากผู้ที่มีประสบการณ์เองว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์ในชีวิตจริงของมิชชันนารีอย่างไร

อธิษฐานและมีส่วนร่วม

- ให้ข้อมูลสำหรับการติดต่อเด็ก ๆ และอนุชน ในคริสตจักรที่ได้รับการเปิดเผยถึงการทรงเรียกสู่งานพันธกิจแก่สำนักงาน Global Candidate Development ในแคนซัส ซิตี้, ผู้ประสานงานกลางระดับเขต, ผู้ประสานงานพันธกิจระดับท้องถิ่น
- อธิษฐาน -- และรวบรวมคำอธิษฐานของคนอื่น ๆ — เพื่อเด็ก ๆ และอนุชนที่ได้รับการเปิดเผยถึงการทรงเรียกสู่งานพันธกิจ แจกบัตรอธิษฐานเพื่อซึ่งมีชื่อของเด็ก ๆ และอนุชน
- ขอให้ศิษยาภิบาล หรือประธาน NMI ท้องถิ่นบอกกล่าวแก่ที่ประชุมเรื่องราวของเด็ก ๆ หรืออนุชนที่ได้รับการเปิดเผยถึงการทรงเรียกสู่งานพันธกิจ ขอให้ศิษยาภิบาลหรือประธาน NMI อธิษฐานเพื่อในช่วงเวลาดังกล่าวด้วย

บทที่ 4

ครอบครัวเซอร์เคอร์ และครอบครัวฟอสซอฟ -- ครอบครัวมิชชันนารีที่พิเศษ

โดย แครอล เซอร์เซอร์

เป้าหมาย

เพื่อให้รู้ว่าคุณมุ่งมั่นในงานพันธกิจของคุณพ่อคุณแม่ที่มีต่อโลกนี้ๆ ได้เป็นการหนุนใจการทรงเรียกสู่งานพันธกิจ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งมีผลต่อบรรดาลูกของพวกเขาด้วย

ข้อมูลทเรียน

คำนำ

นอร์แมน และ แครอล เซอร์เซอร์, มิชชันนารี

แครอล วิลเลียม เป็นลูกสาวนา เธอได้รับการทรงเรียกให้เป็นมิชชันนารีเมื่อเธออายุได้ 13 ปี เธอได้พบกับนอร์แมน เซอร์เซอร์ ในช่วงฤดูร้อน ปี 1953 นอร์แมนได้รับการทรงเรียกให้เป็นนักเทศน์หลังจากจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย การรับการสัมผัสในพระเจ้าได้นำให้ทั้งสองรับใช้พระเจ้าในฐานะมิชชันนารี หลังจากที่ นอร์แมนได้จบการศึกษาจาก มหาวิทยาลัยนาซารีนโอลิวเวต (ONU) ในปี 1955 ทั้งสองได้แต่งงานกัน

คู่สามีภรรยาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นมิชชันนารีในปี 1955 นอร์แมนได้รับการสถาปนาเป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรนาซารีน และแครอลได้ให้กำเนิดลูกสาวคนแรกชื่อ เคย์ ในเดือนมกราคม 1959 หลังจากลูกชายคนที่สอง โรเบิร์ต เดล (บ๊อบ) อายุได้ 3 เดือน พวกเขาเดินทางโดยเรือไปยังประเทศแอฟริกา จาเนล เรนเนอร์ เกิดที่เมืองโยฮันเนสเบิร์ก ในปี 1961 ช่วงที่เป็นเด็กทั้งสามเติบโตที่แอฟริกาใต้ พวกเขาได้เรียนที่โรงเรียนนานาชาติ ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก และนอกจากนั้น พวกเขาเรียนรู้ในการใช้ภาษาแอฟริกันเป็นภาษาที่สองด้วย เคย์และบ๊อบจบมัธยมศึกษาตอนปลายที่อเมริกาในช่วงที่ครอบครัวได้อยู่ในช่วงการพัก ในขณะที่จาเนลสมัครเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนมัธยม Westridge (ใกล้เมืองโยฮันเนสเบิร์ก) ลูก ๆ ทุกคนของพวกเขาจบการศึกษาจาก ONU

“พระเจ้าผู้ทรงสร้างเจ้า...ตรัสดังนี้ว่า ‘อย่ากลัวเลย...เราจะเทวิญญูณของเราเหนือเชื้อสายของเจ้า และพรของเราเหนือลูกหลานของเจ้า’” (อิสยาห์ 44:2-3) “บุตรทั้งสี่ของเจ้านั้นพระเจ้าจะทรงสั่งสอน และบุตรของเจ้าจะมีความสุขสมบูรณ์อย่างยิ่ง” (อิสยาห์ 54:13) ข้อพระธรรมเหล่านี้เป็นสัญญาที่พระเจ้ามีต่อแครอล เมื่อเธอและนอร์แมนต้องเดินทางกลับไปแอฟริกาเพียงสองคน โดยต้องให้ลูก ๆ อยู่ที่อเมริกาเพียงลำพัง

ลูก ๆ ทั้งสามของเธอได้แต่งงานกับคู่สมรสที่พิเศษ และให้กำเนิดหลาน ๆ แก่ครอบครัวเซอร์เซอร์จำนวน 8 คน แต่สิ่งที่ทำให้แครอลมีความสุขมากที่สุดคือการที่ลูก ๆ ของเธอทุกคนรับใช้พระเจ้า นอร์แมนและแครอลหนึ่งที่บ้านในแอฟริกาใต้ ลูก ๆ ของเธอในวิดีโอ ซึ่งมี จาเนลและสามีของเธอ, เลน ในการประชุมเพื่อการส่งทั้งสองคนออกไปเป็นมิชชันนารีในประเทศปาปัวนิวกินี ผู้บรรเลงออร์แกน เริ่มต้นเล่นเพลง “It Pays to Serve Jesus” (การตอบแทนเพื่อรับใช้พระเยซู) และแครอลรู้ได้ทันทีว่าถ้อยคำนั้นเป็นจริง เธออธิษฐานขอบคุณพระเจ้าว่า

“ขอบคุณพระเยซู เป็นการตอบแทนเพื่อรับใช้พระองค์ ชีวิตแห่งการรับใช้จะขยายออกไปผ่านครอบครัวเรา”
จาเนล และ เลน (ฟอสนาฟล์) รับใช้เป็นเวลา 2 เทอม ในประเทศปาปัวนิวกินี ครั้งหนึ่งพวกเขาอยู่ที่กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ แล้วจึงกลับไปรับใช้ที่ประเทศ ปาปัวนิวกินีอีก 26 ปีแรกแห่งการรับใช้ที่แอฟริกาใต้ ครอบครัวเซอร์เคอร์ได้สอนในวิทยาลัยพระคริสตธรรมนาซาริน Rehoboth (ปัจจุบันคือ วิทยาลัยศาสนศาสตร์นาซาริน NTC) และช่วยพัฒนางานใน 4 เขตใน Trans South Africa นอร์แมนเป็นผู้ดูแลจัดการระดับองค์กร, ผู้อำนวยการพันธกิจ และเป็นผู้อำนวยการภาคพื้น เขาได้อำนวยการและก่อตั้งคริสตจักร 14 คริสตจักรและสร้างที่อยู่ศิษยาภิบาล ต่อมา นอร์แมนจึงรับใช้โดยการเป็นผู้อำนวยการของ NTC เป็นเวลา 3 ปี แครอลเป็นเลขาให้กับ ดร. ดับเบิล ซี. เอสเชลสไตน์ ผู้ดูแลจัดการภาคพื้นในแอฟริกาใต้เป็นเวลา 5 ปี และมีส่วนในผู้บริหารระดับองค์กรจัดการและอำนวยการโรงเรียนพระคัมภีร์ภาคฤดูร้อน อีกทั้งยังบรรยายในการประชุมคณะสตรีและค่ายต่าง ๆ

ในปี 1985 นอร์แมนได้รับแต่งตั้งเป็นผู้อำนวยการภาคพื้นในแอฟริกาใต้เป็นคนแรก ดูแลการทำงานของคริสตจักรนาซารินทั้งใน สาธารณรัฐแอฟริกาใต้, บอสวานา, เลโซโธ, และนามิเบีย แครอลและนอร์แมนมีส่วนในการล้มมนาวาด้วยความสัมพันธ์ในการแต่งงานและครอบครัว แครอลยังได้ดูแลเอกสารของสำนักงานด้านการรับส่งจดหมาย อีกทั้ง เธอยังมีส่วนในการเขียนหนังสือพันธกิจของ NMI จำนวน 3 เล่ม และยังเป็นผู้เขียนร่วมในเล่มที่ 4 อีกด้วย

ครอบครัวเซอร์เคอร์เดินทางกลับอเมริกาในปี 1994 และหลังจากการเยี่ยมเยียนของคณะตัวแทน นอร์แมนได้ร่วมรับใช้คริสตจักรที่บ้านในเมืองฮันติงตัน มลรัฐอินเดียนา นอร์แมนเริ่มมีปัญหาด้านร่างกายในปี 2000 ครอบครัวยังคงถือรักษาสัญญาแห่งความเชื่อในวันที่ 1 ตุลาคม โดยในวันที่ 15 ตุลาคม นอร์แมนได้เทศนาเป็นครั้งสุดท้าย หลังจากการผ่าตัดรักษาโรคเกี่ยวกับปอด พระเจ้าได้รับนอร์แมน “กลับบ้าน” ในวันที่ 6 ธันวาคม ปี 2000

แครอลได้พูดถึงนอร์แมนว่า “นอร์แมนได้พบเจอสิ่งต่าง ๆ และใช้ชีวิต 70 ปีครึ่งบนโลกนี้มากกว่าคนที่มียายุ 100 ปีเสียอีก และอิทธิพลจากชีวิตและงานของเขาทั้งที่ในแอฟริกาและอเมริกานั้นไม่มีวันสิ้นสุด เป็นสิทธิพิเศษอย่างยิ่งที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเป็นเพื่อนคู่คิดในชีวิตการแต่งงานและงานรับใช้ที่พิเศษยิ่งตลอด 45 ปีครึ่งนี้!”

บันทึกประจำวัน จาก แครอล เซอร์เคอร์

40 ปีก่อน เมื่อข้าพเจ้าอายุได้ 13 ปี ข้าพเจ้าได้ตอบ “ค่ะ” ต่อการทรงเรียกของพระเจ้าในการเป็นมิชชันนารีในทวีปแอฟริกา ข้าพเจ้านึกไม่ออกว่ามันจะเป็นอย่างไร แต่มีบางคนบอกว่า “เมื่อท่านเชื่อฟัง อย่าถามว่าผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร แต่ให้เราวางผลที่จะเกิดขึ้นนั้นไว้กับพระเจ้าแทน” ข้าพเจ้าไม่สามารถเสแสร้งว่ามันเป็นการง่ายที่ต้องแยกจากบรรดาลูก ๆ ของเรา (จาเนล และ เลน) แต่ มิชชันนารี เอิร์ล ลี ได้กล่าวว่า “ถ้าหากเราเปลี่ยนแปลงมันไม่ได้ ก็ให้ยอมรับในสิ่งนั้นแทน” เมื่อไม่สามารถเปลี่ยนแปลงการที่ต้องแยกจากนี้ได้ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมรับและ “วางไว้” ต่อพระเจ้า เมื่อข้าพเจ้าทำอย่างนั้น สันติสุขได้ปกคลุมในชีวิตของข้าพเจ้าอย่างเหลือเชื่อ ข้าพเจ้ารู้สึกได้ถึงการปกคลุมของคำอธิษฐานรอบ ๆ ตัวข้าพเจ้า การต้องแยกจากนี้เป็นผลจากการที่พวกเราตัดสินใจที่จะดำเนินต่อในการทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า ชีวิตและงานพันธกิจของพวกเราจะขยายออกไปผ่านชีวิตของพวกเขา

พวกเราได้เชื่อฟังพระเจ้าและได้สอนให้ลูก ๆ ที่จะเชื่อฟังพระองค์เช่นกัน และเดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าจะไม่สงสัยในการทรงนำของพระเจ้าอีกเลย”

มิชชันนารี จาเนล และ เลน ฟอสนาฟ

จาเนล ฟอสนาฟส์ เป็นลูกสาวคนเล็กของ นอร์แมนและแคโรล เซอร์เซอร์ เธอและสามี เลน เป็นมิชชันนารีที่ประเทศปาปัวนิวกินี เธอได้เล่าให้ฟังถึงวันอาทิตย์สุดท้ายของการรับใช้ในช่วงเวลา 4 ปีของการรับใช้ว่า ตอนนั้นข้าพเจ้าอายุได้ 13 ปี และกำลังเสียใจ ที่ไม่สามารถไปเรียนที่ สถาบันอนุชนนาซารีน ที่ประเทศ สวิตเซอร์แลนด์ไม่ได้พร้อมกับพี่ชายและพี่สาวได้ เพราะอายุยังน้อยเกินไป ตอนนั้นข้าพเจ้าหวังว่าข้าพเจ้าน่าจะไปได้ด้วย

จากผู้เรียบเรียง :

ในปี 2005 เดือนพฤศจิกายน (หลังจากเขียนบทเรียนนี้แล้ว) เลน และ จาเนล ฟอสนาฟส์ ได้พักจากการเป็นมิชชันนารีในต่างแดน และเลน ได้เป็นศิษยาภิบาลอาวุโส ที่คริสตจักรนาซารีนนอร์ทไซด์ ในเมือง เอลคารท มลรัฐอินเดียน่า

แน่นอน! ที่นั่นเองที่พระเจ้าได้ทรงตรัสกับข้าพเจ้า หนึ่งปีก่อนหน้า พระเจ้าได้ประทานถ้อยคำถึงเราผ่านผู้ที่มาเยี่ยมคริสตจักรในแคปทาวน์ ในตอนนั้นเอง ข้าพเจ้าก็พร้อมและเต็มใจที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ในขณะที่ผู้บรรเลงออร์แกนบรรเลงเพลง “พระคุณพระเจ้า” มีหญิงคนหนึ่งลุกขึ้นยืนและเริ่มต้นที่หน้าแท่น ในขณะที่ศิษยาภิบาลหนุ่มอินเดียนแดงได้เข้าไปใกล้เธออย่างช้า ๆ หญิงนั้นจึงถอยหลัง, เริ่มตะโกน, และสบถใส่เมื่อศิษยาภิบาลหนุ่มพูด ในพระนามของพระเยซู หญิงนั้นก็ส่งเสียงกรี๊ดร้องแหลม หันหนีและวิ่งออกประตูไป เมื่อหญิงที่ถูกผีเข้าสิงได้ออกไปจากคริสตจักรแล้ว ข้าพเจ้าจึงได้ตระหนักเป็นครั้งแรก ถึงงานที่ไม่มีขอบเขตที่พระเจ้าได้ทรงเรียกให้คุณพ่อคุณแม่ของข้าพเจ้าได้ทำ ข้าพเจ้ารู้สึกได้ภายในใจว่า ข้าพเจ้าเองก็ปรารถนาที่จะนำแสงสว่างของพระเยซูนี้ไปสู่ผู้คนทั้งหลายที่ยังอยู่ในความมืดเช่นกัน ในคืนนั้นเองที่ข้าพเจ้าได้เขียนบันทึกว่า “วันหนึ่งข้าพเจ้าจะเป็นมิชชันนารี ไม่สำคัญว่าจะเป็นอย่างไร !”

ในช่วงที่กำลังเติบโตขึ้น ข้าพเจ้าได้มองดูการดำเนินชีวิตของคุณพ่อคุณแม่ของข้าพเจ้า นอร์แมน และ แคโรล เซอร์เซอร์ พวกเขายอมจำนนต่อพระคริสต์, ทูมเทศิตเพื่อมารับใช้ พวกเขามีความรักให้กันอย่างแน่นแฟ้นและเป็นที่ยอมรับของผู้คนทุกเชื้อชาติแม้แต่ในช่วงเวลาที่แอฟริกาใต้มีปัญหาในเรื่องเชื้อชาติและเกิดความขมขื่น ข้าพเจ้าได้รับอิทธิพลอย่างมากที่ได้เห็นและได้ฟังคำพยานของผู้คนมากมายที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าได้มองเห็นว่าชีวิตสองชีวิตที่อุทิศต่อพระเจ้า ได้มีอิทธิพลต่อชีวิตอื่น ๆ อีกมากมายอย่างไม่สิ้นสุด ข้าพเจ้ามองเห็นพระคริสต์ ข้าพเจ้ายังคงทำตามน้ำพระทัยของพระคริสต์โดยการเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยนาซารีนโอลิวेट และได้ประจักษ์ถึงความจำเป็นของการได้รับการยืนยันในการทรงเรียก โดยการทรงนำ ข้าพเจ้าได้เลือกเรียนสาขาวิชาเอก ธุรกิจ และวิชาโท การสื่อสาร พระเจ้าทรงทราบถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าจำเป็นต้องใช้ ในช่วงเวลานั้นเองที่ เลน ได้เติบโตที่คริสตจักรในฟอร์ท เวย์น มลรัฐอินเดียน่า หลังจากได้เห็นการดำเนินชีวิตในความเชื่อของคุณพ่อคุณแม่

เขาตัดสินใจที่จะมอบชีวิตให้กับพระคริสต์เมื่อยังเป็นวัยรุ่น ข้าพเจ้าได้พบกับเลนที่โอสเวตในฤดูใบไม้ร่วงของการเรียนในปีแรกของพวกเขา และเราก็แต่งงานกันหลังจากจบการศึกษาในปี 1983

พวกเราได้ย้ายไปที่ฟอร์ท เวย์น หลังจาก 3 ปีที่ประกอบอาชีพทางธุรกิจ มีชีวิตในพระเจ้าและมีการสามัคคีธรรมในคริสตจักร การมีชีวิตที่สะดวกสบายและมีรถยนต์ 2 คัน แต่ภายในสัก ๑ เมื่อเราคิดถึงอนาคตของชีวิตที่อยู่ในความสุขสบายนั้น เราจึงเริ่มถามพระเจ้าว่า “พระเจ้า สิ่งนี้เป็นสิ่งที่พระองค์ต้องการในชีวิตของเราหรือ?” ข้อพระธรรม มัทธิว 16:25 ได้เข้ามาในความคิดว่า “เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด” ข้าพเจ้านึกถึงคุณพ่อคุณแม่ ซึ่งเป็นแบบอย่างของ “การยอม” จากชีวิตมิชชันนารีในแอฟริกา ซึ่งเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลที่ยิ่งใหญ่และไม่มีความสูญสิ้น

ทั้งเลน และข้าพเจ้าเริ่มต้นอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า หากมีสิ่งอื่น ที่พระองค์ประสงค์จะให้เรากะทำ ขอพระองค์ทรงโปรดสำแดง และหากพระองค์ทรงเปิดประตูให้ พวกเราก็พร้อมและยินดีที่จะเดินเข้าสู่ประตูนั้น” ต่อมา เราได้รู้ว่า องค์กรมิชชันนารีมีความต้องการคนงาน ที่โรงเรียนอินเดียนแดงเมืองทวิน เวลล์ (ปัจจุบันคือโรงเรียนชั้น วอลล์ อินเดียน) ในทางตะวันออกเฉียงใต้ของมลรัฐอาร์โซนา พวกเราเห็นพ้องร่วมกันที่จะไปที่นั่น ดังนั้น ในปี 1987 พวกเราได้ขายบ้านและรถยนต์ แล้วจึงย้ายไปที่เมืองทวิน เวลล์ ที่ซึ่งเลนได้ทำงานเป็นผู้บริหาร และข้าพเจ้าทำงานเป็นบรรณารักษ์และครูสอนพิเศษ มันเป็นเรื่องที่มหัศจรรย์อย่างมากสำหรับโอกาสที่เราได้ทำงานกับเด็กอินเดียนแดงผ่านนาโฮ ซึ่งเด็ก ๆ หลายคนได้ต้อนรับพระคริสต์ในช่วงเวลาที่ทั้งคู่ได้รับใช้

เดือนกุมภาพันธ์ ในปี 1988 พวกเราได้รับแต่งตั้งให้ไปรับใช้ที่โรงพยาบาลนาซารีนในประเทศปาปัว นิวกินี (PNG) ลูกสาว 3 คนของเราเกิดที่โรงพยาบาล कुดจีบ (Kudjip) เลนได้เป็นผู้บริหารโรงพยาบาล และทำงานในการฝึกผู้นำในพื้นที่รับผิดชอบ ในขณะที่เราดูแลการเรียนและการสอนพระคัมภีร์ที่วิทยาลัยพระคริสต์ธรรม และในการประชุมใหญ่ พระเจ้าได้ทรงเรียกพวกเราให้ทำงานในการสร้างคริสตจักรให้เติบโต พระองค์ได้ทรงเปิดประตูโดยให้พวกเราได้มีโอกาสเรียนพระคัมภีร์อย่างเข้มข้นที่สถาบันศาสนศาสตร์นาซารีน เอเชีย แปซิฟิก ที่ประเทศฟิลิปปินส์เป็นเวลา 3 ปี เลนได้รับปริญญาโทและได้รับการสถาปนาในปี 2001 แล้วพระเจ้าจึงเปิดประตูให้พวกเราที่จะกลับไป PNG อีก เลนทำงานนอกสำนักงานเมลานีเซีย โดยมีเป้าหมายในการสร้างสาวกและพัฒนาผู้นำใน PNG, หมู่เกาะซาลอมอน, และที่วานัวตู นอร์แมนได้รับสิทธิพิเศษในการทำงานเคียงข้างผู้นำ, ศิษยาภิบาล, และผู้ดูแลนานาชาติ ในการให้คำปรึกษาและช่วยเหลือให้กำลังใจเสริมกำลังใจให้แก่พวกเขาในงานรับใช้ ความรับผิดชอบของเราวมถึงการบินไปยังพื้นที่บนเขา โดยการลงจอดในพื้นที่สนามบินชั่วคราว ซึ่งอาจจะต้องเดินเท้าขึ้นไปตามทางหรืออาจจะลื่นลงไปยังพุ่มไม้ได้ งานพันธกิจอื่น ๆ ได้นำเขาไปยังเขตพื้นที่ในเมืองที่ซึ่งเขาทำงานร่วมกับผู้เชื่อชาวยุหลายท่าน

ในฐานะภรรยามิชชันนารีและแม่ของลูก ข้าพเจ้าเป็นครูสอนลูก ๆ ที่บ้าน อีกทั้งยังช่วยในการทำงานของรายการวิทยุสำหรับผู้หญิงรายสัปดาห์ เป็นรายการที่ออกอากาศในภาษาของหมู่เกาะทางตอนใต้ของมหาสมุทรแปซิฟิกด้วย ซึ่งทำให้เข้าถึงความต้องการของพวกเขาผู้หญิงใน PNG เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นวัยรุ่น พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ในพระธรรม เยเรมีย์ 29:11 ว่า “เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสวัสดิภาพ ไม่ใช่เพื่อทุกข์ทรมาน

“เพื่อจะให้อนาคตและความหวังใจแก่เจ้า” ข้าพเจ้าได้เห็นคำสัญญาสำเร็จในชีวิตของคุณพ่อคุณแม่ และตัวข้าพเจ้าเอง สิ่งพิเศษของถ้อยคำแห่งความหวังนี้คือ เราได้แบ่งปันให้แก่ผู้คนที่ชายและหญิง รวมทั้งเด็ก ๆ ทุกเชื้อชาติด้วย

**จดหมายที่เขียนโดย จาเนล เซอร์เคอร์ ฟอสซอฟ ถึงคุณพ่อคุณแม่ของเธอ นอร์แมน และแคโรล เซอร์เซอร์
ในเวลาเกษียณของพวกเขาหลังจากการรับใช้เป็นมิชชันนารีในแอฟริกาใต้เป็นเวลา 36 ปี :**

ถึง คุณแม่และคุณพ่อที่เคารพ

การเลี้ยงลูกสาวสองคนทำให้หลายครั้ง ๆ ลูกได้หยุดคิดและนึกถึงเมื่อตอนที่ลูกยังเป็นเด็ก ในขณะที่หลาย ๆ คนมักคิดถึงช่วงชีวิตวัยเด็กที่มีปัญหา แต่ช่างโชคดีเหลือเกินสำหรับตัวลูกเองที่ได้เติบโตมาในครอบครัวของคุณพ่อคุณแม่ ในช่วงเวลาที่เติบโตใหญ่นี้ ลูกมั่นใจได้ว่า คุณพ่อคุณแม่รักพระเจ้า, คุณพ่อคุณแม่รักกัน, คุณพ่อคุณแม่รักพวกเรา และคุณพ่อคุณแม่ก็รักผู้คนที่แอฟริกาด้วย

ลูกรู้ว่าพ่อแม่รักพระเจ้าเพราะว่า...

- คุณพ่อคุณแม่เลือกที่จะรับใช้พระเจ้าในแอฟริกา
- คุณพ่อคุณแม่ได้ทำให้เห็นพระคริสต์ในชีวิตของคุณพ่อคุณแม่จากการใช้ชีวิตแต่ละวัน
- คุณพ่อคุณแม่มีความปรารถนาที่จะให้ผู้คนรู้จักพระองค์
- คุณพ่อคุณแม่ไม่เคยให้เราขาดโบสถ์เลย แม้จะเป็นช่วงวันหยุดพักผ่อนก็ตาม
- คุณพ่อคุณแม่ได้มอบชีวิตเพื่อการรับใช้เหมือนเช่นที่พระเยซูได้ทรงกระทำ
- คุณพ่อคุณแม่ได้ให้พระคริสต์เป็นที่หนึ่งในชีวิต

ลูกรู้ว่าคุณพ่อคุณแม่รักกันเพราะว่า...

- คุณพ่อคุณแม่ได้แบ่งปันสัมพันธภาพที่พิเศษให้แก่กัน
- คุณพ่อคุณแม่เป็นเพื่อนสนิทต่อกัน
- คุณพ่อคุณแม่ประกอบไปด้วยความรัก
- คุณพ่อคุณแม่ใช้เวลาเพื่อทำสิ่งที่พิเศษร่วมกัน
- คุณพ่อคุณแม่สนับสนุนกันและกันในงานพันธกิจรับใช้
- คุณพ่อคุณแม่ผูกพันชีวิตทั้งสิ้นไว้ด้วยกัน

ลูกรู้ว่าคุณพ่อคุณแม่รักพวกเราเพราะว่า...

- คุณพ่อคุณแม่ใช้เวลาในการมอบความทรงจำแห่งความสุขให้แก่พวกเรา
- คุณพ่อคุณแม่ภูมิใจในพวกเรา
- คุณพ่อคุณแม่ให้การอบรมสั่งสอนพวกเรา
- คุณพ่อคุณแม่คอยรับส่งพวกเราในการไปร่วมกิจกรรมของคริสตจักรและโรงเรียน
- คุณพ่อคุณแม่ห่วงใยพวกเราในฝ่ายวิญญาณ
- คุณพ่อคุณแม่รักเราและช่วยให้เราผ่านช่วงเวลาของการเป็นวัยรุ่นที่ยากเย็นได้
- คุณพ่อคุณแม่เขียนจดหมายถึงเราเสมอ แม้บางครั้งไม่ได้รับการเขียนตอบกลับ
- คุณพ่อคุณแม่มาร่วมงานจบการศึกษาและงานแต่งงาน แม้ว่าจะต้องมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางข้ามมหาสมุทร

ลูกรู้ว่าคุณพ่อคุณแม่รักผู้คนในแอฟริกาเพราะว่า...

- คุณพ่อคุณแม่อุทิศชีวิตในการอยู่ร่วมกับพวกเขา
- คุณพ่อคุณแม่แบ่งปันและเทศนาจากหัวใจให้พวกเขา
- คุณพ่อคุณแม่คร่ำครวญและอธิษฐานร่วมกับพวกเขารอบแท่นอธิษฐาน
- คุณพ่อคุณแม่ได้สร้างคริสตจักรและที่พักพิงยาภิบาลมากมายที่นั่น
- คุณพ่อคุณแม่ทำงานชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่าเพื่อประโยชน์ของพวกเขา
- คุณพ่อคุณแม่ปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความเคารพ
- คุณพ่อคุณแม่ห่วงใยและให้คำปรึกษาพวกเขา
- คุณพ่อคุณแม่ห่วงใยจากใจจริงและเป็นเพื่อนของพวกเขา
- คุณพ่อคุณแม่อดทนต่อการเปลี่ยนแปลงทั้งสิ้น สิ่งท้าทายต่าง ๆ และไม่เคยยอมแพ้

แนวคิดในการนำเสนอ : “ความทรงจำของแม่และลูกสาว”

การเตรียมและนำเสนอ

จัดสถานที่ให้มีเก้าอี้นั่งสบาย ๆ จำนวน 2 ตัว และมีโต๊ะอยู่ระหว่างเก้าอี้ทั้งสองตัว โดยจัดไว้ด้านหน้า วางรูปครอบครัวและแก้วกาแฟ 2 แก้วไว้บนโต๊ะ จัดให้มีสิ่งของจากแอฟริกาและปาปัวนิวกินีบนโต๊ะตัวอื่น ๆ ถ้าเป็นไปได้

ให้มีผู้แสดงเป็นหญิงสูงอายุ (แสดงเป็น แครอล เซอร์เคอร์) นั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง และหญิงที่อายุน้อยกว่านั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง (แสดงเป็น จาเนล ฟอสโนฟ) ถ้าหากในคริสตจักรของท่านมีมิชชันนารีที่เกษียณแล้ว หรือแม่ของมิชชันนารี อาจเชิญให้รับบทเป็น แครอล ก็ได้

ให้ผู้นำเสนอเป็นผู้สัมภาษณ์, โดยอาจจะยืนอยู่ข้าง ๆ หรือนั่งที่เก้าอี้กึ่งตัวหนึ่ง ทำการแนะนำและสัมภาษณ์หญิงทั้งสอง ผู้นำเสนอควรจะถามโดยอาศัยเนื้อหาในบทเรียนเพื่อนำให้หญิงได้เล่าเรื่องของตน—เกี่ยวกับการทรงเรียก, การรับใช้งานมิชชันนารี, เด็ก ๆ, และอื่น ๆ

คำถามที่อาจจะนำมาใช้ได้ :

1. ถามแครอลว่า สิ่งแม่เธอบอกเธอในคืนที่เธอได้ตอบรับการทรงเรียกไปยังแอฟริกาคืออะไร
2. ถามทั้งสองคนว่า อะไรเป็นสิ่งที่ยากที่สุดในการเป็นมิชชันนารี (การต้องอยู่แยกกับลูก ๆ ในขณะที่พวกลูก ๆ อยู่ที่อเมริกาเพื่อศึกษาและเมื่อหลาน ๆ เกิด)
3. ถามจาเนลว่า การยอมจำนนต่อพระเจ้าของคุณพ่อคุณแม่ มีอิทธิพลต่อเธออย่างไรเมื่อพระเจ้าทรงเรียกเธอให้เป็นมิชชันนารี และ แม่แต่ในตอนที่เธอเป็นมิชชันนารีอยู่
4. ถามแครอลว่า เธอรู้สึกอย่างไรในการอยู่ที่แอฟริกา เมื่อเล่นและจาเนลได้รับการมอบหมายให้ไปที่ PNG และเมื่อทั้งสองได้เดินทางสู่ภาคสนามนั้น
5. ถามแครอลว่า พระพรอะไรที่มีมาถึงชีวิตเธอตั้งแต่ครอบครัวเธอได้ตอบรับการทรงเรียกของพระเจ้า

หลังจากการถาม และตอบคำถามแล้ว ให้ “จาเนล” หรือ “แครอล” อ่านจดหมายที่จาเนลเขียนถึงคุณพ่อคุณแม่ (จากส่วนท้ายของเนื้อหาบทเรียน)

ตัวเลือกเพิ่มเติม — “ฉันอยู่ที่ใดในโลกนี้ ?”

ใช้เรื่องราวของจาเนล ฟอสนาฟลีโดยเน้นสถานที่ที่เธอได้ไปอยู่ในที่ต่าง ๆ แสดงแผนที่โลกขนาดใหญ่ในบริเวณที่มองเห็นง่าย ในขณะที่พูดถึงสถานที่แต่ละที่ที่จาเนลได้อาศัยอยู่ (เช่น แอฟริกาใต้, มหาวิทยาลัยนาซารีน โอลิเวตในมลรัฐอัลลินอย, โรงเรียนชั้น วอลเลย์ อินเดียน ในมลรัฐอาร์โซนา, พอร์ท เวย์น มลรัฐอินเดียน่า, ปาปัวนิวกินี, ประเทศฟิลิปปินส์ เป็นต้น) ให้ปักเข็มหมุดตามตำแหน่งต่าง ๆ ในขณะที่กำลังเล่าเรื่องในวัยเยาว์ของเธอ, เรื่องราวของคุณพ่อคุณแม่ที่เป็นมิชชันนารีของเธอ นอร์แมน และ แครอล เซอร์เซอร์ *ประยุกต์เพิ่มเติม* : อาจจะพิมพ์ชื่อสถานที่ต่าง ๆ ในกระดาษแผ่นเล็ก ๆ แล้วนำไปติดไว้บนแผนที่โดยเข็มหมุด หรืออาจจะใช้เข็มหมุดปักแล้วใช้ไหมพรมสีสดใส โดยมัดจากเข็มหมุดอันแรก ไปเข็มหมุดอันต่อไปเรื่อย ๆ จนครบ

อธิษฐานและมีส่วนร่วม

- อธิษฐานเพื่อเด็ก ๆ และคนหนุ่มสาวในคริสตจักรที่ได้รับการทรงเรียกให้เป็นมิชชันนารี หนุนใจพวกเขาในทุกทางที่เป็นไปได้ และอธิษฐานให้พระเจ้าที่จะเรียกผู้อื่นด้วยเช่นกัน
- อธิษฐานเพื่อคนหนุ่มสาวในวิทยาลัยที่กำลังเตรียมตัวไปสู่การเป็นมิชชันนารี อธิษฐานเพื่อพระเจ้าจะประทานคู่มือที่เหมาะสมแก่คนเหล่านั้น หากสิ่งนี้เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา
- เขียนจดหมายหรือส่งอีเมลไปหาลูกของมิชชันนารีที่กำลังศึกษาอยู่ซึ่งคุณพ่อคุณแม่อยู่ในช่วงปฏิบัติงานมิชชันนารีในต่างแดน ส่งการ์ดโทรศัพท์, บัตรส่วนลด ให้, หรืออื่น ๆ

- หนุนใจผู้คนในคริสตจักรของท่านที่มีลูกหลานของมิชชันนารีที่กำลังปฏิบัติงานอยู่
- จัดหาเครื่องเขียนให้ผู้ฟัง/ผู้เรียน ขอให้พวกเขาเขียนข้อความขอบคุณสั้น ๆ ให้แก่มิชชันนารีจากโครงการสายสัมพันธ์แห่งรัก หรือ มิชชันนารีที่มาจากคริสตจักรของท่าน เขียนแสดงความประทับใจในการเติมใจที่จะแยกจากลูก ๆ เพื่อสนองต่อการทรงเรียกของพระเจ้า รวบรวมข้อความนั้นส่งเป็นจดหมายห่อใหญ่ 1 ห่อ

บทที่ 5

ลูกของมิชชันนารีนับเป็นครอบครัวมิชชันนารีด้วย!

โดย จูดี เวียกแมน

เป้าหมาย

เพื่อเข้าใจถึงการที่พ่อแม่ที่เป็นมิชชันนารีที่มีเป้าหมายในพันธกิจรับใช้นั้นได้ทำให้เกิดการหนุนใจในการทรงเรียกและพันธกิจในการสนับสนุนลูก ๆ ของตนเองด้วย

ข้อมูลบทเรียน

คำนำ

ปัจจุบันมีลูกของมิชชันนารีจำนวน 204 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับวิทยาลัยลงมา โดยทั่วไปแล้ว ลูกมิชชันนารีจะมีชีวิตอยู่กับครอบครัว 3 รูปแบบ คือ ครอบครัวหลัก, ครอบครัวขยาย, และครอบครัวในคริสตจักร ลูกของมิชชันนารีส่วนใหญ่เติบโตในแบบวัฒนธรรมที่สาม พวกเขาเติบโตโดยการผสมผสานทางวัฒนธรรม, ใช้ชีวิตอยู่ในต่างวัฒนธรรม โดยอาจจะสอง หรือ มากกว่านั้น มิชชันนารีหลาย ๆ ท่านพยายามให้ลูก ๆ ได้สัมผัสความรู้สึกของ “บ้านเกิด” โดยผ่านทางหนังสือ, ซีดี, วีดีโอ, ดีวีดี และการเฉลิมฉลองในวันหยุดซึ่งพวกเขาจะต้องได้พบเจอเมื่อพวกเขาได้กลับไปยังบ้านเกิดเมื่อเติบโต เด็ก ๆ ที่เติบโตแบบวัฒนธรรมที่สามนี้ รวมถึง ลูกของมิชชันนารี จำเป็นต้องเรียนรู้ในการปรับตัวต่อสิ่งที่พวกเขาสูญเสียไปในชีวิต เช่น การสูญเสียวัฒนธรรมของตนเอง, สถานภาพ, รูปแบบชีวิต, ทรัพย์สินสมบัติ, และสัมพันธ์ภาพอื่น ๆ ซึ่งลูกของทหาร, ลูกของนักการทูต และลูกของนักธุรกิจต้องเผชิญสิ่งที่ท้าทายเช่นเดียวกับลูกของมิชชันนารี

มีลูกของมิชชันนารีจำนวน 60 คนที่ศึกษาในระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย สิ่งที่ยากมากสำหรับมิชชันนารีที่เป็นพ่อแม่ คือการที่ต้องแยกจากลูก ๆ ที่โตแล้วโดยที่ลูก ๆ อยู่ที่ประเทศบ้านเกิดเพื่อศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น หรือ แต่งงาน ในขณะที่มิชชันนารีที่เป็นพ่อแม่ต้องเดินทางกลับสู่การปฏิบัติงานของตน ตามปกติแล้วการศึกษาเป็นเรื่องที่ยากที่สุดในการที่พ่อแม่จะพยายามจัดการให้แก่ลูก ๆ ของตน ถ้าหากว่าโรงเรียนในท้องถิ่นไม่ใช่ทางเลือกที่ดีที่สุด การสอนหนังสือที่บ้าน, การเรียนทางไปรษณีย์, และโรงเรียนนานาชาติ จึงเป็นทางเลือกอีกทางหนึ่ง และบ่อยครั้งที่โรงเรียนนานาชาติหรือโรงเรียนสำหรับลูกมิชชันนารีเป็นทางเลือกที่ยอดเยี่ยมที่สุด สิ่งหนึ่งที่เป็นประโยชน์ที่สุดสำหรับ

ลูกของมิชชันนารีที่เติบโตแล้วคือการที่พวกเขาสามารถกลับไปอยู่อาศัยที่บ้านเกิดได้ ในขณะที่พ่อแม่ของพวกเขาได้รับใช้
ในฐานะมิชชันนารี

จุดที่คาดไม่ถึงในชีวิตของลูกมิชชันนารี

ลูกของมิชชันนารีคือ ลูกชาย หรือ ลูกสาวของมิชชันนารี ลูกของมิชชันนารีไปโรงเรียน, เล่นเกมกับ
เพื่อน ๆ, เฉลิมฉลองวันหยุด, มีงานอดิเรก ลูกของมิชชันนารีบางคนเกิดในพื้นที่ที่พ่อแม่ของตนเองไปรับใช้ หรือ
หลายคนก็ย้ายไปใช้ชีวิตต่างวัฒนธรรมกับพ่อแม่เมื่อเป็นเด็กหรือวัยรุ่น เมื่อผู้ใหญ่ตอบสนองต่อการทรงเรียกสู่การ
รับใช้ สิ่งนี้เองจะส่งผลต่อสมาชิกในครอบครัวแต่ละคนอย่างมาก เนื่องจากพ่อแม่ของพวกเขาได้รับการแต่งตั้งให้ไปรับ
ใช้ในพื้นที่ต่าง ๆ ที่หลากหลายในโลก ลูกของมิชชันนารีหลายคนพบว่ามันเป็นโอกาสที่ไม่ธรรมดาเลยที่พวกเขาจะมีส่วน
ในงานรับใช้เคียงคู่กับพ่อแม่ของเขาเอง และในหลาย ๆ รูปการณ์ก็ได้เกิดการพัฒนาเป็นการรับใช้ “ของพวกเขาเอง”
ฟังดูแล้วน่าตื่นตะลึงใช่ไหม? สิ่งนี้สามารถเป็นไปได้จริง ๆ การผจญภัยและการท้าทายใหม่สามารถเป็นสิ่งผสมผสานที่
คล้ายคลึงสำหรับชีวิตของลูกมิชชันนารี

ในบทเรียนนี้ขออุทิศให้แก่ลูกของมิชชันนารี ซึ่งอาศัยอยู่กับพ่อแม่ในพื้นที่ต่างวัฒนธรรมและรวมทั้งลูก
มิชชันนารีบางคนที่กำลังมีส่วนในงานรับใช้ของตนเองอยู่ คนหนุ่มเหล่านี้ล้ำสมประสบการณ์มากมายในชีวิตซึ่ง
บ่อยครั้งได้เกิดการบั่นแ่่งพวกเขาให้เข้มแข็งในการติดตามพระเยซูอย่างเกิดผล พวกเขาได้เดินทาง, นอนในที่ที่ไม่
คุ้นเคย, กินอาหารแปลก ๆ, ได้ยินภาษาแปลก ๆ, และทำงานบางอย่างที่แปลกในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ นั้น

เรื่องราวต่อไปนี้เป็นเรื่องราวที่น่าเสนอถึงสิ่งที่เป็นไปได้สำหรับประสบการณ์ชีวิตของลูกมิชชันนารี 3 ท่านที่จะ
แบ่งปันถึงเรื่องราวการเดินทางของชีวิตที่มีรสชาติอย่างมากมาย

ดาเนียลเล่ ซเมลเซนบาด : ไอศริ่มซ็อกโกแลตชิพ

ดาเนียลเล่เป็นบุตรสาววัยรุ่นของ ฮามอน และซินดี ซเมลเซนบาด เธอนับได้ว่าเป็นลูกหลานรุ่นที่ 5 ของ
ครอบครัวตระกูลซเมลเซนบาด ที่อาศัยอยู่ต่างแดนในงานพันธกิจรับใช้ พ่อและแม่ของเธอปัจจุบันได้รับมอบหมาย
ให้รับใช้ที่เบซิฟิกใต้ ซึ่งเป็นที่ซึ่งพ่อของเธอเป็นกัปตันคุมเรือเดินสมุทรของนาซารีน รวมถึงเรือฟิลิด้วย เธอได้
แบ่งปันงานรับใช้ของเธอร่วมกับน้องชายของเธอที่ชื่อ คิวินตัน ในที่สุดดาเนียลเล่ได้มีส่วนในการรับใช้ของเธอเองใน
การทำงานกับเด็ก ๆ ชาวฟิลิ และนี่คือเรื่องราวของเธอ

พวกเราใช้ชีวิตอยู่เหมือนกับกาลิเลโออยู่พักหนึ่งก่อนที่จะมีบ้านพักอาศัยบนผืนดิน น้องชายและข้าพเจ้า
จะต้องสามารถว่ายน้ำรอบ ๆ ตัวเรือให้ได้ ก่อนที่จะได้รับอนุญาตให้ว่ายน้ำโดยไม่มีเสื้อชูชีพได้ ข้าพเจ้าได้พบเจอสิ่งที่
น่าตื่นตะลึงมากมายในชีวิต สิ่งหนึ่งในนั้นก็คือการที่ข้าพเจ้าได้มีส่วนในการช่วย เซอร์วิล โครซ เขียนหนังสือเด็กที่ชื่อ
ว่า การผจญภัยของเรือฟิลิ (*The Fijiboat Adventure*) อีกสิ่งหนึ่งคือการที่ได้ถ่ายรูปในงานพิธีการมอบบารักษา
โรคในหีบใหญ่ให้แก่โรงพยาบาล ก่อนที่พิธีจะเสร็จสิ้นข้าพเจ้าก็มีกล้องจำนวน 10 กล้อง ที่จะต้องถ่ายภาพในมือ

งานที่พ่อแม่ได้รับมอบหมายที่นั่นได้มีอิทธิพลต่อข้าพเจ้าอย่างมากจริง ๆ ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นคนเดิมที่เคยอยู่
ในอเมริกาแล้ว สิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้เข้าใจคือ “เราไม่ได้เป็นของโลกนี้” แต่ “เราเป็นของสวรรค์เบื้องบน” สิ่งที่เป็น
อุปสรรคใหญ่หลวงสำหรับข้าพเจ้า คือ การใช้ภาษา ข้าพเจ้ารักที่จะพูดภาษาฟิลิ แม้ว่าบางครั้งข้าพเจ้าทำให้ตัวเองดู
เหมือนตัวตลกจากการพูดที่ไม่ถูกต้องไวยากรณ์นั้นก็ตาม ภาษาฟิลินี้เป็นเหมือนภาษาดนตรี ซึ่งเป็นเสียงที่สามารถไปได้

ไกลในป่า ในขณะที่เกิดพายุไซโคลนขึ้นในน่านน้ำที่พ่อของข้าพเจ้าอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้ร่วมอธิษฐานและเฝ้ามองดูอากาศ เนื่องจากว่าข้าพเจ้าสวมแหวนแห่งความบริสุทธิ์ซึ่งได้รับจากแม่ ข้าพเจ้าจึงถูกถามคำถามมากมายจากผู้คนที่นี้ ถ้อยคำของพระเจ้าก็แผ่ขยายไป มีมาตรฐานมากมายที่บอกกล่าวไปถึงผู้คนที่นี้ตั้งเช่นครอบครัว ข้าพเจ้าได้ร่วมในการประชุมแห่งหนึ่งที่กำลังมีการแต่งตั้งศิษยาภิบาลท้องถิ่น และข้าพเจ้าก็โดนสาदन้าจากเด็ก ๆ เนื่องจากเป็นประเพณีใหม่ของที่นี่

ข้าพเจ้าได้พัฒนาความสัมพันธ์อันใกล้ชิดสนิทสนมกับเด็กหญิงคนหนึ่งซึ่งชื่อว่า วาเตรือา เธอมีรอยยิ้มที่สวยงามซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยเห็นมาก่อน เด็กหญิงคนนี้มีมักจะชอบเดินตามข้าพเจ้า, นั่งกับข้าพเจ้าในโบสถ์, และช่วยสอนภาษาพิชิให้กับข้าพเจ้า เธอได้ยืมพระกิตติคุณ ข้าพเจ้าได้แต่หวังว่าเรื่องที่ข้าพเจ้าได้บอก, การกระทำที่ข้าพเจ้ากระทำจะเป็นสิ่งที่สำแดงชีวิตแห่งคริสเตียนให้แก่เธอ อีกทั้งข้าพเจ้ายังได้มีโอกาสเป็นพยานให้แก่นักท่องเที่ยวหลายคนเดินทางมาท่องเที่ยวที่นี่ ข้าพเจ้าได้ดำเนินชีวิตเพื่อเป็นแบบอย่างคริสเตียนอย่างเป็นทางการต่อพวกเขา

ข้าพเจ้ารักในการเป็นลูกมิชชันนารี! ข้าพเจ้ารักที่จะมองดูการทำงานของพระเจ้าที่ได้ฟังกำแพงอุปสรรคของวัฒนธรรมและภาษา สิ่งหนึ่งที่เป็นเรื่องที่ทำให้ข้าพเจ้าแทบจะชนลุก คือ วันที่เด็ก ๆ ที่นี้ได้เอาชนะความกลัวต่อ “ฝรั่ง” คนนี้ ในวันนั้นเองที่เด็ก ๆ นั่งต่อ ๆ กันบนตักของข้าพเจ้า และข้าพเจ้ารู้สึกมีความสุขมาก ข้าพเจ้ารักในการทำงานกับเด็ก ๆ และมีโอกาสมากมายที่จะทำเช่นนั้นได้ในเกาะที่ไกลออกไป ข้าพเจ้าได้เล่าเรื่องราว, ทำงานฝีมือ, และเล่นเกมส์ นอกจากนี้ ข้าพเจ้ายังมีประสบการณ์การผจญภัยเล็ก ๆ น้อย ๆ อีก เช่น การติดอยู่ในโคลนดำ, ใต้เขา, ตกจากก้อนหินที่เต็มไปด้วยตระไคร่น้ำในแม่น้ำ, เรียนวิธีการบอคมะพร้าว! เป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมที่จะรับใช้ในดินแดนนี้ ข้าพเจ้าไม่แน่ใจในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้ข้าพเจ้าทำ แต่สิ่งที่มั่นใจ คือข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าจะเป็นมิชชันนารี

โคเลน ฮินด์ และ เวอร์น วาร์ด ที่สี่ ก็เติบโตมาในครอบครัวมิชชันนารีเช่นกัน เมื่อทั้งสองได้เติบโตขึ้น พวกเขาได้เลือกที่จะรับใช้กับ Mission Corps

โคเลน บาดี้ ฮินส์ :

โคเลน บาดี้ ฮินส์ เป็นบุตรสาวของ ดวน และ ชู บาดี้ ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้รับใช้ในประเทศฟิลิปปินส์ ปัจจุบัน ดวนรับใช้อยู่ในพันธกิจโลก เรื่องราวต่อไปนี้เป็นการพยานของโคเลน และผลที่เกิดขึ้นในชีวิตเธอจากการเป็นลูกของมิชชันนารี

พ่อแม่ของข้าพเจ้าออกสู่งานรับใช้เมื่อข้าพเจ้าอายุได้ 5 ขวบ ข้าพเจ้าและน้องสาวได้เติบโตขึ้นในประเทศฟิลิปปินส์ ข้าพเจ้าได้ต้อนรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้าเมื่อตอนอยู่ชั้นเกรด 1 ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้เติบโตขึ้นที่นี่และได้พบปะกับมิชชันนารีท่านอื่น ๆ ที่เป็นเหมือน “ป้า, ลุง, และลูกพี่ลูกน้อง” การเติบโตในประเทศที่แตกต่างจากบ้านเกิดนำมาซึ่งทัศนคติที่พิเศษมาก ๆ ในชีวิต การมองดูพ่อแม่ดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าเป็นอิทธิพลหลักในชีวิตของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสร่วมในงานพันธกิจรับใช้เมื่อเป็นวัยรุ่น แม่ข้าพเจ้าสอนรวีที่คริสตจักรเล็ก ๆ ของพวกเรา ซึ่งมีเด็กที่อายุน้อยกว่าข้าพเจ้าเข้าเรียน ข้าพเจ้าและน้องสาวก็ได้มีส่วนช่วยโดยการสอนรวี ในปีสุดท้ายของข้าพเจ้าในประเทศฟิลิปปินส์ เนื่องจากว่าพ่อแม่ของข้าพเจ้าก็ได้รับใช้ที่ประเทศกัมพูชา ข้าพเจ้าจึงได้เรียนที่โรงเรียน

นานาชาติ ที่ Faith Academy ที่กรุงมะนิลา ข้าพเจ้าพอใจมากในการเรียนที่โรงเรียนนี้และข้าพเจ้าก็สามารถไปเยี่ยมโรงพยาบาลสำหรับคนโรคเรื้อนทุกสัปดาห์วันสัปดาห์ และทุกครั้งก็จะมีเด็ก ๆ ที่ให้พวกเราได้มีโอกาสรับใช้ที่นั่นเสมอ

ข้าพเจ้าได้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนาซารีน Mid America ที่เมือง Olathe มลรัฐแคนซัส และได้แต่งงานกับ ร็อบ ฮินส์ ในช่วงปีที่สองของการแต่งงานนั้น พวกเราได้สอนภาษาอังกฤษที่ประเทศเกาหลี ในปัจจุบันพวกเราได้กลับไปอยู่ที่ประเทศฟิลิปปินส์ และสอนที่ Faith Academy ให้แก่นักเรียนเกรดสอง ในขณะที่ ร็อบได้เข้าศึกษาไปโรงเรียนศาสนศาสตร์นาซารีน เอเชีย แปซิฟิก ในระดับปริญญาโทด้านศาสนศาสตร์ พวกเราอยู่ฟิลิปปินส์ในลักษณะของอาสาสมัคร ในที่นี้ซึ่งผู้คนที่ใช้ภาษาตากาล็อกและภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ เป็นเรื่องง่ายที่จะทำงานพันธกิจรับใช้ที่นี้โดยใช้ภาษาอังกฤษ แต่พวกเราได้ฝึกฝนใช้ภาษาตากาล็อกเพื่อที่พวกเราจะได้สามารถสื่อสารกับผู้คนที่อยู่นอกเมืองออกไปได้ คริสตจักรท้องถิ่นได้วางแผนที่จะจัดตั้งคริสตจักรขึ้นใกล้กับที่พวกเราอาศัยอยู่ ข้าพเจ้าและ ร็อบจะได้มีส่วนร่วมที่ประชุมที่จัดตั้งใหม่นั้น ถึงแม้ว่าจะมีคริสตจักรอื่น ๆ อยู่ใกล้ ๆ แล้วก็ตาม แต่คริสตจักรก็ยังเป็นที่ต้องการเนื่องจากการอยู่กันอย่างหนาแน่นของประชากรที่เมืองมะนิลา คริสตจักรนาซารีนในเมืองมะนิลาเป็นคริสตจักรที่เลี้ยงตัวเองและสร้างผู้นำท้องถิ่นที่เข้มแข็ง ประเทศฟิลิปปินส์เรียกได้ว่าเป็นประเทศคาทอลิก ผู้คนที่นี่เป็นมิตรมาก แต่อย่างไรก็ตาม พวกเขาต้องการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้วย สิ่งนี้จึงเป็นโอกาสให้พวกเราได้เป็นพยานกับผู้คนที่ ข้าพเจ้าและสามีวางแผนที่จะเดินเข้าสู่งานพันธกิจ ถึงแม้ว่าเราทั้งสองมีหัวใจสำหรับประเทศในแถบเอเชียแล้วก็ตาม แต่พวกเราพร้อมที่จะรับใช้ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงเรียกพวกเราไปที่ใดก็ตาม

เวอร์น วาร์ด ที่สี่ :

เวอร์น วาร์ด ที่สี่เกิดที่ประเทศอเมริกา แต่เติบโตในประเทศปาปัวนิวกินี ในฐานะลูกมิชชันนารี พ่อแม่ของเขา คือ เวอร์น และนาตาลี ซึ่งมีลูกด้วยกันทั้งหมด 4 คน เวอร์น วาร์ด ที่สาม ได้รับเลือกให้เป็นผู้อำนวยการภาคพื้นเอเชีย - แปซิฟิก ในปี 2004 - ปัจจุบัน เวอร์น ที่สี่ได้ทำงานในสำนักงานของเอเชีย - แปซิฟิก เขาจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยนาซารีนนอร์ทเวสต์ ชีวิตของเวอร์นได้เกี่ยวข้องกับผู้คนในระดับนานาชาติ จากประสบการณ์ของการเป็นลูกมิชชันนารี ทำให้เขาได้รู้จักรักผู้คน, รับฟังพวกเขา, หัวเราะร่วมกับพวกเขา และร้องไห้ร่วมกับพวกเขา เวอร์นได้เรียนรู้ว่าการที่ต้องบอกใครสักคน หมายถึงการที่คุณรู้สึกเหมือนหัวใจจะสลาย ประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับความรัก และการบอกเล่าได้ขยายใจของของของกัน ๆ หนึ่ง แล้วนำมาซึ่งพระพรในคุณค่าของมิตรภาพนั่นเอง

เมื่อเวอร์นได้สมัครใจไปอาร์เจนตินาในฤดูร้อนหนึ่ง เขาพูดภาษาสเปนไม่ได้เลย อีกทั้งเพื่อนร่วมห้องก็ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษ ดังนั้น เวอร์นได้ค้นพบความสุขที่ยอดเยียมที่ได้รับรู้ว่าการกระทำและหัวใจสำคัญกว่าคำพูด เขาได้เรียนรู้ว่ามิตรภาพสามารถเกิดขึ้นได้ภายใน 6 สัปดาห์หากว่าพระเจ้าอยู่ในชีวิต เวอร์นรู้จำที่จะรับประทานอาหารจากป่าหลายประเภท เช่น แมลงปีกแข็ง, พืชผักต่าง ๆ ในป่า, สัตว์ป่า และแมงมุม เขาได้รู้ว่าบางอย่างก็รสชาติดีและบางอย่างก็ ...

เวอร์นได้ค้นพบว่าผู้คนในอาร์เจนตินามีชีวิตที่ลำบาก อย่างไรก็ตาม พวกเขาสามารถที่จะเลือกที่จะอยู่ในสถานการณ์ที่อาจทำให้ได้รับความชื่นชม หรือ ความชื่นชมยินดีและความสุขในพระคริสต์ได้ เวอร์นได้รู้ว่าผู้คนสามารถที่จะมีทรัพย์สินสมบัติเงินทองมากมาย แต่สิ่งของที่เป็นของโลกเหล่านี้สามารถนำมาซึ่งความชื่นชม, ความอิจฉา

ริษา และความละโมภ งานที่เวอร์นมีส่วนในคริสตจักรท้องถิ่นได้ทำให้เขามีโอกาสที่จะได้รู้จักผู้คนในระดับลึก ปาปัวนิวกินี ประเทศของเขาเมื่อยังเป็นเด็ก มีประชากรทั้งหมด 5 ล้านคน แต่ในประเทศอาร์เจนตินา เมืองที่เขาอาศัยเพียงเมืองเดียวก็มีประชากรอาศัยอยู่มากกว่า 10 ล้านคน!

ในขณะที่เวอร์นทำงานการผลิตสื่อในประเทศอาร์เจนตินา เขาได้มีส่วนในการผลิตสื่อนำเสนอเรื่องจริงของคริสเตียนในเปรู หลายคนได้สูญหายไปไนโคกนาฏกรรมต่าง ๆ แต่กระนั้นพระเจ้าก็ทรงดูแลพวกเขาในเหตุการณ์ยากลำบากนั้น เวอร์นสัมผัสได้ถึงทรงเรียกของพระเจ้าที่นำเขาอุทิศเวลาในช่วงฤดูร้อนนั้นเป็นอาสาสมัครในการปฏิบัติงานพันธกิจ เวอร์นเต็มใจที่จะยอมเสียเงินที่เขาควรจะได้รับเงินเดือนในช่วงฤดูร้อนนั้น และวางใจในพระเจ้าแทน แต่หนึ่งสัปดาห์ก่อนที่เขาจะเดินทางออกจากประเทศอาร์เจนตินา พระเจ้าได้จัดเตรียมเงินที่จำเป็นในการเดินทางให้แก่เขา

สภาพที่เป็นจริงของชีวิตลูกมิชชันนารี

ชีวิตของลูกมิชชันนารีฟังดูน่าตื่นเต้นและน่าผจญภัย ถ้าหากเป็นจริง ชีวิตของลูกมิชชันนารีก็เป็นสถานการณ์ที่ไม่ธรรมดาเลย ความสามารถในการเอาชนะความยากลำบากและการแสดงออกที่สามารถปรับเปลี่ยนได้ในสถานการณ์ที่ท้าทายเป็นผลต่อความเป็นอยู่ของพวกเขา ลูกมิชชันนารีบางครั้งอาจจะอยู่ห่างผู้คนในประเทศบ้านเกิดของพ่อแม่ ลูก ๆ ของมิชชันนารีบ่อยครั้งจึงเสียโอกาสที่จะพัฒนาความสัมพันธ์กับญาติพี่น้อง ปู่, ย่า, ตา, ยาย, ลุง, ป้า, น้า, อา และแม่แต่ลูกพี่ลูกน้อง มีบางคราวที่พวกเขาต้องแยกจากพ่อแม่และพี่น้องเป็นเวลาหลายสัปดาห์ หรืออาจจะเป็นเดือน ซึ่งเป็นช่วงที่ต้องศึกษาอยู่ในโรงเรียนนานาชาติ ในกรณีการที่ต้องอยู่แยกกันนี้อาจเป็นอะไรที่ทำให้ยากมากสำหรับเด็ก ๆ และผู้ใหญ่ในครอบครัวมิชชันนารี

ช่วงเวลาที่ต้องอยู่แยกกันอีกเกิดขึ้นเมื่อพ่อแม่ซึ่งเป็นมิชชันนารีได้กลับสู่งานพันธกิจของตนเองหลังจากช่วงพัก โดยที่ทิ้งให้ลูก ๆ ในวัยรุ่นนั้นอยู่ในประเทศบ้านเกิดเพื่อศึกษาต่อ (โดยปกติในระดับวิทยาลัย หรือ มหาวิทยาลัย) ไม่ใช่เพียงแค่ลูกมิชชันนารีจะต้องปรับตัวที่จะอยู่ห่างจากพ่อแม่และวัฒนธรรมของประเทศที่ตนเองได้เติบโตมาในวัยเด็ก ลูกของมิชชันนารีหลายครั้งพวกเขารู้สึกเหมือนถูกผลักดันให้อยู่ในสังคมที่เขาอาจจะรู้สึกไม่คุ้นเคยและไม่สะดวกใจ

มิชชันนารีที่มีประสบการณ์อย่าง ดอนและบาร์บารา เมสเซอร์ ศิษยาภิบาลของมิชชันนารีนาซารีนที่สำนักงานใหญ่ใน เคนซัส ซิตี้ ซึ่งได้รับใช้ในการประสานงานติดต่อกับครอบครัวที่เติบโตมาในหลากหลายวัฒนธรรม มีพระคำที่ให้ความมั่นใจแก่พ่อแม่มิชชันนารีที่เฝ้ามอง, อธิษฐานเผื่อ, และสนับสนุนลูก ๆ ให้ผ่านการเปลี่ยนแปลงของเวลา “พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้นสัตย์ซื่อ และพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ” (1 เธสะโลนิกา 5:24)

แนวคิดในการนำเสนอ “การบอกเรื่องจริง”

การเตรียมและนำเสนอ

เลือกนำเสนอเรื่องราวของลูกมิชชันนารีมา 1 คนเป็นเป้าหมายหลัก แบ่งกลุ่มผู้ใหญ่ออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 2 ถึง 3 คน ถามคำถาม กลุ่มวัยรุ่นที่เป็นลูกมิชชันนารีจำนวน 3 คน หนึ่งคำถามต่อหนึ่งคำตอบ ซึ่งคำตอบอาจจะเป็นคำตอบที่หลากหลาย แต่มีเพียงคนเดียวในกลุ่มนั้นที่แสดงเป็นลูกมิชชันนารีที่มีแบบเรียน “การบอกเรื่องจริง”

หลังจากจบคำถามสุดท้าย ให้แต่ละคนบอกว่า “ฉันคือ (ชื่อของลูกมิชชันนารีในบทเรียน) **จริง ๆ**” และในตอนท้ายสุด ให้กลุ่มของผู้ใหญ่เดาว่าใครคือ ลูกมิชชันนารี ตัวจริง หลังจากนั้น ก็ให้ คนที่แสดงเป็นลูกมิชชันนารี “ตัวจริง” ลูกขึ้นยืน

ตัวเลือกเพิ่มเติม : “ถามลูกของมิชชันนารี”

หากมีลูกของมิชชันนารีอยู่ในที่ประชุม ถาอนุญาตที่จะมีการบันทึกวิดีโอการสัมภาษณ์ แล้วเปิดภาพการสัมภาษณ์นั้นในช่วงที่มีการเรียนพระคัมภีร์ในคริสตจักร สิ่งนี้จะเป็นช่วยให้ลูกมิชชันนารีมีส่วนในการประชุมงานพันธกิจ โดยที่ช่วยให้พวกเขาไม่รู้สึกรู้สึกอึดอัดใจในการที่จะต้องปรากฏตัวต่อหน้าผู้คน

อธิษฐานและมีส่วนร่วม

- อธิษฐานเพื่อลูกของมิชชันนารี โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนที่ต้องอยู่แยกจากพ่อแม่เนื่องจากการศึกษา
- ติดต่อ อ.ดอน เมสเซอร์ คิษยาภิบาลผู้ดูแลพันธกิจโลก ที่สำนักงานใหญ่ใน แคนซัส ซิตี้ เพื่อหาว่า คริสตจักรของท่าน, ชั้นเรียนรวี หรือกลุ่มเรียนพระคัมภีร์สามารถรับดูแลลูก ๆ ของมิชชันนารีในช่วงปีที่พวกเขาต้องอยู่แยกกับพ่อแม่ มีการติดต่อ, อธิษฐาน และดูแลลูกของมิชชันนารี หากลูกมิชชันนารีสนิทกับท่าน ให้เชิญเขามายังคริสตจักรเพื่อร่วมการประชุม, ในช่วงสุดสัปดาห์, หรือวันที่จะมีโอกาสแบ่งปันชีวิตด้วยกัน เมื่อเขาต้องเดินทางกลับ ท่านสามารถมอบของขวัญหรือเกี่ยวกับการเงินให้แก่ลูกของมิชชันนารีได้
- การรับดูแล ลูกของมิชชันนารีในวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยนาซารีนในช่วงสุดสัปดาห์ จัดเตรียมหรือ อธิษฐานเพื่อในเรื่องการเดินทางมายังเมืองของท่าน จัดเตรียมครอบครัวที่ลูกมิชชันนารีจะได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมวันหยุดครอบครัวด้วย ให้เกียรติแก่ลูกของมิชชันนารีโดยการอธิษฐาน, การทักทาย (หรืออาจจะเป็นการมอบของขวัญ) ในวันประชุมในวันอาทิตย์
- ผ่านถุงถวายเพื่อส่งไปยังสำนักใหญ่ ถึง ดอนและบาร์บารา เมสเซอร์ เพื่อมอบให้แก่การรื้อที่ประจำปีของลูก ๆ มิชชันนารีที่ศึกษาในระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย

บทที่ 6

ครอบครัวแมนน์ - ครอบครัวแห่งพันธกิจมิชชัน

โดย เวส อีไบ

เป้าหมาย

เพื่อที่จะรู้ลึกซึ้งซึ่งต่อความสำคัญของคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตในงานประกาศทั่วโลก

ข้อมูลบทเรียน

เชื้อสายของครอบครัวแมนน์

เอ็ดเวิร์ด และ โคร่า แมนน์ ผู้เติบโตในทางตอนเหนือของประเทศอเมริกา เราจะพบเจอพวกเขาได้ที่วิทยาลัยนาซารีนาภาคตะวันออก (ENC) เอ็ดเวิร์ดอยู่ที่ ENC เป็นเวลา 40 ปีในฐานะ นักศึกษา, อาจารย์สอน, และผู้อำนวยการวิทยาลัย จนกระทั่งในที่สุดก็ได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งคณะกรรมการการศึกษาของคริสตจักรนาซารีนา เอ็ดเวิร์ดและโคร่ามีลูกทั้งหมดสี่คน คือ เอ็ด, เมอร์ริทท์, บ็อบ และ ดิก ลูก ๆ แต่ละคนก็มีอาชีพที่ดีพร้อมด้วยภรรยาที่อยู่เคียงข้าง เอ็ดใช้เวลาส่วนใหญ่ในอาชีพของเขาที่มหาวิทยาลัยนาซารีนา MidAmerica, มหาวิทยาลัยนาซารีนา Mount Vernon, และ ENC, เมอร์ริทท์ทำงานฝ่ายการตลาดให้กับบริษัท IBM, บ็อบเป็นแพทย์ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยและ ENC, และดิกสอนวิชาเคมีที่มหาวิทยาลัยแมรี่แลนด์ และมหาวิทยาลัยบอสตัน และปัจจุบันเป็นวิศวกรให้กับบริษัทพัฒนาซอฟต์แวร์แห่งหนึ่ง

พี่น้องครอบครัวแมนน์แต่ละคนได้มีส่วนในงานพันธกิจ ขณะที่เรียนอยู่ที่ ENC เอ็ดช่วยให้ นักศึกษาได้มีส่วนในการไปทำงานในหอพักเด็กกำพร้าที่ประเทศโรมาเนีย ก่อนที่ประเทศโรมาเนียจะมีสำนักงานของนาซารีนาอย่างเป็นทางการ หลังจากที่ จอนและมาการีต สก็อตได้รับมอบหมายเป็นมิชชันนารีในประเทศโรมาเนีย ENC ได้เปิดการศึกษาโปรแกรมนานาชาติขึ้น เป็นเวลาหลายปีที่ เอ็ด แมนน์ได้ดูแลในโปรแกรมนี้ และได้้นำให้ นักศึกษาใน ENC หรือวิทยาลัยอื่น ๆ ของนาซารีนามีโอกาสไปอยู่, ศึกษา, และทำพันธกิจในประเทศโรมาเนีย (งานพันธกิจของเมอร์ริทท์จะอยู่ในส่วนถัดไป)

บ็อบ ซึ่งเป็นแพทย์ได้เดินทางไปหลายประเทศที่เกิดเหตุการณ์หายนะขึ้น ส่วนใหญ่เขาจะทำงานกับชาวเคอร์ดหลังจากที่ในปี 1990 ได้เกิดสงครามอ่าว และเดินทางไปทำงานกับผู้ลี้ภัยโคโซโวที่ประเทศอัลเบเนีย อีกทั้ง บ็อบเดินทางในฐานะผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับยารักษาโรคไปยังประเทศรวันดาหลังเกิดวิกฤตการณ์ขึ้นในช่วงกลางปี 1990 เขามีส่วนในการเป็นกรรมการของคณะผู้บริหาร และดูแลด้านยาพันธกิจในเมืองอาลิงตัน, มลรัฐเท็กซัส

เป็นเวลาหลายปี ที่ดิกได้ทำงานพันธกิจกับครอบครัวผู้ต้องขังที่เป็นเยาวชนในเมืองบอสตัน

มิชชันนารี เมอร์ริทท์ แมนน์

อิทธิพลสู่งานพันธกิจ

ครอบครัวของเมอร์ริทท์มีใจรักในคริสตจักรนาซารีนาอย่างลึกซึ้ง รวมทั้งงานพันธกิจต่าง ๆ ด้วย และพวกเขา ยังได้ส่งต่อความรู้สึกนี้ไปสู่ลูก ๆ ของพวกเขาด้วย การเติบโตขึ้นในสังคมของวิทยาลัยนาซารีนาแห่งภาคตะวันออกและในวิทยาลัย Wollaston ในมลรัฐแมสซาชูเซตส์ ผู้คนที่นั่นมีอิทธิพลต่อชีวิตเขาในงานพันธกิจมิชชันนารีในบรรดาคนเหล่านั้น หนึ่งในนั้นคือ อีดิท โคฟ ซึ่งเป็นอาจารย์สอนดนตรี “อาจารย์ไม่ใช่เป็นเพียงอาจารย์ที่ยอดเยี่ยมเท่านั้น” เมอร์ริทท์กล่าว “แต่อาจารย์เป็นผู้ที่มีใจรักในงานพันธกิจและมีส่วนสนับสนุนบทเรียนเกี่ยวกับมิชชันนารีในชั้นเรียนแผนกเด็กอีกด้วย สองคนในกลุ่มนั้นคือ มาการีต กู๊ดนาว โฮวาร์ด และ เบท กู๊ดนาว เมริก ที่ต่อมาได้รับใช้ในฐานะมิชชันนารี”

เดลล่า บ็อก และ เออร์มา ค็อฟเฟิล มิซซันนารีระยะยาว ได้มีโอกาสมาพูดบรรยายที่คริสตจักรในวิทยาลัย “พวกเขาได้วาดภาพของประเทศแอฟริกาที่ฝังในจินตนาการของข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าเป็นเด็ก” เมอร์ริทท์กล่าวต่อไป “ข้าพเจ้ายังจดจำได้เสมอถึงความสัจซื่อในการที่พ่อแม่ได้อธิษฐานเผื่อ เฮทริคส์ และสต็อกเวลล์ ในช่วงเวลาการประชุมอธิษฐานของครอบครัว

การเตรียมสู่งานพันธกิจ

เมอร์ริทท์จบวิชาเอกคณิตศาสตร์ที่ ENC และได้ทำงานที่บริษัท IBM หลังจากจบการศึกษาได้เพียง 2 วัน “บริษัท IBM เป็นบริษัทที่ดีมากในการทำงานด้วย บริษัท IBM มุ่งเน้นการบริหารแบบครอบครัวมาก และพวกเขาปฏิบัติต่อเราเหมือนพวกเราเป็นชาว IBM ที่มีคุณค่าเสมอ” เขากล่าว เมอร์ริทท์ได้รับสิทธิพิเศษให้ทำงานใน ส่วน Project Mercury ซึ่งเป็นโปรแกรม “มนุษย์ในอวกาศ” ครั้งแรก และนี่เองทำให้เขาได้พบกับนักบินอวกาศกลุ่มแรกจำนวน 2 คน จากจำนวนทั้งหมด 7 คน คือ กัส กริสสัน และ เด็ก สเลตัน อีกทั้งเขายังได้ทำงานในระบบการจองการบินอวกาศอัตโนมัติที่มีเป็นครั้งแรกอีกด้วย

การทำงาน 32 ปีที่ IBM นั้นส่วนใหญ่เขาจะอยู่ที่ วอชิงตัน ดี ซี ในฝ่ายการตลาด “นี่เป็นงานที่ประสบความสำเร็จงานหนึ่ง เหมือนเช่นที่ข้าพเจ้ารักในการทำงานกับลูกค้า” เขากล่าว ในช่วงแรกของการทำงาน เมื่อเขายังเป็นโสดอยู่นั้น เมอร์ริทท์ได้รับมอบหมายให้ทำงานที่อ่าวคานีเวอร์ล มลรัฐฟลอริดาชั่วคราวเป็นเวลา 4 เดือน ในขณะที่เขาเข้าร่วมประชุมที่คริสตจักร Orlando Central มิซซันนารี พอล โอโรจาลาได้เชิญเมอร์ริทท์ไปที่ไฮติ เมอร์ริทท์กล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็รับปากในทันที และนั่นเป็นประสบการณ์ที่เหลือเชื่อ มิซซันนารีพอล และแมรี โอโรจาลา ริช เป็นเจ้าบ้านที่ยอดเยี่ยม ข้าพเจ้ายังจดจำภาพ, เสียง, และกลิ่นทุกอย่างได้เป็นอย่างดี”

เมอร์ริทท์ได้พบกับภรรยาของเขา จูดี แอนดรี ที่ ENC แต่ไม่ใช่ช่วงที่เขาศึกษาอยู่ที่ แต่หลังจากที่เขาได้จบการศึกษา แล้วเดินทางกลับ ENC เป็นเวลา 1 ปีเพื่ออยู่กับครอบครัว จากการสนับสนุนเพื่อน ๆ เมอร์ริทท์และจูดีจึงได้เริ่มคบกัน หลังจากนั้น 9 เดือน พวกเขาได้แต่งงานกันในปี 1964 ทั้งสองมีลูกชาย 2 คน คือ มาร์ค และ ดักลาส

หลังจากที่เมอร์ริทท์ได้ย้ายกลับมาอยู่ที่วอชิงตัน ดี ซี. พร้อมกับครอบครัว พวกเขาได้เข้าร่วมคริสตจักรที่ 1 วอชิงตัน ซึ่งมีโปรแกรมด้านงานพันธกิจที่เข้มแข็งมาก อีกทั้งมิซซันนารีหลายท่านที่ได้มีโอกาสมีพุดที่คริสตจักรรวมทั้ง อ. อม นีล ซึ่งเป็นศิษยาภิบาลในขณะนั้นได้ทำงานพันธกิจกับคนยากจน ซึ่งได้เป็นอิทธิพลที่ตะตองใจของเมอร์ริทท์ ในปี 1991 เมอร์ริทท์ ได้รับโอกาสในช่วงแรกหลังจากเกษียณ พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมชีวิตของเมอร์ริทท์และอนาคตของเขาไว้แล้ว

การมอบหมายสู่งานพันธกิจ

ในช่วงฤดูร้อนปี 1990 ลูกคนโตของครอบครัวแมนน์ คือ มาร์ค ได้ไปเยือนประเทศสหภาพโซเวียตกับองค์กร Young Life ซึ่งเป็นองค์กรอิสระซึ่งทำงานกับเด็กและเยาวชน “สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของเขา” พ่อของเขากล่าว “เมื่อข้าพเจ้าถามมาร์คว่า จะเป็นอย่างไรถ้าจะต้องออกไปจากดินแดนที่คุ้นเคย ลูกจึงตอบว่า ข้าพเจ้าอาจจะชอบในสิ่งที่คล้าย ๆ กันนี้ด้วย”

หกเดือนต่อมา เมอร์ริทท์ได้เข้าร่วมในการประชุมบอร์ดทั่วไปในเมืองแคนซัส ซิตี้ เขานั่งฟังตอนที่ แพรงด์คลิน คูก์ ได้กำลังกล่าว และหลังจากนั้น ผู้อำนวยการภาคพื้นภูมิภาคยูราเซีย (ภูมิภาคที่รวมดินแดนยุโรป และเอเชีย) ได้พูดถึงโอกาสในการทำงานรับใช้ในยุโรปตะวันออก และในสหภาพโซเวียต หลังจากการล่มสลายของ กำแพงเบอร์ลิน เมอร์ริทท์กล่าวว่า “ในขณะที่เขากำลังพูดนั้น ข้าพเจ้ามีความรู้สึกท่วมท้นอย่างมากที่จะได้มีโอกาส คุยกับแพรงด์คลิน เพื่อที่จะทราบว่าข้าพเจ้าจะสามารถช่วยได้ในทางใดบ้าง ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความล้นเต็มเมื่อเขาพูดว่า ผู้คนที่นั่นต้องการความช่วยเหลือในการย้ายจาก “ฝั่งตะวันตกมายังฝั่งตะวันออก” หลังจากจบการประชุมพร้อม ด้วยดอกเตอร์ โรเบิร์ต สก็อต ซึ่งต่อมาก็คือผู้อำนวยการแผนกพันธกิจโลก ข้าพเจ้าได้อาสาที่จะรับใช้ในงานพันธกิจ

งานที่ได้รับมอบหมายงานแรกของเมอร์ริทท์ คือการเป็นผู้ประสานงานของ **Nazarene Compassionate Ministries (NCM)** ในภาคพื้นยูราเซีย (ดินแดนที่รวมดินแดนทวีปยุโรปและเอเชีย) เขาได้ทำงานร่วมกับ เฮอรัลด์ แมน ชาวบัทเทอเรีย จากประเทศเยอรมันนี้ ทั้งสองคนได้เปิดงานคริสตจักรนาซารีในรัสเซีย, ยูเครน, คาซัคสถาน, โรมาเนีย, บัลแกเรีย, และ อัลบาเนีย

สองปีต่อมา ดอกเตอร์คูก์ ได้ทาบทามเมอร์ริทท์ในการหาทุนสำหรับโครงการพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการ จัดซื้ออาคารในเมืองหลวงของประเทศใหม่ ๆ ที่จะมีการเข้าไปถึง อีกทั้งในปี 1993 ผู้อำนวยการพันธกิจโลก หลุยส์ บัสเซล ได้ทาบทามให้เมอร์ริทท์เป็นมิชชันนารี เมอร์ริทท์กล่าวว่า “นี่เป็นสิ่งที่มหัศจรรย์มากในการทำงาน แม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้รับใช้ในดินแดนที่ต่างวัฒนธรรม” งานของเมอร์ริทท์นั้นรวมถึงการพัฒนาความร่วมมือใน ภาคพื้นยูราเซียด้วย ด้วยรูปแบบใหม่ของการใส่ใจในชีวิตของผู้คนในลักษณะที่เป็นส่วนบุคคลมากกว่าร่วมกับ มิชชันนารีและพื้นที่งานพันธกิจ กลุ่มผู้ร่วมมือมีการประชุมพบปะกันเป็นประจำ (อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง) ร่วมกับ ผู้นำในพื้นที่ที่จะหาทางช่วยเหลือมิชชันนารีและนิมิตของพวกเขา อีกทั้งพวกเขายังหาผู้ร่วมมือที่มีศักยภาพและนำคน เหล่านั้นเข้าสู่ “การเดินทางของนิมิต” สู่พื้นที่ปฏิบัติงาน

ในขณะที่กลุ่มพันธกิจโลกอื่น ๆ ได้เริ่มที่จะเห็นถึงประโยชน์ของรูปแบบการร่วมมือนี้ เมอร์ริทท์ได้ถูกเชิญให้ ทำในสิ่งเดียวกันนี้ในภาคพื้นอื่น ๆ ด้วยเช่นเดียวกัน ปัจจุบันนี้ งานส่วนใหญ่ของเมอร์ริทท์คือการฝึกผู้นำใน รูปแบบของการหาความร่วมมือ เนื่องจากโครงการพัฒนาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ทำในประเทศสหรัฐอเมริกา เมอร์ริทท์ และจูดี้จึงอาศัยอยู่ที่เมืองบอสตัน เขาเดินทางไปมาภายในประเทศและรวมทั้งประเทศอื่น ๆ ที่มีความต้องการ แม้ว่า งานที่ได้รับมอบหมายนี้มีเป้าหมายอยู่ที่ดินแดนยูราเซีย แต่ปัจจุบันเขาเดินทางไปทำงานใน 6 ภาคพื้นของพันธกิจ โลก ในขณะที่ จูดี้ ภรรยาของเมอร์ริทท์ ไม่ได้ทำสัญญาเป็นมิชชันนารี แรกเริ่มเดิมที ครอบครัวแมนน์ มีแผนที่จะย้ายไปอยู่ที่ยุโรปเพื่อที่จูดี้จะได้สอนในวิชา “ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง” ที่วิทยาลัยนาซารียุโรป แต่เมื่อ แผนการนี้ยังไม่เป็นจริง เธอจึงยังอาศัยอยู่ในอเมริกาและสอนวิชา “ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง” ในโรงเรียน รัฐบาลแทน

“จูดี้มีส่วนที่สนับสนุนในงานของข้าพเจ้าเป็นอย่างมาก” เมอร์ริทท์กล่าว “และอีกทั้งยังยินยอมที่จะให้ ข้าพเจ้าเดินทางไปยังพื้นที่ที่มีความต้องการได้” และบางครั้ง เธอก็จะเดินทางไปพร้อมกับสามีเธอด้วย บางครั้งเธอได้ ช่วยในการจัดโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองสำหรับมิชชันนารีเพื่อนำไปใช้ในงานมิชชันเนื่องจากการ เรียนภาษาอังกฤษได้กลายเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ๆ ในหลาย ๆ ส่วนของโลก

ความท้าทายในพันธกิจและสิ่งที่ได้กลับคืนมา

สิ่งที่ท้าทายอย่างมากสำหรับเมอร์ริท คือการที่เขาต้องปรับตัวให้เข้ากับการทำงานในคริสตจักร หลังจากที่ทำงานในวงธุรกิจมาเป็นเวลาหลายปี เมอร์ริทกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทำตัวเองให้คุ้นเคยกับบรรยากาศการทำงานในสำนักงานร่วมกับ “ทีม” ในงานที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมาย ข้าพเจ้าจะต้องปรับตัวเพื่อการทำงานร่วมกับ “ทีมงาน” ทั้งในแคนซัส ซิตี้ และในพื้นที่ห่างไกลออกไป แต่ในอีกด้านหนึ่ง ในขณะที่ข้าพเจ้าได้อยู่ในประเทศต่าง ๆ พร้อมกับผู้นำนานาชาติ และทีมงานมิชชันนารี สิ่งที่ได้กลับมานั้นยอดเยี่ยมยิ่งนัก”

เมอร์ริทได้พูดถึงสิ่งที่ได้รับคืนมาในการเป็นมิชชันนารีมีด้วยกัน 3 ประการ คือ (1) ได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงชีวิตที่เกิดขึ้นกับบรรดาผู้นำนานาชาติเหล่านั้น เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้รู้จักผู้นำเหล่านี้บางคนมากกว่า 12 ปี และข้าพเจ้ารู้สึกยินดียิ่งนักที่ได้เห็นผู้นำเหล่านี้เติบโตขึ้นในความเชื่อและกลายเป็นผู้นำคริสตจักรในที่สุด” (2) สิทธิพิเศษที่ได้มีโอกาสทำงานร่วมกับมิชชันนารีท่านอื่น ๆ “ความสัมพันธ์ที่พัฒนาขึ้นเมื่อพวกเขาได้มีโอกาสทำงานร่วมกันนั้นไม่สามารถวัดได้ มิชชันนารีเหล่านี้ช่างมหัศจรรย์จริง ๆ” เขากล่าว และ (3) การที่ทำให้ฆราวาสมีความใกล้ชิดกับโครงการของพันธกิจโลกและได้เห็นคนเหล่านั้นใช้ของประทานที่พระเจ้าทรงประทานให้ในการช่วยเหลือมิชชันนารี “ไม่ใช่เพียงแต่พวกเขาเท่านั้นที่ต้องจัดหาสิ่งที่จำเป็นเพื่อใช้ในโปรแกรมงานพันธกิจเท่านั้น แต่พวกเขาได้เพิ่มคุณค่าของการมองในระดับโลกของผู้ที่ร่วมงานเหล่านี้ด้วย

มิชชันนารี ดีกาส และ เจนนิเฟอร์ แมนน

อิทธิพลสู่งานพันธกิจ

ดีกาส ซึ่งบ่อยครั้งเขาจะถูกเรียกว่า ดีจ ารู้สึกได้ว่าอิทธิพลที่นำเขาสู่งานพันธกิจไม่ได้เกิดจากพ่อแม่ และปู่ย่า เท่านั้น แต่ยังรวมถึงทางญาติของฝ่ายแม่ด้วย ตาของเขา จอห์น แอนดรี ซึ่งเป็นศิษยาภิบาล และยังเป็นลูกของศิษยาภิบาลด้วย “พวกเขาสนับสนุนงานพันธกิจเป็นอย่างดีในคริสตจักรนาซารีน และคุณยาย คือ แมรี แอนดรี และโคร่า แมนน ผู้เป็นแม่ ยังเป็นที่รู้จัก ด้วยของประทานในการต้อนรับและเป็นฝ่ายสนับสนุนสามีของพวกเขาเป็นอย่างดี”

พี่ชายคนโตของดีจ คือ มาร์ค ได้ทำงานที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับงานพันธกิจมิชชันนารีเป็นเวลากว่าหลายปี ในปี 1989 เขาเป็นอาสาสมัครในองค์กร Youth in Mission (YIM) ในประเทศไอร์แลนด์และไอร์แลนด์เหนือ ในปี 1991 เขาเดินทางไปที่มอลโด ประเทศรัสเซีย กับกลุ่ม Young Life การไปในครั้งนี้เองที่ได้นำให้เขาได้กลับไปยังประเทศรัสเซียอีกครั้งกับ Youth in Mission มิชชันนารีซัด และ คาร์ล่า ชันเบิร์ก ได้ขอให้มาร์คที่จะอยู่ที่นั่นอีกปีหนึ่งในฐานะสมาชิกของ Mission Corps

คุณตาและคุณยายของเจนนิเฟอร์เคยอยู่ในช่วงของการเคลื่อนไหวของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในประเทศสกอตแลนด์ในต้นปี 1900 คุณตาเป็นนักเทศน์ฆราวาสและช่วยถวายพระคัมภีร์และหนังสือคริสเตียนต่าง ๆ ในขณะที่คุณยายได้เปิดบ้านสำหรับเลี้ยงเด็ก คุณตาและคุณยายของเจนนิเฟอร์ปัจจุบันได้เกษียณแล้ว เจนนกล่าวว่า “คุณตา

รับใช้ในคริสตจักรกว่า 50 ปี โดยที่มีคุณยายอยู่เคียงข้างเสมอ” ท่านทั้งสองคนได้มีส่วนในงาน NMI จนกระทั่งคุณยายของเธอได้เป็นประธานภาคพื้นของ NMI ในเขตหมู่เกาะอังกฤษทางตอนใต้เป็นเวลาเกือบ 20 ปี พ่อแม่ของเจน คือ ฟิลิปและลอรา วิเธอร์ริลล์ ก็ได้มีส่วนในงานพันธกิจด้วยเช่นกัน พ่อของเธอได้รับช่วงเป็นประธานเขตของ NMI ต่อจากคุณแม่ของท่าน (คุณยายของเจน) โดยรับใช้อยู่เป็นเวลา 13 ปี ปัจจุบัน ท่านได้รับใช้ในการเป็นที่ปรึกษาทั่วไปของ NMI ในการเป็นตัวแทนของภูมิภาคยูราเซีย แม่ของเจนก็เกษียณจากการเป็นพยาบาล เจนกล่าวว่า “คุณแม่มีหัวใจให้แก่ผู้คน ท่านได้เป็นตัวอย่างของการแสดงออกในการปฏิบัติต่อผู้คนด้วยความรักและห่วงใยอย่างสม่ำเสมอ”

การเตรียมส่งงานพันธกิจ

การเดินทางเข้าสู่การงานพันธกิจกับใช้ของคือจะเป็นเหมือน “การเดินทางของครอบครัว” เขากล่าว ต้องต้อนรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดเมื่ออายุได้ 5 ขวบ ในช่วงแห่งการเติบโตของเขา มีปัจจัยหลายอย่างที่เตรียมเขาให้พร้อมส่งงานพันธกิจ ไม่ว่าจะเป็น คริสตจักรที่มีหัวใจแห่งงานพันธกิจที่เข้มแข็ง, การทำงานกับเด็กนักเรียนจากทั่วโลกของแม่, การเดินทางในงานพันธกิจของพี่ชายของเขา, และการเปลี่ยนงานของพ่อส่งงานพันธกิจรับใช้ เมื่อมีโอกาสที่จะเข้าร่วมพันธกิจรับใช้ในการเดินทางไปประเทศคอซตาริกาที่กลุ่มวิทยาลัยนาซารีนภาคตะวันออก (ENC) ในปี 1990 เขาก็รีบคว้าโอกาสนี้ไว้ทันที

หลังจากจบการศึกษา เขาก็ได้เดินทางมารอยเท้าพี่ชายในการเดินทางไปสหภาพโซเวียตกับทีม YIM ในปี 1993 หลังจากนั้นก็ได้เดินทางไปประเทศยูเครนในฐานะสมาชิกของ Mission Corps ในปีต่อมา (1993-1994) ประสบการณ์ของเขาในประเทศยูเครนเป็นสิ่งที่ยากลำบากสำหรับต้อง เมื่อมิชชันนารีอื่น ๆ ต้องกลับไป ต้องพบว่า เขาเป็นเพียงคนเดียวที่ไม่ใช่ชาวยูเครนที่ทำงานที่คริสตจักรนาซารีนที่นั่นเป็นเวลา 3 เดือน เขารู้เมื่อเขาเดินทางกลับบ้านโดยคิดว่าเขาอาจจะไม่ทำเหมือนอย่างนี้อีกแล้ว

เมื่อกลับถึงประเทศอเมริกา เขาก็เริ่มสัมผัสได้ถึงการทรงเรียกของพระเจ้าในการรับใช้เต็มเวลา เขาได้พบกับ ดาน่า วอลลิง ในกรุงมอสโค และดาน่าได้เชิญต้องให้เป็นอาจารย์ฝึกหัดในการพัฒนาฝ่ายจิตวิญญาณที่มหาวิทยาลัยนาซารีนพ้อยท์ โลมา (PLNU) หลังจากนั้น 3 ปี เขาได้ศึกษาศาสตรบัณฑิตในระดับปริญญาโท ระหว่างเวลาที่ PLNU นี้เอง ต้องได้มีโอกาสนำทีมนักศึกษาไปทำงานพันธกิจที่ประเทศรัสเซีย, แคมเบีย, ซิมบับเว, เม็กซิโก และภายในเมืองลอสแอนเจลิส “พระเจ้าได้ช่วยให้ข้าพเจ้ามองเห็นว่าประสบการณ์อันยากลำบากของข้าพเจ้าในประเทศยูเครนนั้น เป็นการทำงานรับใช้ในดินแดนที่ต่างวัฒนธรรม และโดยที่ละเล็กที่ละน้อยพระเจ้าเริ่มเปิดเผยต่อข้าพเจ้าว่าการทรงเรียกนั้นคือ งานพันธกิจมิชชัน”

เช่นเดียวกับสามี เจนเป็นคริสเตียนเมื่อยังเป็นเด็ก “เมื่อข้าพเจ้าอายุได้ 4 ขวบ ข้าพเจ้าได้ขอให้แม่อธิษฐานเพื่อข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าต้องการต้อนรับพระเยซูเข้ามาในใจ” เธอกล่าว ทั้งคุณปู่, คุณย่า, คุณตา, และคุณยายได้สนับสนุนและหนุนใจ หมั่นอธิษฐานเพื่อเธออย่างสม่ำเสมอ ที่จะให้พระเจ้าทรงนำเธอ เธอกล่าวว่า “จากการสนับสนุนเหล่านี้ พ่อแม่มีอิทธิพลอย่างมากในชีวิตของข้าพเจ้าที่นำไปสู่การเป็นมิชชันนารี” เมื่อตอนที่คุณพ่อเป็นประธานของ NMI พ่อแม่ของพวกเขาก็ต้อนรับมิชชันนารีหลายท่าน และเจนก็ชอบในการพูดคุยกับพวก

เขาเกี่ยวกับงาน “พ่อมักจะหุนหันใจให้ข้าพเจ้าอ่านหนังสือเกี่ยวกับมิชชันนารี และทำให้ข้าพเจ้าดูเหมือนเป็นหนอนหนังสือ แต่ฉันก็รักหนังสือเหล่านั้น!” เธอกว่า เจนได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าเมื่อเธออายุได้ 7 ขวบ เธอกว่าว่า “ข้าพเจ้าจำตอนที่มิชชันนารีท่านหนึ่งมาพักอยู่ที่บ้านของข้าพเจ้า ซึ่งมิชชันนารีท่านนี้ทำงานเป็นพยาบาลที่ประเทศปาปัวนิวกินี ชื่อของเธอคือ เอลเลน ซีฟเรต ช่วงหนึ่งสัปดาห์ที่เธอได้พักอยู่กับพวกเรา ข้าพเจ้ารู้สึกได้ว่าพระเจ้าต้องการให้ข้าพเจ้าเป็นมิชชันนารีด้วย เมื่อเธอได้มาเยี่ยมครอบครัวเราทุก ๆ 4 ปี ข้าพเจ้าก็รู้สึกได้ถึงภารกิจของพระเจ้าเพิ่มขึ้น เพิ่มขึ้นในทุกปี”

การถูกเตรียมสู่งานพันธกิจรับใช้ของเจนนั่นเป็นการเดินทางที่ยาวนาน เธอเดินทางจากอังกฤษสู่อเมริกาเพื่อเข้าร่วมการประชุมของ 3 คณะ “นั่นเป็นเวลาที่ทำให้ข้าพเจ้าได้เริ่มเข้าใจถึงความกว้างใหญ่ของโลกและผู้คนที่มากมายหลากหลายชนชาติที่ต้องการได้ยินพระกิตติคุณของพระเจ้า” เจนได้เข้าร่วมในการประชุมใหญ่ของ NYI ในภูมิภาคยูเรเชียสามครั้ง—การประชุมใหญ่นี้เองได้ทำให้เกิดผลต่อชีวิตของข้าพเจ้าอย่างมาก ในแต่ละครั้ง พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแผนการในชีวิตของเธอ”

เจนได้เข้าร่วมโครงการเยาวชนในเมืองอังกฤษเป็นเวลาหลายปี เมื่อตอนที่เธออยู่ชั้นไฮสคูล เธอได้ร่วมกับ YIM เดินทางไปโปรตุเกสเป็นเวลา 2 สัปดาห์ พวกเขาได้ทำงานกับเด็กข้างถนน รอบ ๆ เมืองลิสบอนในช่วงเช้าและเดินอธิษฐานรอบชุมชนในตอนบ่าย เมื่อถึงเวลาที่ต้องเลือกเข้ามหาวิทยาลัย เธอได้สมัครเรียนพยาบาล รู้สึกได้ถึงภารกิจของพระเจ้าในการทำงานด้านสุขภาพให้แก่ชุมชน ในปีที่ 3 ของการศึกษา เธอก็ป่วยอย่างหนักจนทำให้เธอไม่สามารถจบการศึกษาการเป็นพยาบาลฝึกหัดได้ “ข้าพเจ้าได้ใช้เวลากับพระเจ้าวันละหลาย ๆ ชั่วโมงและเฝ้าถามพระเจ้าว่า การทรงเรียกที่พระเจ้ามีต่อข้าพเจ้านั้นเป็นจริงหรือเป็นเพียงแค่ความฝันของเด็ก ในความสงสัยนั้นเองพระเจ้าได้ยืนยันครั้งแล้วครั้งเล่าว่าแผนการของพระเจ้าคือการทรงใช้ข้าพเจ้าที่จะทำพันธกิจกับผู้ที่ต่างวัฒนธรรมออกไป แต่นั่นเป็นสิ่งที่ยากที่จะเข้าใจว่าพระเจ้าจะใช้ข้าพเจ้าได้อย่างไรในขณะที่ข้าพเจ้าไม่สามารถเป็นพยาบาลฝึกหัดได้

หลังจากนั้นพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแผนการของพระองค์ พระองค์ได้ทรงนำให้ข้าพเจ้ารู้จักกับต๊อดจ ซึ่งตอนนั้นเขาเป็นมิชชันนารีในโรมาเนีย เธอกว่าว่า “เมื่อเราทั้งสองคนมีใจให้กัน พระเจ้าได้เริ่มนำเราที่จะก้าวไปในทิศทางเดียวกัน เราได้รับการทรงเรียกให้อยู่ในการทำงานพันธกิจที่ข้ามวัฒนธรรม”

การมอบหมายสู่งานพันธกิจ

หลังจากต๊อดจมีประสบการณ์ในการเป็นอาสาสมัครอยู่หลายปีและรู้สึกถึงการทรงเรียกของพระเจ้า เขาจึงได้สมัครเป็นมิชชันนารี ในปี 1998 เขาได้รับมอบหมายให้ไปทำงานที่ประเทศโรมาเนีย การเชื่อมโยงที่น่าสนใจที่เกิดขึ้นคือ ประเทศโรมาเนียเป็นประเทศที่คุณลุงเอ็ด ได้พำนักศึกษา ENC มาออกภาคปฏิบัติที่บ้านเลี้ยงเด็กกำพร้า นั่นเอง ต๊อดจทำงานแรกที่กรุงบูคาเรสต์ เมืองหลวงของโรมาเนีย ในการช่วยก่อตั้งสำนักงานขึ้นที่นั่น ระยะเวลา 5 ปีที่เขาเป็นมิชชันนารีรับใช้ที่นั่น เขาได้เป็นผู้ประสานงานของ NYI ในพื้นที่และรับใช้โดยการเป็นที่ปรึกษาของ NYI ในภูมิภาคยูเรเชีย

หลังจากเกิดการเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง ต้องได้ถูกทาบถามให้ดำรงตำแหน่งผู้ดูแลระดับองค์กร (DS) ในช่วงสองปีสุดท้ายนั้น เขาได้ดำรงตำแหน่ง ผู้ดูแลระดับภาคพื้นและผู้อำนวยการในภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้ของยุโรป ด้วยความรับผิดชอบนี้เอง ต้องได้มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาคริสตจักรในหลาย ๆ ด้าน รวมถึงการสอนศาสนศาสตร์, การสร้างคริสตจักร, การเลี้ยงดูศิษยาภิบาล, การวางแผนกลยุทธ์, และการเงิน

เมื่อต้องและเงินหมั้นกัน ต้องอยู่ภายในสัญญาการเป็นมิชชันนารี แต่ตามนโยบายขององค์กรเขาจะต้องลาออกเมื่อแต่งงาน (วันที่ 20 กรกฎาคม 2003) ทั้งคู่จึงได้สมัครที่จะรับใช้เป็นผู้มิชชันนารีทันที และทั้งสองได้รับใช้ในประเทศอังกฤษ ในปี 2004 ครอบครัวแมนนี่ได้รับมอบหมายเป็นมิชชันนารีฝึกหัดในประเทศเปรู หลังจากที่ใช้เวลาในชั้นเรียนศาสนศาสตร์ และในส่วนของความสัมพันธ์ของ World Mission ในแคนซัส ซิดดีแล้ว พวกเขาได้ไปที่ประเทศเปรูในเดือนมกราคม ปี 2005 หลังจากที่ใช้เวลาในชั้นเรียนภาษาสเปนเป็นเวลา 8 เดือนแล้ว ต้องก็ได้รับหน้าที่ให้เป็นผู้ช่วยของผู้อำนวยการภาคสนาม คือ มาร์ลอน คิงส์ เขาได้รับใช้ตำแหน่งผู้จัดการสำนักงาน และช่วยในการดูแลด้านการเงิน และการสอนศาสนศาสตร์ เงินเป็นผู้ประสานงานในภาคสนามและช่วยในงานด้านการจัดการบริหาร

ความท้าทายในพันธกิจและสิ่งที่ได้กลับคืนมา

สิ่งที่เป็นสิ่งท้าทายอย่างมากต่อต้อง คือการรักษาความสมดุลในสิ่งที่สำคัญ นั่นคือ ความสัมพันธ์ที่มีต่อพระเจ้า, ต่อครอบครัว, ต่อคริสตจักร, ต่อเพื่อน ๆ และต่อผู้คนที่หลงหาย เช่นเดียวกับการที่เขาต้องรักษาสุขภาพของเขาด้วย ในขณะที่รับใช้อยู่ในประเทศโรมาเนีย เขาพบว่าเขาค่อนข้างจะระมัดระวังมากกว่าคนอื่น “การรู้ว่าเมื่อไรควรจะทำอะไร และการรู้ว่ากิจกรรมต่าง ๆ ในงานพันธกิจมีความสำคัญเพียงไร และโอกาสเหล่านี้ก็เป็นสิ่งที่ท้าทายเสมอ มันเป็นเรื่องที่ไม่ง่าย และเป็นสิ่งที่ควรจะทำด้วย”

สิ่งหนึ่งที่น่าความยินดีมาให้แก่ต้อง คือ การที่ประสบการณ์ที่เขาได้รับในพระเจ้านั้นได้เป็นอิทธิพลสู่คนหนุ่มคนสาวที่นำมาซึ่งสิ่งที่เป็นบวกต่ออาณาจักรสวรรค์ “ข้าพเจ้ามีโอกาสที่ไม่เหมือนใครเมื่อเป็นเด็ก, มิชชันนารีโฮสต์ ที่มีโอกาสเกี่ยวข้องกับคนหนุ่มคนสาวมากมาย ข้าพเจ้าได้เป็นพยานและนำเขาต้อนรับพระเยซู และรับใช้พระองค์” เขากล่าว ประสบการณ์ที่ยังติดอยู่ในใจของต้องคือเวลาที่เขา และ โรเบิร์ต บัสติน ที่เป็นอาสาสมัคร ไปร่วมในการเรียนพระคัมภีร์ในหมู่บ้านชาวโรมาเนีย คน 3 ใน 5 คนที่ได้เข้าร่วมในคืนนั้น ได้ติดตามพระเยซู และเมื่อช่วงเวลา 3 ปีผ่านไป กลุ่มเล็ก ๆ นี้ก็ขยายใหญ่จนกระทั่งกลายเป็นคริสตจักร “มันเป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้นมากกว่าที่ได้เห็นการตั้งคริสตจักรที่มีคนงานเป็นคนท้องถิ่นซึ่งได้กลายเป็นผู้นำที่มีใจที่จะนำผู้คนที่หลงหายกลับมาพระเจ้า”

แนวคิดในการนำเสนอ “ไปอีสเตอร์ของชาวโรมาเนีย”

การเตรียมและนำเสนอ

เมื่อชาวโรมาเนียมีชื่อเสียงในฝีมือการพันที่ไขอันสวยงาม ให้ใช้ความจริงในเรื่องนี้เป็นส่วนสำคัญของบทเรียนนี้ บทเรียนนี้ควรนำมาใช้ในการสอนในวันอีสเตอร์

เลือกเนื้อหาจากเรื่อง 2-3 ตอนในบทเรียน (2-3 ประโยคต่อตอน) ที่ท่านต้องการนำเสนอ ทำการถ่ายเอกสารตอนนั้น ๆ พับเป็นชิ้นเล็ก ๆ และ เก็บไว้ในพลาสติกภายในไซ่อีสเตอร์ ใช้ปากกามาร์กเกอร์เขียนตัวเลขติดที่ด้านหลังของไซ่เพื่อบอกลำดับของตอนของบทเรียน นำไซ่ไปไว้ในตระกร้า เลือกคนออกมา (โดยเฉพาะคนที่มีลักษณะผู้นำ) ให้เลือกไซ่ในตระกร้า แล้วจึงบอกว่า “วันนี้เรามีเรื่องราวที่อยู่ในไซ่อีสเตอร์ซึ่งจะบอกเรื่องราวของครอบครัวมิชชันนารี” ให้คนที่เลือกได้ไซ่หมายเลข 1 เปิดไซ่ออกและอ่านออกเสียง ในการสอน ให้ผู้สอนให้ข้อมูลเพิ่มเติมในประโยคหัวข้อที่เพิ่มถูกอ่านออกไป (หมายเหตุ : การที่มีการอ่านออกเสียงโดยที่ไม่ได้เห็นข้อมูลก่อน การทำให้เป็นประโยคสั้นเป็นสิ่งจำเป็น ผู้สอนสามารถที่จะเพิ่มเติมข้อมูลที่สำคัญที่หลังได้อีกด้วย) ทำเหมือนเดิมจนกระทั่งไซ่ทุกใบถูกเปิดอ่านจนหมด

นี่เป็นบางแนวคิดที่ท่านสามารถสร้างสรรค์เองได้ :

- วางตระกร้าที่ใส่ไซ่ที่พื้นที่สี่ไ้วรอบ ๆ ห้องเพื่อสร้างบรรยากาศ
- มีการประกวดการพับที่สี่ไซ่ของเด็ก ๆ และให้ลูกกวาดเป็นรางวัล
- เสริฟอาหารจาน “ไซ่” เพื่อบำรุงร่างกาย
- ใช้ริงใส่ไซ่เป็นกล่องสำหรับการถวายทรัพย์

ตัวเลือกเพิ่มเติม — “การรวมกันของครอบครัวแมนน์”

วางแผนให้มีการรวมกันของครอบครัวแมนน์ในห้องรวมหรือห้องโถง นำชื่อของครอบครัวแมนน์ทุกคนในบทเรียนมา เขียนเป็นป้ายชื่อและติดไว้ให้แต่ละคน (หมายเหตุ : ถ้าหากว่าเป็นที่ประชุมเล็ก ๆ ก็ให้เลือกชื่อสมาชิกของครอบครัวแมนน์มาให้เท่ากับจำนวนคนที่มียู่)

ตั้งให้คน 3 คนแสดงเป็น เมอร์ริทท์ แมนน์, ดีอจ แมนน์, และเจน แมนน์ ถ่ายเอกสารบทเรียนและให้พวกเขาศึกษาในส่วนของเขาและเตรียมตัวในการเล่าเรื่องราวของพวกเขาในการ “รวมตัว” (หากไม่ได้ 3 คน ก็อาจจะใช้ 1 หรือ 2 คนก็ได้)

วางแผนให้มีการจัดอาหาร ให้แต่ละคนนำอุปกรณ์หรืออาหารมารวมกัน รวมถึง การเตรียมเกมส์ ถ้าหากต้องการ ต้องให้แน่ใจว่าได้วางแผนสำหรับเด็กและเยาวชนด้วย หลังรับประทานอาหาร จึงเชิญให้มีการเล่นบทบาทเป็น เมอร์ริทท์, ดีอจ และเจน และเล่าเรื่องราวของพวกเขา การหาสิ่งที่สร้างสรรค์และสนุกสนานเพื่อสร้างบรรยากาศการรวมกันของครอบครัว

อธิษฐานและมีส่วนร่วม

- อธิษฐานเพื่อ เมอร์ริทท์ แมนน์ ซึ่งยังคงดูแลการฝึกงานพันธกิจสำหรับผู้มีส่วนในงานมิชชันจากทั่วโลก
- อธิษฐานเพื่อดีอจและเจน แมนน์ ซึ่งได้รับมอบหมายให้เริ่มงานพันธกิจของพวกเขาในประเทศเปรู
- เขียนจดหมายหนุนใจ หรือส่งการ์ดอวยพรให้แก่

Mr. Merritt Mann, 49 Mountain Ash Lane, Pembroke, MA 02359

Douglas and Jennifer Mann, Apartado 453, Callao 01, PERU

- เขียนจดหมายถึงครอบครัวแมนน์ และถามหัวข้อที่พวกเขาต้องการให้อธิษฐานเพื่อ และสัญญาว่าจะอธิษฐานเพื่อพวกเขาอย่างสัตย์ซื่อทุกวันเป็นเวลา 1 เดือน

บทที่ 7

ริช ครอบครัวแห่งมิชชันนารี

โดย มาเรียน เค. ริช

เป้าหมาย

เพื่อให้รู้ว่าความมุ่งมั่นในงานพันธกิจของคุณพ่อคุณแม่ที่มีต่อโลกนั้นนั้น ได้เป็นการหนุนใจการทรงเรียกสู่งานพันธกิจ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งมีผลต่อบรรดาลูกของพวกเขาด้วย

ข้อมูลบทเรียน

ครอบครัวริชในงานพันธกิจ

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นในดึกดื่นของค่ำวันหนึ่ง ปลุกให้ แฮร์รี่ และมาเรียน ริช ตื่นขึ้นจากการหลับ ลูกชายของพวกเขา ดไวท์ ได้โทรหาหลังจากการประชุมกรรมการทั่วไปในเดือนกุมภาพันธ์ 1984 “พวกเราจะไปอยู่ที่เอกวาดอร์!” เสียงของดไวท์บอกกล่าวด้วยความกระตือรือร้น ดไวท์และภรรยา คือ แครอลีน ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นมิชชันนารี แฮร์รี่และมาเรียนตะลึงกับคำบอกของลูกชายถึงประเทศที่เขา กำลังจะไป แต่พวกเขาก็ยังมีส่วนในการแสดงความตื่นตัวดีใจร่วมกับเขา หลังจากการกล่าวแสดงความยินดีและอวยพรแล้ว พวกเขา ก็วางหูโทรศัพท์แล้วจึงเริ่มคิดถึงข่าวที่เพิ่งได้รับ

คำถามต่าง ๆ เริ่มเข้ามาในหัวของแฮร์รี่และมาเรียน บางอย่างเกี่ยวกับเอกวาดอร์ได้เข้ามา แต่ก็ยังมีบางอย่างที่ไม่ชัดเจน ประเทศเอกวาดอร์? นั่นดูเหมือนไกลมาก! เป็นประเทศที่ใช้ภาษาสเปนไม่ใช่หรือ? ทำไมพวกเขาถึงส่งให้ดไวท์ไปอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาสเปนในขณะที่ดไวท์สามารถพูดภาษาฝรั่งเศสและภาษาของพวกคลีโอลได้อย่างคล่องแคล่ว? อีกทั้งดไวท์ยังมีวิถีชีวิตที่สามารถเข้ากับชาวเฮติได้ เพราะเขาเติบโตขึ้นที่ประเทศเฮติ ตั้งแต่เมื่อเขาอายุได้ 3 ขวบ จนกระทั่งจบไฮสคูล พวกเขาครุ่นคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ลูกชายได้เพิ่งบอกไปอย่างเงียบ ๆ พวกเขา รู้สึกได้ถึง การทรงสถิตของพระเจ้าและพระองค์ได้ทรงเตือนพวกเขาว่าพวกเขาได้ถวายลูก ๆ ให้แก่พระเจ้าแล้วและยังอธิษฐานเพื่อพวกเขาให้ดำเนินชีวิตตามน้ำพระทัยพระเจ้า ประโยคหนึ่งจากเพลงเก่าได้เข้ามาในใจพวกเขาว่า “จงให้บุตรของเจ้านำข่าวประเสริฐแห่งพระสิริไป”

งานพันธกิจมิชชันนารีนั้นเป็นงานที่แฮร์รี่และมาเรียนนั้นรักเสมอ ในการรับการสถาปนาในครั้งแรกนั้น เขาเพิ่งจบการศึกษาจากวิทยาลัย พวกเขาได้สนับสนุนงานพันธกิจอย่างกระฉับกระเฉงในคริสตจักรแห่งใหม่ที่พวกเขาได้บุกเบิก ห้าปีผ่านไปคริสตจักรจึงได้รับการสถาปนาขึ้น วันหนึ่ง แฮร์รี่กลับบ้านเพราะมีสมาชิกให้โทรหาเขาและเขาจำต้องพบกับมาเรียนภรรยาของเขาเอง

“คุณรู้ว่าผมได้ต้อนรับพระเยซูเมื่อตอนที่ผมอยู่ในกองทัพเรือสหรัฐฯที่อยู่ในช่วงการเดินทาง” เขากล่าว “พระเจ้าได้เปลี่ยนแปลงชีวิตผมอย่างมาก ผมได้ไปมาแล้วกว่า 23 ประเทศจากการที่เรือของเราได้แวะพักเทียบท่าตามประเทศเหล่านั้น แต่มีประเทศเล็ก ๆ ประเทศหนึ่งในแถบคาริเบียนที่เรียกว่า เฮติ ผมไม่สามารถลืมความต้องการในพระกิตติคุณอย่างมากที่ประเทศนั้น” แฮร์ริเริ่มเชื่อมโยงประสบการณ์ของเขาเข้ากับประเทศที่เชื่อในไสยศาสตร์และยังอยู่ในความมืดในขณะที่เขาได้แวะลาดตระเวน งานของแฮร์ริคือการควบคุมดูแลลูกเรืออเมริกันที่บ่อยครั้งมักจะไปที่ซาฮูนและสถานที่ต่าง ๆ ตลอดทั้งคืนที่เขาและเพื่อนทหารเรือเดินอยู่ในความมืดนั้น พวกเขาจะได้ยินเสียงกลองวูดูอย่างต่อเนื่อง เมื่อพวกเขากลับถึงเรือคืนนั้น เขาได้คุกเข่าลงและอธิษฐาน “พระองค์เจ้าข้า โปรดให้มีคริสตจักรนาซารีนเกิดขึ้นที่เกาะเล็ก ๆ แห่งนี้ด้วย” ตอนนั้นเขาไม่คิดว่าเขาจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของคำตอบในคำอธิษฐานของเขาเอง

การเดินทางของแฮร์ริ ริช สู่เฮติ

หลังจากแฮร์ริพูดคุยกับภรรยา แฮร์ริและมาเรียนก็ได้ส่งไบสมัครเป็นมิชชันนารีไปยัง World Mission ทัณฑ์ ในไม่ช้าพวกเขาได้รับการเรียกสัมภาษณ์และได้รับมอบหมายไปยังเฮติ

ในปี 1957 แฮร์ริและมาเรียน พร้อมกับลูกชายวัยสามขวบ ดไวท์ ได้เดินทางไปทางเรือกับ ปานามา โลว์น ไปที่ Port-au-Prince ประเทศเฮติ มันเป็นเวลาเช้ามืดเมื่อเรือได้เข้าเทียบท่า ในวันหนึ่งที่สดใสในฤดูใบไม้ร่วง แสงแดดที่ส่องประกายและลมพัดเอื่อย ๆ บนพื้นผิวน้ำที่สะอาด พวกเขาพบว่าเฮติเป็นเกาะที่สวยงาม แต่กลับมีความแตกต่างในประเทศ ในด้านหนึ่งเฮติเป็นดินแดนที่สวยงาม แต่ในอีกด้านหนึ่งก็เป็นประเทศที่ยากจน พวกเขามองภูเขาที่ตั้งตระหง่าน ปกคลุมด้วยต้นไม้เขียวชอุ่มและน่ามองมากในดินแดนเขตร้อนชื้นแห่งนี้ แต่ในอีกด้านหนึ่งพวกเขาเห็นเด็ก ๆ ที่มีพุทจาจากการขาดอาหาร และผู้คนที่น่าสงสารที่ทำงานจากเศษผ้า มีชีวิตอย่างสิ้นหวัง ในไม่ช้าพวกเขาจึงได้รู้ว่าผู้คน 3 ใน 4 ต้องทุกข์ทรมานกับโรคมาลาเรียและเชื้อโรคอื่น ๆ ในเขตร้อนชื้น วัณโรค, โรคเอดส์, และเชื้อโรคอื่น ๆ ได้รับความทุกข์ทรมาน 14 ปีในเฮติ ริชได้รับประสบการณ์แห่งความมีเสน่ห์ของวัฒนธรรมแบบฝรั่งเศส, การมองทุ่งดอกไม้, และการฟังเสียงกลองวูดูที่บรรเลงในยามค่ำคืน พวกเขารักในผู้คนที่สวยงาม, อ่อนนุ่, และวิญญาณที่ยากจะแยกออกจากกันได้, เด็ก ๆ ตากลมโต และพวกเขารู้สึกยินดีที่จะกลับมาอีก แฮร์ริและมาเรียนสอนในโรงเรียนพระคัมภีร์สอนการเป็นศิษยาภิบาล, ไปเยี่ยมเยียนคริสตจักรนาซารีน, เทศนาและจัดการฟื้นฟู แฮร์ริควบคุมดูแลการก่อสร้าง, การดูแลรักษายานพาหนะให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้ และรับใช้ในการเป็นผู้อำนวยการของโรงเรียนพระคัมภีร์และผู้จัดการภาคสนาม

ในขณะที่อยู่ที่เฮติ พวกเขาได้ให้กำเนิดลูกสาว 2 คน คือ ชารอน และวิกกี ปัจจุบันนี้ทั้งสองคนได้แต่งงานกับผู้รับใช้พระเจ้า ทั้งสองคนรักในงานรับใช้ ทั้งสองมีส่วนโดยตรงกับสิ่งแวดล้อมที่หลากหลายวัฒนธรรมเมื่อพวกเขาอยู่ที่ รัฐควิเบก ประเทศแคนาดา และพวกเขายังได้ไปเยี่ยมเยียนอีกหลายประเทศ เมื่อเป็นเด็กเล็กนั้น ดไวท์ปรับตัวได้อย่างรวดเร็วในเฮติ แต่ในบางครั้งเขาก็รู้สึกหงุดหงิดเมื่อผู้คนพูดกับเขาในภาษาที่เขาไม่เข้าใจ วันหนึ่งขณะที่เขานั่งอยู่ที่ระเบียงของสถาบันสอนภาษา Haitian-American ที่ซึ่งแฮร์ริและมาเรียนไปเรียนภาษาฝรั่งเศส ทั้งสองคนไม่เห็นในขณะนี้อาจารย์สอนได้เดินผ่านดไวท์และพูดภาษาฝรั่งเศสกับเขาอยู่ ด้วยความโมโหของดไวท์

เขาขึ้นไปหาอาจารย์ผู้สอนท่านนั้น และตอบไปว่า “ห้วมะพรวัว!” หลายสัปดาห์ต่อมา แสร้และมาเรียนก็ได้เชิญ อาจารย์ท่านนั้นมาทานอาหารเย็นที่บ้าน โดยพูดถึงคำพูดของดไวท์และคำนั้นว่าเป็นการดูหมิ่นอย่างไร เมื่ออาจารย์ ท่านนั้นมาถึงที่บ้านของพวกเขา เขาได้มองเข้าไปในกระจก มองดูหัวของเขา หมุนไปมาในทิศทางต่าง ๆ ไม่นานเขาก็เริ่มหัวเราะกับตัวเอง และตระหนักได้ว่าเขาได้ถูกทรมานใจโดยเด็กชายที่อายุเพียง 3 ขวบเท่านั้น

เมื่อดไวท์เข้าสู่วัยรุ่น เขาได้ถูกขอให้เขียนบทความให้แก่นิตยสารสำหรับอนุชนเกี่ยวกับชีวิตของเขาและงาน พันทกิจ พร้อมด้วยความประทับใจของดไวท์ในวัย 14 ปีในฐานะลูกมิชชันนารี

“ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ที่เฮติ เกาะเล็ก ๆ ในแถบคาริเบีย เฮติเป็นเมืองของชาวผิวดำที่เป็นมิตรและมีจิตใจที่ดี งามที่สุดในโลก ใช้ภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาราชการ แต่ทุกคนใช้ภาษาครีโอลในการสื่อสาร วัฒนธรรมแบบดั้งเดิม ในวันที่ร้อนวันหนึ่งในช่วงบ่ายข้าพเจ้าทำการบ้าน, ฟีกเปียโน, และอ่านหนังสือ”

“แต่สิ่งที่ทำให้มีความสุขและตื่นเต้นของวันคือเวลา 4 โมงเย็น ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่นักศึกษาพระคัมภีร์มักจะมิกิจกรรมทำหลากหลายรูปแบบ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสร่วมในการเล่นกิจกรรมต่าง ๆ ในสนามร่วมกับบรรดานักศึกษา บางเดือนเป็นเดือนของการเล่นฟุตบอล, และข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะเล่นฟุตบอลมากกว่าการกิน และเดือนอื่น ๆ ก็จะมี วอลเลย์บอลเป็นกีฬาอดฮิต กีฬาวอลเลย์บอลก็พิเศษ ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกมากที่ได้เล่นกับนักศึกษาและเราก็มีเรื่องตลกมากมาย

“ครั้งหนึ่ง ในขณะที่ข้าพเจ้าใช้เวลาในช่วงสุดสัปดาห์เดินทางกับพ่อไปยังบนาภูเขาเพื่อเยี่ยมเยียนคริสตจักรของชาวเฮติ พวกเราขับรถออกไปจนสุดทางรถวิ่ง แล้วจึงขึ้นม้าต่อไต่ขึ้นไปยังทางเดินขึ้นเขาที่สูงชันนั้น พวกเรานอนในบ้านของชาวเฮติบนพื้นที่เป็นฝุ่นและหลังคาทำด้วยฟางแห้ง และกินอาหารตามแบบฉบับเฮติ บางครั้งข้าพเจ้านั่งซ้อนท้ายรถมอเตอร์ไซด์ที่พ่อขับ และขับข้ามทุ่งกว้างไปยังคริสตจักร นี่เป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้นเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเดินทางข้ามแม่น้ำจนเกือบจะติดเลน พุดถึงเครื่องยนต์ที่ส่งเสียงสนั่น-รถมอเตอร์ไซด์ ที่วิ่งไปตามถนนที่ขรุขระเป็นสิ่งที่ไม่มีอะไรเปรียบได้”

“ถ้าถามว่า ‘ข้าพเจ้ามีชีวิตที่เป็นปกติหรือไม่’ บางทีชีวิตของข้าพเจ้าอาจจะแตกต่างกับการอยู่ในประเทศอเมริกา แต่ข้าพเจ้าพูดได้ว่า มีการผจญภัย และความตื่นเต้นในสนามแห่งการรับใช้ ในสุดสัปดาห์นี้ เพื่อนชาวอเมริกันคนหนึ่งของข้าพเจ้าได้วางแผนที่จะตั้งเต็นท์กับข้าพเจ้า เราวางแผนในการเดินทางไกล, ว่ายน้ำ, เล่นฟุตบอล, เทนนิส, และบิงปอง”

“เฮติเป็นบ้านของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเติบโตที่นี่ แต่ข้าพเจ้าก็รู้สึกว้าเหว่ข้าพเจ้าเองก็เป็นมิชชันนารี ตามสิทธิ์ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารักที่จะเห็นผู้คนกลับใจใหม่ ละทิ้งความเชื่อเดิม (วูดู) และความบาป ต้อนรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้าพเจ้ามักจะดูการเผาเครื่องเคารพของวูดูทิ้งและเฝ้าดูการเปลี่ยนแปลงที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำในชีวิตของคนเหล่านั้น ข้าพเจ้าหวังว่า ชีวิตของข้าพเจ้าจะเป็นแบบอย่างและเป็นพยานแด่พระคริสต์ ไม่ใช่เพียงแต่ในโรงเรียนเท่านั้น แต่ในท่ามกลางชาวเฮติด้วย”

ดไวท์ปรารถนาที่จะแบ่งปันพระกิตติคุณครั้งแรกเมื่อเขาอายุได้ 14 ปี เมื่ออายุ 15 ปี ซึ่งเป็นช่วงที่ครอบครัวได้อยู่ในช่วงพักที่แคนซัส ซิตี้ ดไวท์ได้ร่วมกับทีมอนุชน IMPACT ไปยังเมืองบราวน์วิลล์ รัฐเท็กซัส

ในขณะที่เขาทำงานกับเด็ก ๆ ชาวสเปนในโรงเรียนพระคัมภีร์ช่วงปิดภาคการศึกษา เขารู้สึกได้เห็นถึงน้ำพระทัยพระเจ้าที่ต้องการให้เขาที่จะรับใช้กับสิ่งแวดลอมในที่ต่างวัฒนธรรม

ดไวท์ ริช สู่ประเทศเอกวาดอร์

หลังจากสำเร็จการศึกษาและได้รับการแต่งตั้งเป็นมิชชันนารี ดไวท์ได้มาถึงเมืองคิโต ประเทศเอกวาดอร์ พร้อมด้วยภรรยา คือ แครอลีน และลูกชายวัยสองขวบคือ ไบรอัน พวกเขาใช้เวลาเป็นปีในเรียนภาษาในคอสตารีก้า และกระตือรือร้นที่จะทำงานมิชชันนารี แครอลีนได้รับการทรงเรียกให้เป็นมิชชันนารีเมื่อยังเป็นวัยรุ่น ในช่วงที่เธออ่านหนังสือเกี่ยวกับงานพันธกิจ ที่เขียนโดย เฮเลน เทมเพิล

เมื่อจบชั้นไฮสคูล แครอลีนได้สมัครเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยนาซารียัน MidAmerica ในเมือง Olathe รัฐแคนซัส เพื่อนร่วมห้องพักของเธอเป็นลูกของมิชชันนารีที่เกิดในประเทศเฮติ คือ ซารอน ริช ในช่วงเวลาสุดสัปดาห์ที่เธอได้ไปเยี่ยมเยียนบ้านของซารอน แครอลีนก็ได้เริ่มสานสัมพันธ์กับพี่ชายของซารอน คือ ดไวท์ ในที่สุดทั้งสองคนก็มีใจให้กัน ซารอนจบการศึกษาจาก MNU ในวิทยาลัยบาล ส่วนดไวท์ได้ศึกษาต่อในด้านศาสนศาสตร์ การแต่งงานกันทำให้เห็นการทำงานที่เป็นทีมโดยมีเป้าหมายเดียวกัน คือ การนำวิญญาณสู่อาณาจักรของพระเจ้า

พระกรุณาของพระเจ้าต่อครอบครัวริช

ดไวท์ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ดูแลในเขตเทือกเขาเอกวาดอร์ ซึ่งเป็นดินแดนแห่งภูเขาและป่า เขาได้มีส่วนช่วยศิษยาภิบาลท้องถิ่นสร้างคริสตจักรให้เติบโต, มองหาพื้นที่สำหรับการก่อสร้างตึก, สำรวจพื้นที่ที่มีความเป็นไปได้ในการก่อสร้างคริสตจักรใหม่, และมีส่วนการเทศนาแบ่งปันในคริสตจักรที่เขามีโอกาสไปเยี่ยม

อย่างไรก็ตาม ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นเมื่อดไวท์ได้รับบาดเจ็บสาหัสในอุบัติเหตุรถมอเตอร์ไซด์ชนรถยนต์ เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อเขากำลังเดินทางบนทางหลวงเมืองคิโตเมื่อมีรถยนต์คันหนึ่งขับตัดหน้าเขา และเขาก็บีบแตรและพยายามเบรค คนขับรถยนต์ก็หยุดรถโดยฉับพลันทำให้รถหมุนขวางถนน เมื่อเขาพยายามจะหยุดรถ เขาก็กระเด็นไปไกลกว่า 15-20 ฟุตข้ามรถยนต์ไป เมื่อตกถึงพื้น ขาทั้งสองข้างของเขาก็หัก เขาพยายามที่จะยืนขึ้น แต่ขาของเขาเป็นเหมือนกับเยลลี่ เมื่อมองไปที่ขา จะมองเห็นกระดูกโผล่ออกมา แทนที่เขาจะคิดว่าเขาคงจะถูกพาตัวออกไปจากที่เกิดเหตุภายในชั่วโมง แต่ปฏิกิริยาแรกที่เขาทำคือ “ผมสงสัยว่าเขาจะสามารถเคลียร์ที่เกิดเหตุได้เร็วแค่ไหนเพื่อที่ผมจะไปต่อได้” ดไวท์ยังคงมีสติจนกระทั่งแครอลีนไปถึงห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล และเขาได้ส่งกระเป๋าใส่เงินให้เธอ และนั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาจำได้ในช่วงหนึ่งสัปดาห์

อาการของเขาเริ่มเข้าขั้นวิกฤติ ในเวลา 30 ชั่วโมงเริ่มเกิดอาการไขมันอุดตันในเส้นเลือด เป็นเนื้อเยื่อไขมันในโพรงกระดูกที่ไหลเข้าสู่กระแสเลือด โดยไหลจากปอดเข้าสู่สมอง ทำให้เขาสูญเสียการควบคุม หนึ่งในสัปดาห์หลังเกิดอุบัติเหตุ ทางที่รักษาได้พยายามผ่าตัดขาทั้งสองข้างของเขา ในขณะที่จัดการวางยาสลบ สัญญาณชีพก็ตกลงเข้าสู่ขั้นอันตราย ที่รักษาได้ฉีดยาต้านและช่วยให้เขามีชีวิตอีก ในที่สุด สัปดาห์ต่อมา พวกเขาจึงสามารถทำการผ่าตัดได้ ดไวท์ได้ถูกใส่แผ่นเหล็กที่ขาทั้งสองข้าง หลังจากได้รับการผ่าตัดหลายครั้งและพักฟื้นนั้น เขาสามารถทำทุกสิ่งที่เขาเคยทำได้ก่อนเกิดอุบัติเหตุ พระเจ้าได้ปกป้องชีวิตเขาอย่างมหัศจรรย์เพื่องานรับใช้ที่พระองค์ทรงเรียกให้เขาทำ

เหตุการณ์นี้เป็นครั้งที่สองในชีวิตที่พระเจ้าทรงรักษาขาของดไวท์ เมื่อเขาอายุได้สองขวบ เขาป่วยเป็นโปลิโอ และไม่สามารถเดินได้ พ่อแม่ได้เจิมเขาด้วยน้ำมันและอธิษฐานเพื่อเขาก่อนที่จะพาเขาไปที่โรงพยาบาลเด็กในบอสตัน อีกครั้งที่พระเจ้าได้ทรงรักษาเขา ในเวลาที่เขาเติบโตในดินแดนเซตร้อนขึ้นนั่นเอง พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หาย 100 เปอร์เซ็นต์ เมื่อเขาเข้าศึกษาในระดับวิทยาลัย เขาเป็นนักวิ่งฝีเท้าอันดับต้นเป็นเวลา 4 ปีในการแข่งขันระหว่างประเทศ หลังจากอุบัติเหตุทางรถมอเตอร์ไซด์ของดไวท์ ผู้คนก็ได้ยืนยันว่าเขาต้องถูกตัดขาทั้ง ศิษยาภิบาลหนุ่มคนหนึ่งกล่าวว่า “ไม่นะ พระเจ้าโปรดให้ขาคืนแก่ดไวท์เมื่อเขาเป็นโปลิโอเมื่อยังเด็ก และตอนนี้พระเจ้าจะไม่อนุญาตให้ตัดขานั่นออก” คำพูดของศิษยาภิบาลนี้ถูกต้อง เพราะพระเจ้าได้ฟื้นฟูร่างกายและสุขภาพของดไวท์

ดไวท์และแคโรลีนรักในการรับใช้ในพื้นที่, ผู้คน, และประเทศที่ซึ่งพระเจ้าและคริสตจักรนาซารีนได้ส่งพวกเขาไป ปัจจุบัน ดไวท์รับใช้ในการเป็น ผู้อำนวยการภาคพื้นแถบแอนดิส ซึ่งประกอบด้วย เอกวาดอร์, เวเนซุเอลา และโคลัมเบีย ลูกทั้งสองคนของพวกเขาคือ ไบรอัน และ สเตฟานี รักในการเติบโตในประเทศเอกวาดอร์ ทั้งสองคนได้ศึกษาในวิทยาลัยนาซารีน MidAmerica ไบรอันจบการศึกษาในเดือนพฤษภาคม ปี 2006 และได้รับการทรงเรียกให้เป็นมิชชันนารีในด้านการสื่อสารคมนาคม และสเตฟานีปรารถนาที่จะรับใช้พระเจ้าในสิ่งแวดล้อมที่รวมคนหลากหลายวัฒนธรรม เรานับได้ว่ามีครอบครัววิเศษสามรุ่นที่อยู่ในงานพันธกิจมิชชัน ประโยคหนึ่งที่เป็นจริงคือ “พระเจ้าไม่เคยทำให้การอุทิศชีวิตนั้นสูญเปล่าเลย”

แนวคิดในการนำเสนอ : “บ่ายวันหนึ่งของริช ในดินแดนเซตร้อนขึ้น”

การเตรียมและนำเสนอ

นำเสนอบทเรียนใน 3 จากดั่งที่จะอธิบายในด้านล่าง ตัวละครประกอบด้วย แฮร์รี่ ริช, ดไวท์ ริช, และแคโรลีน ริช (หมายเหตุ ในฉากที่ 1 สามารถแสดงเป็นมาเรียนแทนแฮร์รี่ได้)

สร้างบรรยากาศภายในห้องให้มีลักษณะของเมืองเซตร้อนขึ้น โดยอาจจะมีต้นปาล์ม, ดอกไม้ และอื่น ๆ อาจจะทำการตกแต่งอย่างพิถีพิถัน หรือเรียบง่ายก็ได้ แล้วแต่ต้องการ

สามารถนำเสนอบทเรียนใน 2 วิธีที่แตกต่างคือ (1) ให้ผู้แสดงเป็นตัวละครแต่ละตัวละครเล่าเนื้อหาในบทเรียนที่เกี่ยวกับตนเองด้วยตัวของเขาเอง หรือ (2) ผู้แสดงทำหน้าที่ในขณะที่มีผู้ที่พากษ์อ่านเนื้อหาของบทเรียน

ฉากที่ 1 : แฮร์รี่ (หรือ มาเรียน) ริช, มิชชันนารีผู้เกษียณแล้ว นั่งอยู่บนเก้าอี้ กำลังอ่านพระคัมภีร์อยู่ ทันใดนั้นก็ปิดพระคัมภีร์และเริ่มครุ่นคิดถึงสิ่งที่ผ่านมาในความทรงจำ

ใช้เนื้อหาจากตอน “ครอบครัววิเศษในงานพันธกิจ” ที่เกี่ยวกับการทรงเรียกผู้ร่วมงานพันธกิจ และ ตอนแรกของการเดินทางของแฮร์รี่ สู่เฮติ” เกี่ยวกับการไปถึงยังประเทศเฮติ และความประทับใจในงานรับใช้ที่นั่น

ฉากที่ 2 : ดไวท์ ในตอนวัยรุ่น นั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ กำลังเขียนบทความสำหรับนิตยสารอนุชน ใช้เนื้อหาจากตอน “การเดินทางของ แฮร์รี่ ริช สู่เฮติ” ในตอนที่เกี่ยวช่วงเวลาที่ดินไหว้ได้เติบโตขึ้นในงานพันธกิจ

ฉากที่ 3 : แคโรลีน นางพยาบาลอ่อนวัย เขียนบันทึก

ใช้เนื้อหาจากตอน “ดไวท์ ริช ลูประเทศเอกวาดอร์” ในตอนที่เกี่ยวกับการศึกษาของแคโรลีนและเกี่ยวกับการเข้ารักษาตัวทั้งสองครั้งของดไวท์ที่เกี่ยวกับขาและการรักษา ในตอน “พระกรุณาของพระเจ้าต่อครอบครัวริช”

ตัวเลือกเพิ่มเติม — “การใคร่ครวญของริช”

ลูก ๆ ทั้ง 3 คนของครอบครัวริช คือ ดไวท์, ซารอน, และวิกกี อยู่ด้วยกันในช่วงวันหยุด ในขณะที่ทั้งสามกำลังดื่มชา (หรือกาแฟ) ที่โต๊ะร่วมกัน ทั้งสามก็รำลึกความหลังในช่วงเวลาที่พวกเขาเติบโตในช่วงงานพันธกิจมิชชัน (หมายเหตุ : อาจจะใช้เพียง 2 ใน 3 คนในการพูดคุยกันก็ได้)

1. ทั้งสามพูดคุยเกี่ยวกับประเทศเฮติและความรักที่มีต่อผู้คน ถึงแม้ว่าจะมีความยากจนและชีวิตที่ยากลำบากในกลุ่มคนชาวเฮติ แต่พวกเขาก็ยังมีอารมณ์ขันและวิญญาณแห่งความมีชีวิตชีวา การประชุมของพวกเขามีชีวิตและมีการทรงสถิตของพระเจ้า อีกทั้งผู้คนก็อุทิศตัว ทั้งสามคนมีความสุขมากในการมีส่วนร่วมในการประชุมนั้น
2. ทั้งสามรำลึกถึงโรงเรียนที่พวกเขาได้เรียนที่ Port-au-Prince และพื้นฐานการเรียนที่ดีที่พวกเขาได้รับ อีกทั้งพูดคุยเกี่ยวกับมิตรภาพที่พวกเขามีต่อเพื่อน ๆ ที่เติบโตในระหว่างงานพันธกิจ และการที่มิตรภาพของพวกเขายังยืนเป็นเวลาหลายปี
3. ถึงแม้ว่ากิจกรรมต่าง ๆ ที่ทำอาจจะแตกต่างจากเด็กคนอื่น ๆ ในอเมริกา แต่พวกเขาก็มีสิ่งที่ตื่นเต้นอื่น ๆ อีกมากมาย เช่น การเล่นบ้านบนต้นไม้, การขี่ม้า, วายน้ำ, เล่นเทนนิส, และกีฬาอื่น ๆ ซึ่งไม่ทำให้รู้สึกน่าเบื่อเลย
4. ดไวท์ให้ความสำคัญกับความมุ่งมั่นที่พ่อแม่มีต่องานพันธกิจ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้พ่อแม่ของเขาได้รับการทรงเรียกสู่งานรับใช้ พวกเขาพูดถึงพ่อแม่เวลาที่อยู่ด้วยกันกับพวกเขา รวมถึงการทำงานของพวกเขาด้วย สิ่งนี้ทำให้งานพันธกิจรับใช้ดูมีชีวิตชีวาภายในใจและความคิด
5. พวกเขารำลึกถึงการอุทิศชีวิตของแฮร์รี่และมาเรียนที่มีต่อพระเจ้าและการดูแลครอบครัวด้วยการอธิษฐานทุกวัน, อ่านพระคัมภีร์, และเวลาที่อนุญาตให้พวกเขาถามคำถามหรือสิ่งที่ไม่เข้าใจ พูดถึงการยืนหยัดในการดำเนินชีวิตและหัวใจที่มีต่องานรับใช้ ซึ่งส่งผลต่อลูก ๆ ตั้งแต่เมื่อยังเป็นเด็ก

อธิษฐานและมีส่วนร่วม

- การมีส่วนร่วมที่สำคัญที่สุดที่คน ๆ หนึ่งสามารถมีส่วนร่วมได้คือการอธิษฐานเป็นประจำเพื่อมิชชันนารีโดยมีหัวข้อเจาะจง เรียนรู้จักมิชชันนารีที่เราอธิษฐานเพื่อ อธิษฐานเพื่อครอบครัว, สุขภาพ, การปกป้อง, และงานรับใช้ของพวกเขา
- ทำที่คั่นหนังสือที่มีหัวข้ออธิษฐานเพื่อตามที่มีในบทเรียนส่งให้คนอื่น ๆ
- อธิษฐานเพื่อดินแดนแอนดิสเหนือ คือ เอกวาดอร์, เวเนซุเอลา, และโคลัมเบีย

- อธิษฐานของการปกป้องให้แก่ดไวท์ เมื่อเขาเดินทางไปยังที่ต่าง ๆ ในความรับผิดชอบ ของการเป็นผู้อำนวยการในดินแดนเขตแอนดิสเหนือ
- อธิษฐานเพื่อแคโรลีน ริช และงานรับใช้ต่าง ๆ ที่เธอได้มีส่วนในดินแดนเขตแอนดิสเหนือ
- อธิษฐานเพื่อไบรอันและสเตฟานี ซึ่งเป็นลูก ๆ ของ ดไวท์และแคโรลีน ซึ่งศึกษาอยู่ในอเมริกา
หมายเหตุจากผู้เขียน : ไบรอันจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยนาซารีน MidAmerica และปัจจุบันทำงานให้กับ World Mission Communication ที่สำนักงานใหญ่นาซารีน ในเมืองแคนซัส ซิตี้ รัฐมิซซูรี
- อธิษฐานขอให้มีการทรงเรียกคนหนุ่มสาวในวันนี้ที่จะฟังการทรงเรียกของพระองค์และออกสู่งานรับใช้

บทที่ 8

ครอบครัว-ผู้สนับสนุนงานพันธกิจ

โดย เบ็คกี้ เฮนค็อก

เป้าหมาย

เพื่อให้เห็นถึงความสำคัญของครอบครัวญาติพี่น้องที่บ้านในการสนับสนุนครอบครัวมิชชันนารีที่ออกสู่พันธกิจมิชชัน

ข้อมูลทเรียน

การส่งทาง “จดหมายเต่า” ซึ่งบางครั้งก็กินเวลากว่า 1 สัปดาห์ ในหลายครอบครัวของมิชชันนารีก็สามารถที่จะสมัครดูรายการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมของประเทศอื่น ๆ ได้

ความสัมพันธ์ระหว่างมิชชันนารีและญาติเป็นการนำมาซึ่งการอวยพรและการทำหายที่ยิ่งใหญ่ได้ ทุกอย่างเริ่มจากการที่พ่อแม่ได้ถวายบุตรของตนเองให้แก่พระเจ้าและให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จในชีวิตของลูก ๆ ทุก ๆ คนได้รับผลกระทบจากการที่ต้องแยกกันไกล แต่พ่อแม่มิชชันนารีนับว่าเป็นผู้ที่เสียสละที่ยิ่งใหญ่ที่ลูก ๆ หลาน ๆ อาจจะต้องคิดถึงเหตุการณ์สำคัญ ๆ มากมายในชีวิตของลูก ๆ และหลาน ๆ

สำหรับมิชชันนารีบางท่าน การได้รับการสนับสนุนจากพ่อแม่ที่บ้านทำให้ความวิตกกังวลจากการที่ต้องแยกไปอยู่ไกลนั้นหายออกไปได้

คำนำ

ปาปัวนิวกินี เป็นประเทศโลกที่สามที่มีชีวิตชีวา ตั้งอยู่บนเกาะใหญ่ทางตอนใต้ของแปซิฟิก หรือ ทางตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศออสเตรเลีย มีภูมิอากาศเป็นเขตร้อนชื้นซึ่งได้รับการขนานนามว่าเป็นดัง “สวรรค์” ประเทศปาปัวนิวกินีประกอบด้วยภาษาถิ่นกว่า 800 ภาษา ภาษาราชการที่ใช้เป็นภาษาอังกฤษ แต่ภาษาที่ใช้เป็นภาษาในการสื่อสาร คือ ภาษาอังกฤษผสม ซึ่งคนทุกเผ่ารู้จักภาษา นี้ เนื่องจากชนบางเผ่าอยู่โดดเดี่ยวตามหุบเขาห่างไกลจนกระทั่งตอนกลางของศตวรรษที่ 20 วัฒนธรรมของพวกเขายังคงรักษาความดั้งเดิมไว้ พื้นที่ในชนบทยัง

เป็นแบบเรียบง่าย แต่ในตัวเมืองและในเมืองใหญ่ได้เริ่มกลายเป็นเมืองที่พัฒนา คริสตจักรนาซารีนได้ทำงานพันธกิจที่ประเทศนี้ตั้งแต่ปี 1950 โรงพยาบาลนาซารีน Kudjib ได้ถูกตั้งขึ้นในปี 1967 และงานพันธกิจอันเกี่ยวกับยารักษาโรคได้เป็นส่วนสำคัญยิ่งในการทำงานพันธกิจที่นั่น ด็อกเตอร์จิม และเคธี แรทคริฟฟ์ ได้เป็นมิชชันนารีที่นั่นตั้งแต่ปี 1985 โดยการเป็นศิษย์แพทย์ที่โรงพยาบาลนาซารีน แรทคริฟฟ์มีลูกทั้งหมด 6 คน มีอายุตั้งแต่ 6 ขวบถึง 24 ปี

เมื่อมิชชันนารีต้องแยกจากครอบครัวญาติพี่น้อง

เมื่อครอบครัวมิชชันนารีพร้อมญาติ ๆ รวมตัวกันในช่วงเวลาวันหยุดพักผ่อน การที่ญาติบางคนไม่สามารถมาได้ ความต้องการที่จะพูดคุย, ทานอาหารร่วมกัน, และกอดกันกับ คุณปู่, คุณย่า, คุณตา, คุณยาย กับลูก ๆ หลาน ๆ เป็นสิ่งที่ติดอยู่ในใจของแต่ละคน จากการทำญาติบางคนไม่สามารถมาร่วมได้นี้ จึงได้มีการเชิญครอบครัวมิชชันนารีอื่น ๆ, แชนท์มาเยี่ยม, และอาสาสมัครที่มาปฏิบัติงานมาร่วมในวันหยุดด้วยกัน รอยยิ้ม, เสียงหัวเราะ และการอยู่ร่วมกันช่วยทำให้ครอบครัวมิชชันนารีสามารถรับได้กับการคิดถึงญาติ ๆ ที่บ้านได้

เช่นเดียวกับครอบครัวแรทคริฟฟ์ มิชชันนารีที่ประเทศปาปัวนิวกินี หลายครั้งที่เสียงโทรศัพท์ทางไกลดังจากญาติพี่น้องที่ต่อสายถึง ด็อกเตอร์จิม และเคธี หรือไม่กี่ ลูก ๆ ของพวกเขาทั้ง 6 คน คือ เบนจามิน, เรเบคก้า, ทิโมธี, พริสซิล่า, โยลียาห์, และ ลีเดีย อย่างไรก็ตาม ด้วยความแตกต่างในเรื่องของเวลาที่ต่างกันถึง 15 ชั่วโมง จึงทำให้ค่อนข้างยากในการสนทนากัน ลูกพี่ลูกน้องที่อยู่ต่ออเมริกาเหนือพร้อมที่จะโทรพูดคุยหลังโรงเรียนเลิกในขณะที่ลูก ๆ ของมิชชันนารีพูดเสียงกึ่งหลับกึ่งตื่นขณะรับโทรศัพท์อยู่บนที่นอน

การหาของขวัญวันเกิดและคริสตมาสเป็นสิ่งที่น่าท้าทายมากสำหรับทั้งสองฟากของโลก แผนงานต้องมีการวางไว้เป็นเวลาหลายสัปดาห์ล่วงหน้า ยิ่งหากเป็นของที่ใหญ่หรือหนักที่ต้องส่งมาจากสหรัฐอเมริกา ทางเลือกที่ประหยัดในการส่งคือการส่งไปรษณีย์ที่ขนส่งทางรถหรือทางเรือ อย่างไรก็ตาม การขนส่งอาจจะต้องใช้เวลาสองเดือนถึงหกเดือนกว่าที่ของจะถึงจุดหมาย! ดังนั้น การส่งของขวัญที่ไม่หนักเกินไปจึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ทำให้ส่งทางไปรษณีย์อากาศได้ หลายครั้ง การส่งของจากแคตตาล็อก หรือ จากทางอินเทอร์เน็ต ก็เป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่สามารถทำได้ โดยการที่มิชชันนารีส่งของเพื่อส่งไปยังที่บ้าน แต่สิ่งที่ต้องพิจารณาในการส่งของขวัญคือ สภาพภูมิอากาศของประเทศปลายทาง เช่น ไม่ส่งเสื้อโค้ตหรือถุงมือที่ใช้สำหรับใช้ในฤดูหนาวไปยังประเทศในเขตร้อนชื้น เช่น ประเทศปาปัวนิวกินี ซึ่งร้อนเป็นสิ่งจำเป็นในการใช้กันฝนและกันแดด แบ่งทำอาหารต่าง ๆ เช่น Jell-o, แปะงทำพุดดิ้ง, ผงฟู, หรือ เครื่องทำความสะอาดเย็นอาจจะเป็นสิ่งที่เหมาะสมมากกว่า ในประเทศโลกที่สามที่ไม่สามารถหาซื้อสิ่งของเหล่านี้ได้ตามร้านค้า

เมื่อ ทิม แรทคริฟฟ์มีงานวันเกิดครบรอบ 17 ปี ป้าเบ็คกี้ แชนคู้กได้ให้เขาเลือกของขวัญที่อยากได้โดยถามว่า “เธอต้องการเงิน \$17 หรือแผ่นซีดี?” เงินนั้นจะถูกส่งมาเป็นเงินดอลลาร์สหรัฐ ไม่สามารถใช้ในประเทศปาปัวนิวกินีได้ แต่ต้องทำการแลกเปลี่ยนเป็นเงินสกุล กินา ซึ่งเป็นเงินสกุลของประเทศปาปัวนิวกินีก่อน การเดินทาง

ไปหาซื้อซีดีนั้นเป็นสิ่งที่ทำไม่บ่อยนัก และการหาซื้อเพลงที่มาจากอเมริกาเป็นสิ่งที่หาได้ยาก ดังนั้น ทีมจึงได้เขียนอีเมลไปหาบ๊อบบี้และเลือกเพลงซาวด์แทร็คที่เขาสามารถสะสมไว้ได้เป็นคอลเลกชันของเขาเอง

ถึงแม้ว่ารายการโทรทัศน์จากอเมริกาไม่สามารถรับได้ในประเทศที่พวกเขาไปอยู่ มิซซันนารีเหล่านี้ก็ยินดีที่จะมีวีดีโอการแข่งขันกีฬาต่าง ๆ, เกมลึกลับต่าง ๆ, และภาพยนตร์ ไว้เพื่อชม มิซซันนารีส่วนใหญ่มีโทรทัศน์เป็นของตนเอง แต่พวกเขาใช้ในการดูซีดี หรือไม่ก็วีดีโอเท่านั้น หลายครั้งที่คุณปู่คุณย่าของมิซซันนารีดูวีดีโอการแข่งขันฟุตบอลหรือไม่ก็บาสเกตบอลทีมที่เขาชอบมาให้ ครอบครัวมักจะใช้เวลาชมวีดีโออันเป็นการทำกิจกรรมของครอบครัวหรือกิจกรรมร่วมกันหลาย ๆ ครอบครัว เพื่อชมเกมการแข่งขันนั้น ถึงแม้ว่าเขาสามารถที่จะดูผลการแข่งขันจากทางข่าวในอินเทอร์เน็ต หรือโทรถามเพื่อน ๆ ในอเมริกาได้ก็ตาม พวกเขาเรียนรู้ที่จะไม่ทำอย่างนั้น และยินดีที่จะรอดูผลการแข่งขันจากวีดีโอที่ได้รับจากพ่อแม่ไม่ยอมให้ลูก ๆ ทำตามใจตนเอง ซึ่งอาจจะทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเดินทางทางทรงเรียกของพระเจ้า

ความสัมพันธ์ของมิซซันนารีกับครอบครัวนั้นเป็นทั้งพระพรและบางครั้งก็เป็นการท้าทายด้วยเช่นเดียวกัน สำหรับพ่อแม่ส่วนใหญ่ความสัมพันธ์นี้เริ่มเมื่อหลายปีก่อน เมื่อเขาได้ถวายบุตรของเขาเพื่อพระประสงค์ของพระเจ้า การแยกจากทุกคนนั้นมีผลกระทบต่อครอบครัวของมิซซันนารีแต่สำหรับพ่อแม่ของมิซซันนารีนั้นเป็นผู้ที่เสียสละมากที่สุด เพราะนี่คือสถานการณ์ที่สำคัญสำหรับลูกและหลานของเขา สำหรับมิซซันนารีบางคนการแยกจากกันนั้นเป็นอุปสรรคมากกว่าปกติเพราะพ่อแม่เขาอาจไม่สนับสนุนการทรงเรียกของพระเจ้าที่มีต่อลูกของเขาตั้งแต่นั้นจึงเป็นอุปสรรคมากกับมิซซันนารีคนนั้น

ลองคิดดู จะยากสักเพียงใดหากต้องออกไปสู่งานพันธกิจในขณะที่พ่อแม่ก็คอยตั้งคำถาม, บ่นพึมพำ, หรือแม้แต่ขอร้องไม่ให้ไป? มิซซันนารีเหล่านั้นอาจจะถูกวิพากษ์วิจารณ์จากญาติ ๆ หรือสมาชิกในครอบครัว, โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากญาติพี่น้องไม่ได้เป็นคริสเตียนและไม่เห็นพ้องต่อการทรงเรียกนั้น การขาดการสนับสนุนในด้านนี้เป็นสิ่งที่ทำให้เจ็บปวดและถูกตัดขาดออกจากครอบครัว แต่ยังมีผลในคำพยานที่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมพระคุณอันไม่สิ้นสุดนั้นและเสริมกำลังแก่ผู้รับใช้ของพระองค์อย่างไร, พระองค์ทรงเติมช่องว่างนั้นในพระกายของพระคริสต์

การที่ต้องแยกจากกันนี้เป็นสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นในชีวิตของมิซซันนารีและครอบครัวของพวกเขา หนึ่งในพระสัญญาของพระเจ้าที่ได้้นำการปลอบประโลมใจ, ความกำลัง, และการเสริมกำลังมายังมิซซันนารีทั่วโลกคือ คำของอัครทูตเปาโล ท่านได้กล่าวอย่างชัดเจนว่า “เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตายหรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเทพเจ้า หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใด ๆ อื่นที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (โรม 8:38-39)

เมื่อมิซซันนารีต้อนรับการมาเยี่ยมเยือนของบรรดาญาติ ๆ

ญาติพี่น้องและหลาน ๆ ของจิมและเคธี แรททริฟฟ์ได้มีโอกาสเดินทางไปประเทศปาปัวนิวกินี การเฝ้ามองดูชีวิต, วัฒนธรรม, และงานในความรับผิดชอบของมิซซันนารีได้เปลี่ยนแปลงทัศนคติของบรรดาญาติ ๆ การพบปะกับมิซซันนารีท่านอื่น ๆ และคนท้องถิ่นได้นำความชัดเจน ในสิ่งที่การเขียนจดหมาย, อีเมล, การพูดคุยทางโทรศัพท์

ซึ่งไม่สามารถถ่ายทอดได้ การเข้าใจในสิ่งที่รับรู้ใหม่นี้ช่วยให้บรรดาญาติพี่น้องรู้อสิ่งทีพวกเขาจะอธิษฐานเมื่อมิชชันนารีได้ น้องสาวของเคธีได้เดินทางไปปาปัวนิวกินีสองครั้ง หลังจากการเยี่ยมครั้งแรก เธอได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับมิชชันนารีขึ้นมาชื่อว่า “พระเยซูทรงไถ่คืน” และดำเนินการนำรายได้จากการขายหนังสือเป็นค่าเดินทางให้สามีและลูก ๆ ทั้งสามคนของเธอในการเดินทางไปปาปัวนิวกินีเป็นเวลาสองสัปดาห์ในช่วงคริสตมาสปี 1998 ซึ่งเป็นวันที่ช่างสวยงามมากในการใช้เวลาช่วงวันหยุดในสถานีนงานพันธกิจ ครอบครัวแฮนคือคเข้าร่วมในการร้องเพลงคริสตมาสตามห้องพักรักษาตัวในโรงพยาบาล, เป็นพิธีกรในงานแต่งงานของคนในท้องถิ่น, และแบ่งปันในการประชุม 3 แห่งด้วยกัน

และในขณะที่พวกเขาอยู่ที่นั่น ลีเดีย จอย แอน แรทคริฟฟ์ได้ถือกำเนิด! เคธี แรทคริฟฟ์รำลึกถึงเหตุการณ์ในตอนนั้นว่า “ครอบครัวแฮนคือคได้มาเยี่ยมพวกเราในช่วงคริสตมาสและได้ร่วมในเหตุการณ์การถือกำเนิดของลีเดียเป็นความทรงจำที่พิเศษมาก ลูกพี่ลูกน้องจากสหรัฐอเมริกาได้กลายเป็นเพื่อนกับลูกมิชชันนารี เกือบทุกคนในงานพันธกิจรู้จักว่าครอบครัวแฮนคือคคือใคร เพราะว่าพวกเขาได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้คนมากมาย นั่นเป็นการอวยพรและเป็นการสนับสนุนต่อพวกเราอย่างมาก”

คืนก่อนครบกำหนดสองสัปดาห์ของการเยี่ยมเยียน ได้มีการเฉลิมฉลองวันครบรอบแต่งงาน 25 ปี ของศาสตราจารย์ไมเคิลและเบ็คกี้ แฮนคือค และการถวายบุตรใหม่คือ ลีเดีย ด็อกเตอร์จิมได้เข้าไปในเมืองล่วงหน้าเพื่อหาซื้อของขวัญสำหรับวันครบรอบแต่งงาน ณ ร้านค้าที่ใกล้ที่สุด ระยะทาง 30 นาทีจากภูเขาเช่นกัน เขาก็ต้องประหลาดใจที่เห็นชุดน้ำชาเงินที่มีเพียงชุดเดียว ซึ่งเจ้าของร้านบอกว่ามันได้อยู่ในชั้นวางนี้มาหลายปีแล้ว! การร่วมกันของญาติพี่น้องเกี่ยวกับดนตรี, การอ่านข้อความพิเศษ เป็นการรวมกันของครอบครัวที่ประกอบไปด้วยความชื่นชมยินดี แคทเทอร์รีน แฮนคือค วัยสิบหกปีได้อุ้มลูกพี่ลูกน้องของเธอ คือลีเดีย ไว้และร้องเพลง “Cradle Song” ที่บอกว่า “มองดูชีวิตนี้!”

คริสตจักรซีเนีย โอไฮโอ คริสตจักรแห่งแรกของนาซารีน ซึ่งเป็นคริสตจักรแม่ของเคธี ได้ส่งทีมงานไปยังปาปัวนิวกินี คุณลุงเดฟ บีม (น้องชายของเคธี) และลูกสาววัยรุ่นของเขา คือ ซารา ได้เป็นหนึ่งในทีมเดินทางไปในปี 1997 เคธีได้เป็นแรงบันดาลใจให้แก่ลูกพี่ลูกน้องของเธอและลูก ๆ มิชชันนารีคนอื่น ๆ ด้วยความกระตือรือร้นและใจรักที่มีต่อเด็ก ๆ ชาวปาปัวนิวกินี ความสัมพันธ์ในกลุ่มพวกเขาได้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นเมื่อมีการแบ่งปันประสบการณ์ในการเป็นมิชชันนารีวันแล้ววันเล่า อีกทั้งยังเป็นการเสริมกำลังใจแก่ผู้คน เมื่อพวกเขาได้มีโอกาสคุ้นเคยกับญาติพี่น้องของมิชชันนารีที่ปฏิบัติงานอยู่

สำหรับครอบครัวแรทคริฟฟ์ คนที่ถือได้ว่าเป็น “ราชินี” ในบรรดาญาติพี่น้องที่มาเยี่ยมพวกเขา คือ แม่ของเคธี คือ การ์เน็ต บีม หรือที่เรียกผู้คนในปาปัวนิวกินีเรียกว่า “คุณยายบีม” หลังจากเป็นหม้ายในปี 1996 คุณยายบีมได้ไปที่ปาปัวนิวกินีในฐานะอาสาสมัครในช่วงเวลาต่าง ๆ ทั้งหมด 3 ครั้ง แม้ว่าเธอจะอายุ 70 ต้น ๆ และมีปัญหาในเรื่องการได้ยินก็ตาม คุณยายบีมยังมีแรงและความปรารถนาที่จะรับใช้พระเจ้าและคนของพระองค์จะได้รับการอวยพร

เมื่อครอบครัวมิชชันนารีกลับบ้านในช่วงพักการปฏิบัติงาน

มีหลายครั้งที่มิชชันนารีจะต้องตัดสินใจว่าจะกลับไปใช้เวลาพร้อมกับญาติพี่น้องในช่วงพักการปฏิบัติงานอย่างไร และเมื่อไร เมื่อด็อกเตอร์จิม ถูกถามเรื่องของการพักจากการปฏิบัติงาน เขาตอบว่า “การหาที่พักและการเดินทาง บางครั้งก็ค่อนข้างยาก สมมติฐานต่าง ๆ ได้ถูกคิดขึ้นโดยที่พ่อแม่หรือลูกที่โตแล้วโดยไม่คิดถึงการวางแผน, สิ่งที่เป็น, หรือความต้องการในช่วงเวลาพักนั้นอาจทำให้เกิดความยุ่งยากได้” ในการตัดสินใจกลับบ้านในแต่ละครั้ง นำมาซึ่งการตัดสินใจที่ยากสำหรับมิชชันนารี พวกเขา มักจะถามว่า “พวกเราจะไปอยู่ที่ไหนดี? พวกเราควรจะทำอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องรถและการเดินทาง? จะให้หิ้งครอบครัวเดินทางไปการประชุมหรือ? แล้วจะทำอย่างไรเกี่ยวกับการเรียนของลูก ๆ”

ความคาดหวังมากมายจากบรรดาญาติพี่น้องและเพื่อน ๆ ในความรับผิดชอบของมิชชันนารีอาจจะมีส่วนร่วมท่วมทับและเป็นสิ่งที่ยากมากสำหรับครอบครัวมิชชันนารี เป็นสิ่งสำคัญที่ญาติพี่น้องไม่แสดงความเป็นเจ้าของเวลาหรือการตัดสินใจ แต่ให้มิชชันนารีที่มีอิสระในการวางแผนและกำหนดการความรับผิดชอบต่าง ๆ ในช่วงเวลาการพัก

เคธีนึกถึงครั้งหนึ่งของช่วงเวลาของการพัก เมื่อลูก ๆ ยังเป็นเด็ก เป็นช่วงที่พวกเขาใช้เวลาที่พิเศษร่วมกับบรรดาลูกพี่ลูกน้องที่บ้านของคุณยายปิม “เด็กคนอื่น ๆ มองดูรูปจากปาปัวนิวกินีราวกับว่าพวกเราได้ทำสไลด์นำเสนอ เบนและเบ็กกา ซึ่งอายุ 13 และ 11 ตามลำดับ ได้มีโอกาสโชว์รูปเหล่านั้นต่อบรรดาลูกพี่ลูกน้องและพูดคุยเกี่ยวกับปาปัวนิวกินี บรรดาลูกพี่ลูกน้องก็มีความสนใจอย่างยิ่งที่ได้ยินได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่และผู้คนในช่วงเวลาของงานพันธกิจ นั่นเป็นสิ่งที่มีความหมายมากต่อคนฟังและต่อพวกเราในฐานะที่เป็นพ่อแม่ด้วย”

เมื่อลูกมิชชันนารีในวัยรุ่นได้มีโอกาสกลับยังบ้านของตนเองเป็นครั้งคราวนั้น เป็นเหมือนการที่พวกเขาต้องอยู่ระหว่าง 2 วัฒนธรรม ในช่วงเวลาที่พักจากงานพันธกิจ พวกเขาต้องการที่จะสร้างความสัมพันธ์กับคนรุ่นเดียวกัน แต่บางครั้งก็ไม่ง่ายเลยที่จะเข้ากับวัยรุ่นอเมริกันได้ จากการที่อยู่ในดินแดนที่แทบจะไม่มีสิ่งบันเทิงจากประเทศบ้านเกิด ทำให้ลูกมิชชันนารีไม่สามารถตาม “วัฒนธรรมที่ทันสมัย” ได้ เมื่อสังคมเริ่มหันไปมีค่านิยมที่ไม่เป็นคริสเตียนมากขึ้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่พ่อแม่ที่เป็นมิชชันนารีต้องช่วยลูก ๆ ในวัยรุ่นของพวกเขาที่จะละเว้นจากอิทธิพลของวัฒนธรรมเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม ทางเลือกนี้อาจเป็นสาเหตุให้ลูกมิชชันนารีรู้สึกว่าการตัวเองไม่ได้อยู่ในการติดต่อกันหรือการรับรู้ว่ามีวัยรุ่นในประเทศบ้านเกิดไม่ได้สนใจที่จะได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของพวกเขาในประเทศอื่น

พ่อแม่ของด็อกเตอร์จิมอาศัยอยู่ที่ Mount Vernon มลรัฐโอไฮโอ และบ้านนี้ได้ถูกเปลี่ยนเป็นบ้านพักสำหรับลูก ๆ และหลาน ๆ ของมิชชันนารี เคธีกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดว่าขนาดของครอบครัวเราทำให้ทุกคนค่อนข้างยุ่งยากในการจัดเตรียมที่พักอาศัยให้ แต่บรรดาญาติก็ช่วยอำนวยความสะดวกและกรูณากับพวกเรามาก ๆ การได้เดินทางไปซื้อของร่วมกับคุณลุงและคุณป้าก็ซึ่งเป็นเวลาที่แสนวิเศษ หรือแม้แต่การช่วยเหลือในสิ่งเล็ก ๆ น้อย เช่น การพาไปร้านตัดผมที่ได้นัดไว้ เมื่อครอบครัวมิชชันนารีเดินทางถึงประเทศบ้านเกิดและพยายามจะทำให้ ‘ดูดี’ ”

ในเดือนสิงหาคม ปี 2004 ลูกของมิชชันนารีจากครอบครัวแรทคลิฟฟ์ได้แต่งงานคนแรก เบนและแคทเธอรีนได้จัดงานแต่งงานขึ้นที่โบสถ์เล็ก ๆ ในมหาวิทยาลัยนาซารีน Mount Vernon คนอื่น ๆ ในครอบครัวแรทคลิฟฟ์ได้กลับมาถึงบ้านเกิดเพียงสองสัปดาห์ก่อนงานแต่งงาน และรู้ได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่าง “อยู่ภายใต้การดูแล” จากการช่วยเหลือของญาติพี่น้อง คุณย่าแรทคลิฟฟ์ได้ช่วยในการเตรียมงานในการเตรียมรับมือสำหรับงานเลี้ยงอาหารเย็น ซึ่ง

จัดกลางแจ้งในรูปแบบปาปัวนิวกินี เมื่อครอบครัวแรทคลิฟฟ์กลับถึงปาปัวนิวกินีพร้อมด้วยเทปบันทึกงานแต่งงาน การเปิดดูกลายเป็น “เหตุการณ์สำคัญ” เป็นห้องที่มีชั้นหรืออื่น ๆ และคนท้องถิ่นที่ได้มาร่วมในการฉลองงาน แต่งงาน ชาวปาปัวนิวกินีได้แสดงความประทับใจเมื่อได้เห็นวัฒนธรรมของพวกเขาได้เป็นส่วนหนึ่งของพิธีและงาน เลี้ยงอาหารเย็น ไม่ใช่เพียงแค่การมีมงกุฎดอกไม้ในพิธีเมื่อสมาชิกในครอบครัวได้อธิษฐานเพื่อเจ้าบ่าวและเจ้าสาว เท่านั้น

เมื่อลูกมิชชันนารีกลับบ้านเกิดเพื่อการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น

ญาติพี่น้องที่บ้านเกิดได้เป็นเหมือนผู้เชื่อมโยงที่สำคัญเมื่อลูกมิชชันนารีต้องออกจากพื้นที่งานพันธกิจและกลับสู่บ้านเกิดของพ่อแม่เพื่อศึกษาต่อในระดับวิทยาลัย เวลานี้เอง นับว่าเป็นเวลาที่ยากมากที่ต้องแยกจากครอบครัวของตนและสร้างความสัมพันธ์กับญาติพี่น้อง

จิมและเคธีได้ช่วยกันในการช่วยเหลือลูก ๆ ในการใช้ชีวิตเมื่อพวกเขาย้ายกลับไปอยู่อเมริกา เบคกี้ ได้มีโอกาสเข้าร่วมในเวิร์คช็อป “การกลับเข้ามาใหม่” ในการวางแผนช่วยเหลือลูกของมิชชันนารีในการปรับตัวเมื่อต้องกลับไปอยู่ในวัฒนธรรมอเมริกันใหม่ มหาวิทยาลัยนาซารีน Mount Vernon ได้เป็น “เพื่อนของลูกมิชชันนารี” ซึ่งเปิดรับบรรดาลูกมิชชันนารี ซึ่งเป็นคนที่ไม่เหมือนใคร ลูกมิชชันนารีหลายคนเลือกที่จะศึกษาในมหาวิทยาลัย โอไฮโอ และได้รับการยอมรับในสังคมมหาวิทยาลัยด้วย เนื่องจากพ่อแม่ของจิมได้เกษียณ พวกเขาได้จัดเตรียม “บ้าน” สำหรับหลานของพวกเขาที่จะมีโอกาสมาใช้พักในช่วงวันหยุดและปิดเทอม เคธีได้บรรยายภาพว่า “สิ่งนี้ได้ทำให้พวกเรารู้ว่าญาติพี่น้องยังคงติดต่อกัน ๆ ของพวกเขาเสมอ”

จากการรับใช้ของครอบครัวแรทคลิฟฟ์กว่า 20 ปี ได้มีหลายอย่างที่สร้างความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวในเครือญาติมีคุณค่าและเป็นที่ยอมรับกำลัง จิมและเคธี พุดด้วยความรู้สึกขอบพระคุณสำหรับการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าอย่างล้นเหลือและการอวยพระพรที่ได้รับจากการสนับสนุนจากบรรดาเครือญาติของพวกเขา

แนวทางในการนำเสนอ : “คนที่หายไป”

การเตรียมและนำเสนอ

เริ่มต้นการเข้าบทเรียน โดยการนำการอภิปรายโดยใช้คำถามต่อไปนี้ :

- ครอบครัวของท่านมีประเพณีอย่างไร?
- ท่านรู้สึกอย่างไรเมื่อมีสมาชิกเครือญาติบางคนไม่สามารถมาร่วมในงานรวมครอบครัวได้?

ให้อธิบายว่าบรรดาเครือญาติของมิชชันนารี และตัวมิชชันนารีเอง ได้ประสบกับความรู้สึกอย่างไรเป็นรากฐานสำคัญ พวกเขาได้ประสบความล้มเหลว จากระยะทางที่ห่างไกล บ่อยครั้งที่มิชชันนารีจะพลาดในพิธีจบการศึกษา, งานแต่งงาน, และการถวายบุตร ของเครือญาติ

ดำเนินการอภิปรายโดยใช้คำถามต่อไปนี้ :

- ครอบครัวมิชชันนารีจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างไร?
- มิชชันนารีสามารถทำสิ่งใดได้บ้างในสถานการณ์เหล่านี้?

หนุนใจให้คนในกลุ่มมีโอกาสคิดอย่างสร้างสรรค์เกี่ยวกับหัวข้อนี้ ให้พวกเขาคิดในใจ ซึ่งอาจจะมีเรื่องของการเงินเข้ามาด้วย ก็แล้วแต่ความคิดของแต่ละคน

ดำเนินการอภิปรายต่อ :

- ในฐานะที่เป็นคริสตจักรท้องถิ่น จะสามารถช่วยเหลือเครือญาติของมิชชันนารีที่อาจจะขาดสมาชิกในครอบครัวบางคนที่ออกไปรับใช้พระเจ้าในพื้นที่ประเทศอื่น ๆ ในโลกอย่างไร?
- กลุ่มของพวกเราจะสามารถเสริมกำลังครอบครัวเหล่านั้นได้อย่างไร เมื่อมิชชันนารีได้กลับมาพักจากงานพันธกิจชั่วคราว?

ใช้แนวคิดบางแนวคิดที่ได้จากกลุ่ม ติดต่อกลับครอบครัวของมิชชันนารีในโครงการสายสัมพันธ์แห่งรัก และเริ่มทำตามแนวคิดเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นกับครอบครัวญาติพี่น้อง

ตัวเลือกเพิ่มเติม—“ตู้เย็นเก็บภาพ”

สองสัปดาห์ก่อนการประชุมงานพันธกิจ : จากเนื้อหาบทเรียน เลือกย่อหน้าที่แตกต่างกันประมาณ 5-6 ย่อหน้า (โดยดูจากเนื้อเรื่องของกิจกรรมหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ) คัดลอกย่อหน้าที่เลือกไว้เพื่อให้ผู้เรียนชั้นเรียนที่คริสตจักร หรือชั้นเรียนรวีวาระศึกษา ส่งเอกสารที่คัดลอกให้เรียน หรืออ่านเนื้อเรื่อง และบอกให้เด็ก ๆ วาดรูปที่เข้ากับเนื้อเรื่องที่อ่าน ให้แน่ใจว่าเด็กทุกคนได้เขียนชื่อของตนเองไว้กับรูปที่วาด

ใช้รูปที่เด็ก ๆ วาดนำเสนอด้วยประโยคที่ว่า “ร่วมกับพวกเราในงานพันธกิจ (วันที่ / เวลา) สำหรับ ‘ตู้เย็นเก็บภาพ’ ”

ใช้ภาพที่เด็ก ๆ วาด นำเสนอเนื้อหาในบทเรียน ตกแต่งบอร์ดโลหะ หรือบอร์ดกล่องกระดาษขนาดใหญ่ให้ดูเหมือนกับตู้เย็น ให้เด็ก ๆ นำรูปที่ตนเองวาดวางไว้บน “ตู้เย็น” โดยใช้กระดาษเทปกาว หรือแม่เหล็กติดไว้ พร้อมคำบรรยายภาพ (หนุนใจให้เด็ก ๆ ที่อายุน้อยที่มีโอกาสร่วมในกิจกรรมนี้) ผู้สอนสามารถช่วยเด็ก ๆ และอธิบายเหตุการณ์มากขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจได้

อธิษฐานและมีส่วนร่วม

- อธิษฐานเพื่อมิชชันนารีอย่างน้อยวันละ 1 ชื่อ — โดยอาจจะเป็นมิชชันนารีในโครงการสายสัมพันธ์แห่งรัก หรือ มิชชันนารีท่านอื่น ๆ ที่ท่านรู้จักเป็นการส่วนตัว ขอพระเจ้าที่จะใช้ตัวท่านเองและคนอื่น ๆ ที่จะมีส่วนในการส่งข่าวสารจากบ้านเกิดของพวกเขา เพื่อให้เขา รู้สึกได้ถึงความรักและความห่วงใย
- ส่งของขวัญเล็ก ๆ ให้แก่มิชชันนารี

- ภาวะภูมิคุ้มกันบกพร่องถึงขั้นรุนแรง หรือ ค่าอีซีฐานเพื่อมิซซันนารี ติดตามผลโดยการอีซีฐานเพื่อและเขียนถึงมิซซันนารี

บทที่ 9

ครอบครัวแม่โครอสกี - การทรงเรียกสู่งานพันธกิจ

โดย เวอร์จิเนีย บาตี

เป้าหมาย

เพื่อให้รู้ว่าความมุ่งมั่นในงานพันธกิจของคุณพ่อคุณแม่ที่มีต่อโลกนั้นนั้น ได้เป็นการหนุนใจการทรงเรียกสู่งานพันธกิจ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งมีผลต่อบรรดาลูกของพวกเขาด้วย

ข้อมูลบทเรียน

ความจริงทั่วไป

ประเทศอินโดนีเซีย

ที่ตั้ง : เป็นหมู่เกาะน้อยใหญ่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของเอเชีย อยู่ระหว่างมหาสมุทรแปซิฟิกและมหาสมุทรอินเดีย บนแนวเส้นศูนย์สูตร

ประกอบด้วยเกาะกว่า 13,500 เกาะ โดย 6,000 เกาะมีผู้คนอาศัยอยู่ หมู่เกาะที่ใหญ่ที่สุดคือ เกาะจาบวา , สุมาตรา, บอร์เนียว, ซิลีเบส, และ ไอเรียนตะวันตก

ประเทศอินโดนีเซียมีประชากร 240 ล้านคน ซึ่งมากเป็นอันดับ 4 ของโลก

เมืองหลวงของประเทศ : กรุงจาการ์ตา มีประชากรทั้งสิ้น 12 ล้านคน

ศาสนา : มุสลิม 88%, คริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ 5%, คริสต์นิกายโรมันคาทอลิก 3%, อื่น ๆ 4% ประเทศอินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีชาวมุสลิมมากที่สุดในโลก

ประชาชนกว่า 234,000 คนเสียชีวิตจากการเกิดคลื่นยักษ์ซึนามิในปี 2004 กว่า 114,000 ได้สูญหาย มีการช่วยเหลือโดยมอบชุดยุงซีพ สร้างงานและบ้าน อีกทั้งยังให้การช่วยเหลืออื่น ๆ แก่ผู้ที่ไม่มีที่พักอาศัย คริสตจักรนาซารีนยังคงดำเนินการต่อในการสร้างคริสตจักรแห่งใหม่ขึ้นในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากคลื่นยักษ์ซึนามิ

คริสตจักรนาซารีน (สถิติปี 2004)

- เข้ามาในปี 1973
- มิชชันนารี : ครอบครัวบ็อบ-โรซ่า แม็คโครอส และ ครอบครัวแลรี-ฟิลลิป เวสต์
- จำนวนเมือง : 4 เมือง
- คริสตจักร : 50 คริสตจักร และอีก 57 งานพันธกิจ
- จำนวนสมาชิก : 4,440 คน
- ผู้รับใช้ที่ได้รับการสถาปนา : 48 ท่าน
- ผู้รับใช้เต็มเวลา : 25 คน

ประเทศฟิลิปปินส์

ที่ตั้ง : เป็นประเทศที่ประกอบไปด้วยหมู่เกาะกว่า 7,100 เกาะทางเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ตั้งอยู่ระหว่างทะเลฟิลิปปินส์ และทะเลจีนใต้

ขนาด : 115,831 ตารางไมล์

จำนวนประชากร : 87,857,470 ล้านคน

เมืองหลวง : กรุงมะนิลา มีประชากร 10 ล้านคน

เด็กกว่า 1.7 ล้านคนอาศัยอยู่ข้างถนนในประเทศฟิลิปปินส์

ศาสนา : คริสต์นิกายโรมันคาทอลิก 83%, คริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ 9%, มุสลิม 5%, และอื่น ๆ 3%

คริสตจักรนาซารีน (สถิติปี 2004)

- เข้ามาในปี 1946
- मिชชันนารี : 11 คน รวม เดวิด ฟิลลิป ผู้อำนวยการภาคสนาม และภรรยา คือ นาโอมิ
- สำนักงานภาคพื้นเอเชียแปซิฟิก : ตั้งอยู่ที่กรุงมะนิลา โดยมี เวอร์เน วาร์ด ที่ 3 ผู้อำนวยการภาคพื้นร่วมกับผู้ร่วมงานมิชชันนารีอีก 11 คน
- จำนวนเมือง : 11 เมือง
- คริสตจักร : 239 คริสตจักร และอีก 19 งานพันธกิจ
- สมาชิก : 18,348 คน
- ผู้ปกครองที่ได้รับแต่งตั้ง : 140 คน
- ผู้รับใช้เต็มเวลา : 167 คน
- มีสถานศึกษาของนาซารีนเกิดขึ้น 3 แห่งตั้งอยู่ที่ประเทศฟิลิปปินส์ คือ โรงเรียนพระคริสตธรรมศาสนศาสตร์นาซารีนเอเชีย แปซิฟิก, วิทยาลัยพระคริสตธรรมนาซารีนลูซอน, และ วิทยาลัยพระคริสตธรรมนาซารีนวิสัย

คำนำ

พระเจ้าตรัสกับพวกเราว่า “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงจดจำถ้อยคำเหล่านี้ของข้าพเจ้าไว้ในจิตใจของท่านทั้งหลาย และท่านจงสอนถ้อยคำเหล่านี้แก่บุตรหลานของท่านทั้งหลาย” (เฉลยธรรมบัญญัติ 11:18ก-19ก)

ศาสตราจารย์โรเบิร์ต ซีเนียร์ และทิลลี่ แม็คครอลก็ เป็นมิชชันนารีรับใช้คริสตจักรนาซารีนในฟิลิปปินส์กว่า 33 ปี ส่วนลูกชายและลูกสะใภ้ คือ ศาสตราจารย์โรเบิร์ต จูเนียร์ และ โรซา แม็คครอลก็ ซึ่งปัจจุบันเป็นมิชชันนารีรับใช้ในประเทศอินโดนีเซียกว่า 30 ปี! เค็นท์ แม็คครอลก็ หลานชายของศาสตราจารย์โรเบิร์ต ซีเนียร์กับทิลลี่ และเป็นลูกชายของศาสตราจารย์โรเบิร์ต จูเนียร์กับโรซ่า ทำงานรับใช้แบบฆราวาสกับภรรยาของเขา คือ โอมี่ ที่คริสตจักรที่

1 นาซารีน ที่แฮมป์า มลรัฐฟลอริดา ทั้งสามครอบครัวนี้ได้ให้การดูแลซึ่งกันและกันด้านความรู้สึก, คำอธิษฐาน, และสิ่งจำเป็นในชีวิต

มิชชันนารีรุ่นพ่อแม่ : ศจ.บ็อบ ซีเนียร์ และทิลลี่

ศจ.บ็อบ ซีเนียร์ กำเนิดที่เมือง สตีมบิท สปริง, มลรัฐโคโลราโด ที่ซึ่งพ่อของท่านมีเหมืองถ่านหิน พ่อของท่านเสียชีวิตอย่างหนุ่ม แม่จึงได้พาลูก 5 คนขึ้นรถไฟไปยังทางตะวันออกเฉียงใต้ของแคนซัส เพื่อที่จะอาศัยอยู่ใกล้กับญาติ ๆ ของแม่ใน ฟรีโดเนีย มลรัฐแคนซัส

ศจ.บ็อบได้เล่าถึงการทรงเรียกเป็นมิชชันนารีของท่านว่า “เมื่อข้าพเจ้าอายุได้ 5 ขวบ นักร้องข้าพเจ้าเกือบขาดจากการดื่มนมเครื่องตัดหญ้า แม่ได้พาข้าพเจ้าไปหาหมอเพื่อให้หมอเย็บเนื้อที่เกือบขาด และพันแผลอย่างดี ปีนั้นเศรษฐกิจอเมริกาตกต่ำ แม่จึงหาเลี้ยงครอบครัวด้วยการรับซัก อบ รีด เพื่อเลี้ยงดูลูก ๆ ทั้ง 5 คน ด้วยนักร้องที่ถูกเย็บข้าพเจ้าดึงผ้ากันเปื้อนของแม่แล้วบอกว่า ‘แม่ อธิษฐานเพื่อฉันของผมนด้วย’ แม่จึงหันไปหยุดเครื่องซักผ้าที่เก่าแล้วดึงมือเล็ก ๆ ของข้าพเจ้าไปยังห้องนั่งเล่น ที่ซึ่งเป็นห้องนอนด้วย พวกเราคุยเข่าลงข้างเตียง ข้าพเจ้าไม่รู้ว่ามีอธิษฐานอะไร แต่ต่อมาแม่ได้บอกกับข้าพเจ้าว่าท่านอธิษฐานว่า “ขอพระองค์ปั้นแต่งชีวิตข้าพเจ้าให้เป็นมิชชันนารีด้วย” และพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น สำหรับข้าพเจ้า สิ่งนี้การเริ่มต้นทั้งสิ้นเริ่มจากการคุกเข่าของแม่”

ทิลลี่ได้เล่าถึงการทรงเรียกของเธอว่า “เมื่อยังเป็นเด็กข้าพเจ้าเติบโตที่ในใจกลางแคนซัส แต่ในช่วงวัยรุ่นครอบครัวข้าพเจ้าได้ย้ายไปยังฟรีโดเนีย มลรัฐแคนซัส ครอบครัวเราได้เข้าร่วมในคริสตจักรใหญ่สีขาว มิชชันนารีพูดในการประชุมระหว่างสัปดาห์ในเวลากลางคืน ซึ่งเป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะพระเจ้ากำลังพูดกับข้าพเจ้าถึงการเป็นมิชชันนารี ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจการทรงเรียกในตอนนั้น มิชชันนารีท่านที่มาพูดนั้นกำลังจะเกษียณ และได้เรียกคู่สามีภรรยาที่จะไปทำงานแทนท่าน ข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่าเป็นที่ไหน แต่ข้าพเจ้ามองดูในที่ประชุมเพื่อดูครอบครัวที่แน่ใจว่าจะไปทำงานพันธกิจแทนมิชชันนารีท่านนั้น แต่ไม่มีใครเลย ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าอยากจะได้ไปข้างหน้าและบอกท่านว่าข้าพเจ้าอยากเป็นมิชชันนารี แต่ข้าพเจ้าจะไปได้อย่างไร ในเมื่อท่านเรียกคู่สามีภรรยา และข้าพเจ้าก็ยังอายุน้อยอยู่ คือนั้นข้าพเจ้านอนร้องไห้ จนกระทั่งเมื่อข้าพเจ้าอายุ 16 ปี เมื่อข้าพเจ้าได้เข้าร่วมการประชุมมิชชันนารี ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกพระเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะเป็นมิชชันนารี”

ศจ. โรเบิร์ต ซีเนียร์ และทิลลี่ แม็คครอสกี เป็นมิชชันนารีรับใช้พระเจ้าอยู่ที่คริสตจักรนาซารีนในประเทศฟิลิปปินส์เป็นเวลา 33 ปี การทรงเรียกให้เป็นมิชชันนารีเมื่อท่านทั้งสองได้รับเมื่ออายุยังน้อยยังคงมั่นคงอยู่ยาวนานในงานพันธกิจ ผลกระทบจากสิ่งที่พวกเขาได้กระทำที่ฟิลิปปินส์ เช่นเดียวกับต่อลูก ๆ สามารถวัดได้จากคุณค่าที่นิรันดร์

มิชชันนารีรุ่นลูก : ศจ.บ็อบ และโรซ่า

ศจ.บ็อบ แม็คครอสกี จูเนียร์ เป็นมิชชันนารีรุ่นที่สอง เมื่อท่านอายุได้ประมาณ 8 ปี มิชชันนารี หลุยส์ โรบินสัน (แซ็บแมน) ได้เดินทางไปยังเมืองเนบราสก้าที่ซึ่งพ่อแม่ของท่านคือ ศจ.บ็อบ ซีเนียร์และทิลลี่ แม็คครอสกี ได้ดูแลอยู่ หลังจากเสร็จจากการนมัสการ คือนั้นที่บ้าน ศจ.บ็อบ จูเนียร์ ได้ไปที่ห้องนอนพ่อแม่ โดยที่ท่านค่อย ๆ คลานจากเตียงของท่าน เพื่อจะประกาศว่า “คืนนี้พระเจ้าได้ทรงเรียกผมให้เป็นมิชชันนารีในประเทศแอฟริกา”

ศจ.บ็อบ ซีเนียร์และทิลลี่ จึงได้อธิษฐานร่วมกับลูกชาย และรับรู้ได้ว่า พวกเขาที่กำลังรอคอยการเตรียมการเป็นมิชชันนารีของพวกเขาเองด้วย คินนั้นเป็นคินที่พิเศษอย่างยิ่ง!

หลายเดือนต่อมา โดโรธี เดวิส ซึ่งมาจากแอฟริกา ได้มาเยี่ยมที่คริสตจักรและบ้านของพวกเขา เมื่อเธอกลับไป ศจ.บ็อบ จูเนียร์ก็บอกพ่อและแม่อีกครั้งว่า พระเจ้าได้ทรงเรียกท่านให้ไปยังประเทศแอฟริกา เมื่อ ศจ.บ็อบ และ ทิลลี่ ได้รับมอบหมายให้รับใช้ที่ประเทศฟิลิปปินส์ในปี 1956 คำถามแรกที่ ศจ.บ็อบ จูเนียร์มีคือ “แล้วข้าพเจ้าจะไปแอฟริกาได้อย่างไร?”

แม่ครอสกีผู้พ่อรู้สึกได้ว่าด้วยภาระใจของท่านเองในงานพันธกิจนั้นไม่ได้อยู่นอกเหนือการทรงเรียกเป็นมิชชันนารีของแม่ครอสกีผู้เป็นลูกเลย

ศจ.บ็อบ จูเนียร์ใช้ชีวิตวัยเด็กที่ประเทศฟิลิปปินส์ ที่ซึ่งพ่อแม่ท่านรับใช้อยู่ถึง 33 ปี เมื่อท่านจบการศึกษามัธยมจากโรงเรียน Faith Academy ในกรุงมะนิลา ท่านก็ได้เข้าเรียนชั้นปีที่หนึ่งที่มหาวิทยาลัยฟิลิปปินส์ แล้วจึงเดินทางกลับอเมริกาเพื่อศึกษาต่อให้จบ ท่านได้เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยนาซารีนทางภาคใต้ (SNU) วิชาเอก ศาสตร ศาสตร์ ท่านได้เข้าร่วมคณะนักเรียนที่เรียกว่า Mission Crusaders เป้าหมายหลักของกลุ่มนี้คือเพื่อประชาสัมพันธ์งานพันธกิจในคริสตจักรท้องถิ่นต่าง ๆ หลังจากที่ท่านได้มีโอกาสเดินทางร่วมกับคณะนักเรียนเสียดังนี้เป็นเวลา 1 เทอม หญิงสาวคนหนึ่ง ชื่อ โรซ่า ก็ได้เข้าร่วมกลุ่มโดยมีส่วนร่วมในการเล่นเปียโน ศจ.บ็อบสังเกตเห็นว่า หญิงคนนี้มีพรสวรรค์ด้านดนตรี

โรซ่าเติบโตขึ้นที่เมืองเบธานี มลรัฐโอกลาโฮมา เธอได้ศึกษาที่โรงเรียนรัฐบาลเบธานีจนจบการศึกษาระดับไฮสคูล เป็นเวลา 12 ปี ถูกรื้อถอนหลังจากจบการศึกษา โรซ่าได้เข้าเรียนต่อในสถาบันนานาชาตินาซารีนที่อยู่ที่ Estes Park มลรัฐ โคโลราโด หลังจากได้มีโอกาสฟังมิชชันนารีท่านหนึ่งพูดในที่ประชุมเย็นวันหนึ่ง เธอก็รู้สึกได้อย่างชัดเจนว่า พระเจ้ากำลังบอกเธอว่าเธอจะเป็นผู้รับใช้เต็มเวลาในอนาคต ในเวลานั้นเธอไม่รู้ว่าสิ่งนั้นหมายถึงการเป็นภรรยาศิษยาภิบาล หรือ ใ้รับใช้แบบอื่น ๆ แต่เธอก็ได้ยินยอม ต่อสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงต้องการ

โรซ่าเติบโตด้วยความเชื่อที่เธอจะดำรงชีวิตอยู่ในน้ำพระทัยพระเจ้า ซึ่งทำให้เธอมีความสุข หลายเดือนในสถาบันนานาชาตินั้นเอง เธอได้พบกับ ศจ.บ็อบ เมื่อความสัมพันธ์ของทั้งสองลึกซึ้งขึ้น ไม่มีอะไรที่เป็นอุปสรรคต่อเธอในการยอมรับการทรงเรียกเป็นมิชชันนารีเคียงคู่กับสามีในอนาคตของเธอเลย เมื่อ ศจ.บ็อบจบการศึกษากจากมหาวิทยาลัยนาซารีนภาคใต้แล้ว ท่านก็แต่งงาน, ซื้อรถคันแรก, และเริ่มงานรับใช้เต็มเวลา ภายในเดือนเดียวกัน โรซ่าจบจากมหาวิทยาลัยนาซารีนสาขาเปียโนในปีถัดมา ศจ.บ็อบและโรซ่า อยู่ที่อเมริกาอีก 6 ปี ก่อนที่จะไปรับใช้ที่ประเทศอินโดนีเซียในปี 1975

ศจ. โรเบิร์ต จูเนียร์ และ โรซ่า แม่ครอสกี เป็นมิชชันนารีรับใช้ 2 ปีแรกในเมืองโบก้า เรียนภาษาอินโดนีเซียกับหญิงหม้ายคนหนึ่ง ในช่วงนี้เองพวกเขาได้ให้กำเนิดลูกสาว คือ คารา เดือนพฤษภาคม ปี 1977 พวกเขาทั้งสามคนได้ย้ายไปอยู่ใจกลางเมืองจาวา โยโกฮาการะตา เพื่อเปิดงานสำหรับคริสตจักรนาซารีน ลูกชาย คือ เคนท์ ได้กำเนิดในปี 1978 ศจ.บ็อบและโรซ่า กล่าวว่า การเลี้ยงดูลูก ๆ ในประเทศอินโดนีเซียนั้นเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่

เมื่อลูก ๆ ของครอบครัวแม่ครอสกีถึงวัยเข้าโรงเรียน ไม่มีโรงเรียนในเมืองที่ใช้ภาษาอังกฤษเลย ดังนั้น โรซ่าและภรรยามิชชันนารีอีกท่านจึงได้เริ่มโรงเรียนเล็ก ๆ ขึ้น โรซ่าสอนที่โรงเรียนนี้อีก 8 ปี ลูก ๆ ของพวกเขาจบเกรด 5 ที่โรงเรียนแห่งนี้ ส่วนเกรด 6 พวกเขาได้เรียนที่โรงเรียนประจำซึ่งอยู่ห่างจากบ้านเพียงไม่กี่ชั่วโมง และ

ศึกษาต่อชั้นมัธยมต้นที่โรงเรียนประจำในเมืองปีนัง ประเทศมาเลเซีย ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ยอดเยี่ยมสำหรับพวกเขาอย่างมาก

การراجعةการศึกษาจากมหาวิทยาลัยนาซารีนภาคใต้ในปี 1999 ในสาขาด้านวรรณคดีภาษาอังกฤษ ปัจจุบันอาศัยและทำงานที่เมือง ออสติน มลรัฐเท็กซัส เคนท์จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยนาซารีนภาคใต้ในปี 2002 ในสาขาวิชาระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ ในฤดูร้อนนั้นเองเขาได้แต่งงานกับ อดัม คอร์เเยล ชาวเมืองแทมปา รัฐฟลอริดา อดัมเป็นผู้ดูแลคลังคอมพิวเตอร์, เป็นผู้แนะนำคุณแม่่มือใหม่ที่มีความเสี่ยงสูงในการดูแลลูก ๆ ของพวกเขา หลังจากที่เคนท์ สอนวิชาคอมพิวเตอร์ที่โรงเรียนมัธยมปลายแห่งหนึ่งเป็นเวลา 2 ปี ปัจจุบันเขาได้ทำงานด้านคอมพิวเตอร์กับบริษัท วัตคินส์ ทรคกิง เขาและอดัมร่วมในคริสตจักรที่ 1 แทมปา เคนท์และคาร่ายังคงมีความทรงจำแห่งความสุขจากการที่พวกเขาเติบโตขึ้นในประเทศอินโดนีเซีย พวกเขามีความสุขที่ได้มีโอกาสพบกับบรรดาลูกมิชชันนารีคนอื่น ๆ และประสบการณ์ดี ๆ ที่โรงเรียนประจำ หลังจากที่พวกเขากลับอเมริกาเพื่อเรียนต่อในระดับวิทยาลัย กลับกลายเป็นสิ่งที่ยากมาก สำหรับการที่ต้องแยกกับพ่อแม่ ครอบครัวแม่โครอสก็เชื่อว่า การอุทิศชีวิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมิชชันนารีคือภาระใจในเรื่องของลูก ๆ

เมื่ออุปสรรคความยุ่งยากที่เกิดขึ้นกับลูกมิชชันนารีเมื่อเดินทางกลับไปยังประเทศบ้านเกิดของพ่อแม่เพื่อศึกษาต่อ เพราะว่าค่อนข้างจะยากในการที่วัยรุ่นอื่น ๆ จะเกี่ยวข้องกับพวกเขา นักศึกษาในระดับวิทยาลัยในอเมริกาไม่ค่อยเข้าใจในวัฒนธรรมที่ต่างออกไปเท่าที่ควร บ่อยครั้งที่ลูกมิชชันนารีต้องพบกับความยุ่งยากในขณะที่เด็กอเมริกันในวัยเดียวกับพวกเขาสามารถทำให้สำเร็จได้ไม่ยาก เช่น การเริ่มขับรถตอนอายุ 19 ปี, เรียนรู้วิธีการรักษารถยนต์, เข้าใจการตรวจสอบยอดเงินในบัญชี, และการสมัครขอความช่วยเหลือด้านการเงินเพื่อการศึกษา

งานพันธกิจในอินโดนีเซีย

ในปี 1983 ศจ.บ็อบ จูเนียร์ และ โรซ่า เริ่มงานที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมนาซารีนที่ประเทศอินโดนีเซีย ปัจจุบัน พวกเขายังอาศัยอยู่และสอนเต็มเวลาที่พระคริสตธรรม ครอบครัวแม่โครอสก็และอาจารย์สอนชาวอินโดนีเซียได้มีส่วนในการสอนนักศึกษากว่า 80 คนในแต่ละปีการศึกษา ครอบครัวแม่โครอสก็ยังคงดูแลโปรแกรมการทำงานของนักศึกษาในพระคริสตธรรม นักศึกษาชายแกะสลักไม้ไฟ บรรดานักศึกษาหญิงมีส่วนในการทำงานเย็บปักถักร้อยเพื่อทำผ้าปูโต๊ะสำหรับคริสตมาส, ผ้าเช็ดหน้า, ผ้าเช็ดตัว, ผ้าเช็ดหน้า และ อื่น ๆ สิ่งของเหล่านี้จะถูกนำไปขายที่เมืองหลวงของอินโดนีเซีย กรุงจาการ์ ไม่ว่าจะเป็นการขายให้แก่ ชาวอเมริกัน, ชาวยุโรป, ชาวญี่ปุ่น และ อื่น ๆ ซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่นและพวกเขามีความสุขมากที่มีของเหล่านี้ บางครั้งพวกเขาก็ส่งออกชุดแกะสลักไม้ไฟไปยังอเมริกาด้วย

ในหลายปีที่ผ่านมามี ศจ.บ็อบได้รับใช้เป็นผู้อำนวยการในเขต Sealands ซึ่งรวมถึง อินโดนีเซียและประเทศอื่น ๆ ในเขตแปซิฟิกใต้ ตอนนี้เขากำลังทำวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอกในสาขาพันธกิจ

งานส่วนใหญ่ที่โรซ่าทำเป็นเวลาหลายปีอยู่ในส่วนของการนมัสการ การทำงานอย่างใกล้ชิดกับทีมนมัสการที่คริสตจักรนาซารีน โยกีอาการ์ตา พิลาดเซีย ในงานพันธกิจนี้ เธอได้กล่าวว่า “เมื่อเดานี้ ซูฮาร์โน ซึ่งพ่อแม่ของเขาได้เป็นนักศึกษารุ่นบุกเบิกในการเรียนพระคัมภีร์ อายุได้ 6 ขวบ ข้าพเจ้าได้เริ่มสอนเปียโนให้ พ่อของเขาซึ่งเป็นที่รักของฉันในเวลานั้น เป็นเจ้าของโรงงานไม้แกะสลัก ตอนที่พ่อของเขานั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นของเรา รอให้ลูกเรียน

เปียโนเสร็จ เขาก็นั่งดูโบรชัวร์ของวิทยาลัยพระคริสตธรรมนาซาเร็น ในเวลานั้นเองที่เขารู้สึกได้ถึงการทรงเรียกของพระเจ้าผู้ทรงนำพันธกิจ เขาเริ่มถามเราเกี่ยวกับโรงเรียน แต่พวกเราทำให้คำตอบแบบผ่าน ๆ โดยไม่คิดว่าเขาจะจริงจังมากในเรื่องนี้ แต่ในที่สุด เราจึงตระหนัก เราจึงได้หนุนใจเขา และเขาได้สมัครเข้าเรียนในโรงเรียนพระคริสตธรรม โดยทิ้งธุรกิจของเขา อีกทั้งยังเปิดกลุ่มเซลล์ที่บ้านอีกด้วย สมาชิกส่วนใหญ่ในกลุ่มเซลล์ของเขาเป็นพ่อค้าชาวจีนที่ทำงานจนเย็นทุกวัน ดังนั้น การเรียนพระคัมภีร์จะเริ่มเวลา 5 โมง หลังจากนั้น ซูนาร์โนจะตื่นและไปเรียน โดยลงเรียนมากที่สุดเท่าที่จะให้ลงได้ 4 ปีต่อมาเขาก็จบการศึกษา

“ในช่วงเวลาหนึ่งที่ข้าพเจ้ากำลังสอน แदनนี้ ในการอ่านโน้ตเปียโนนั้นเขาก็ทำได้ดีมาก แต่เมื่อเขาอยู่ในระดับมัธยมตอนต้น เขาได้เข้าร่วมงานนริทริกของอนุชน เมื่อถึงเวลาของการเดินถูงถวายทรัพย์ เขาได้เขียนในกระดาษแผ่นเล็กว่า หากพระเจ้าให้ของประทานเขาในการเล่นเปียโนโดยใช้การฟังได้ เขาจะใช้ความสามารถนี้เพื่อพระเจ้า แล้วเขาก็ใส่กระดาษแผ่นนั้นลงในถูงถวาย เมื่อเขากลับถึงบ้าน เขาก็นั่งลงที่เปียโนและเริ่มเล่นโดยใช้การฟัง และเขาก็ใช้ความสามารถนับแต่นั้นมา” คริสตจักรของ ศาสนาจารย์ซูนาร์โน ได้เติบโตขึ้นอย่างมากและประสบผลสำเร็จ ที่ประชุมได้ร่วมกันสร้างให้มีน้ำพุ 3 ชั้นไหลลงสู่บ่อทำพิธีบัพติศมา พันธกิจด้านดนตรีของแดนนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดความเติบโตของคริสตจักรและรอบ ๆ เมือง “แม่ของแดนนี้เป็นเพื่อนสนิทของข้าพเจ้าในช่วงเวลาที่อยู่ในอินโดนีเซีย เรามีอายุที่ใกล้เคียงกัน, มีความสนิทสนมกัน, และทำงานร่วมกันได้เป็นอย่างดี

แนวคิดในการนำเสนอ : “คำอธิษฐานข้าวโพดคั่ว”

การเตรียมและนำเสนอ

คำอธิษฐาน “ข้าวโพดคั่ว” เป็นคำอธิษฐานแบบสั้น ๆ ที่อธิษฐานโดยคนหลาย ๆ คน โดยแต่ละคนอธิษฐานต่อกันเป็นทอด ๆ บอกเรื่องราวเกี่ยวกับทรงเรียกของ ศจ.โรเบิร์ต ซีเนียร์ ในช่วงเวลาของการอธิษฐานร่วมกันแม่ของเขา และการที่ศจ. บ็อบ จูเนียร์ อธิษฐานกับพ่อแม่หลังจากล้มผัสได้ถึงทรงเรียกของพระเจ้าเมื่อเขายังเป็นเด็ก

ระบุคริสตจักรท้องถิ่นของมิชชันนารีในโครงการสายสัมพันธ์แห่งรัก หรืออาจจะเป็นคริสตจักรของคู่สามี/ภรรยา มิชชันนารี หรือครอบครัวมิชชันนารีที่รู้จักจากในเขตหรืออำเภอของท่าน แบ่งผู้ฟังออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ให้แต่ละกลุ่มใช้เวลาอธิษฐานร่วมกันประมาณ 5 นาที แต่ละกลุ่มให้อธิษฐานตามหัวข้อที่มอบหมายให้โดยใช้การอธิษฐานออกเสียงแบบ “ข้าวโพดคั่ว” ถ้าหากผู้ฟังสามารถทำได้ โดยหัวข้อการอธิษฐานมีดังนี้ :

- ขอการปกป้องของพระเจ้าต่อมิชชันนารีในการเดินทางไปยังสถานที่แห่งงานพันธกิจ
- ขอสติปัญญาในการตัดสินใจภายในครอบครัว ยกตัวอย่างเช่น การเรียนของลูก ๆ, การวางแผนเวลา เกษียณของพ่อแม่, และอื่น ๆ
- ขอสันติสุขและการปลอบประโลมใจในช่วงเวลาที่โดดเดี่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในช่วงวันหยุด, เทศกาลพิเศษ, และอื่น ๆ
- ขอวิธีการในการบอกกล่าวข่าวประเสริฐให้แก่เพื่อน ๆ
- ขอการดูแลสุขภาพและมีชีวิตเป็นอยู่ที่ดีของครอบครัวมิชชันนารี

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม : พิมพ์คำอธิษฐานตามหัวข้อต่าง ๆ ในการทรงเรียก ขอให้แต่ละคนอธิษฐานเสียงดังเพื่อหัวข้อต่าง ๆ ตามหัวข้อการอธิษฐานเพื่ออินโดนีเซีย

กิจกรรม : สนุกกับข้าวโพดคั่วร่วมกันในกลุ่ม ไม่ว่าจะมาก่อน, หลัง, และกำลังกินข้าวโพดคั่ว ให้ขอบางคน (รวมทั้งเด็กและอนุชนด้วย) อธิษฐาน คนละ 1 ประโยคเพื่อสมาชิกในครอบครัวแม็คครอสกี และครอบครัวในสายสัมพันธ์แห่งรัก ส่งโน้ตข้อความไปกับข้าวโพดคั่วให้กับมิชชันนารี โดยเขียนว่า “พวกเราอธิษฐานเพื่อคุณ ในช่วง ‘การอธิษฐานข้าวโพดคั่ว’ ในการประชุมวันนี้” :

Rev. and Mrs. Robert McCroskey Sr., 2212 N. Mueller, Bethany, OK 73008

Bob and Rosa McCroskey Jr., P.O. Box 1075, Yogyakarta, INDONESIA

(หมายเหตุ : ไม่ต้องใช้คำนำหน้าว่า **Rev.** ในการส่งจดหมายอากาศ)

อธิษฐานและมีส่วนร่วม

อภิปรายว่าคริสตจักรของท่านสามารถทำสิ่งใดเพื่อให้ชีวิตของมิชชันนารีง่ายขึ้น

- เลือกครอบครัวมิชชันนารีที่จะหนุนใจเมื่อลูก ๆ ของพวกเขาอยู่ในอีกประเทศหนึ่ง
- ถ้าหากท่านมีความสนิทสนมกับลูกมิชชันนารี ให้เชิญพวกเขาที่บ้านเพื่อรับประทานอาหาร หรือในโอกาสพิเศษต่าง ๆ
- แจกหัวข้ออธิษฐานเพื่อล่าสุดของโครงการสายสัมพันธ์แห่งรักให้แก่การประชุม ขออาสาสมัครที่จะอธิษฐานเพื่อในแต่ละหัวข้อ ยินจับมือเป็นวงกลมอธิษฐานปิดโดยประธานโครงการสายสัมพันธ์แห่งรัก หรือศิษยาภิบาล เชิญชวนให้ทุกคนใช้หัวข้อในการอธิษฐานอธิษฐานเพื่อเหล่านี้เป็นแนวทางในการเฝ้าเดี่ยวประจำวัน พิมพ์หัวข้ออธิษฐานเพื่ออัปเดตในการประชุมในครั้งถัดไป เตรียมช่วงเวลาการขอบพระคุณสำหรับการตอบคำอธิษฐาน

หัวข้ออธิษฐานเพื่ออินโดนีเซีย

- อธิษฐานเพื่อคริสตจักรในอินโดนีเซีย, ศิษยาภิบาล, และผู้คนที่นั่นที่ถูกข่มเหงทางศาสนารุนแรง
- ผู้คนมากมายนอกเกาะที่เสียชีวิตในความเชื่อ รวมถึง เพื่อนคนสนิทของครอบครัวแม็คครอสกี ซึ่งได้เสียชีวิตไปเมื่อหลายปีที่ผ่านมา
- อธิษฐานที่พระเจ้าจะดูแลด้านการเงินของผู้คนในอินโดนีเซีย
- อธิษฐานที่พระเจ้าจะกระทำกิจของพระองค์ในการให้การเมืองของอินโดนีเซียเข้าเป็นระบบมากขึ้น
- อธิษฐานเพื่อเวลาที่ไม่ว่างนอนและความกลัว ที่พระเจ้าจะให้คริสตจักรของพระเจ้อมีความกล้าหาญที่จะประกาศพระนามของพระองค์ และนำมาซึ่งการเก็บเกี่ยวทุ่งข้าวแห่งวิญญาณจิตที่ยิ่งใหญ่
- อธิษฐานเพื่อมิชชันนารีที่พวกเขาต้องแยกจากลูก ๆ

บทที่ 10

มิชชันนารีเป็นครอบครัวแก่กันและกัน

โดย ลีน่า ดิโตมินิคส์ และ เวส อีบาย

เป้าหมาย

เพื่อแสดงให้เห็นว่ามิชชันนารีมีการสนับสนุนกันอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มิชชันนารีที่เป็นโสด ซึ่งได้เป็น “ครอบครัว” ให้แก่กันและกัน

ข้อมูลบทเรียน

ความจริงทั่วไป

ประเทศคอสตาริกา

ที่ตั้ง : ทวีปอเมริกากลาง ระหว่างทะเลแคริบเบียนและมหาสมุทรแปซิฟิก ประเทศเพื่อนบ้านคือ ประเทศนิคาลากัวร์ ในทางทิศเหนือ และประเทศปานามาในทางทิศใต้

ขนาดพื้นที่ : ประมาณ 20,000 ตารางไมล์

จำนวนประชากร : 4.1 ล้านคน

เมืองหลวง : แซน โฮเซ่ ซึ่งมีประชากรประมาณ 1 ล้านคน

กลุ่มเชื้อชาติ : ชาวยุโรป และ เชื้อสายสเปน 94%, ชนผิวดำ 3%, และอื่น ๆ 3%

ภาษาที่ใช้ : ภาษาสเปน (ภาษาราชการ), ภาษาอังกฤษ

ศาสนา : คริสต์นิกายโรมันคาทอลิก (ศาสนาประจำชาติ) 76%, คริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ 14%, และอื่น ๆ 10%

สภาพภูมิอากาศ : เขตเมืองร้อน มีแนวชายฝั่ง พื้นที่ในประเทศเป็นที่ราบสูง มีความสูงประมาณ 4,000 ฟุต เหนือระดับน้ำทะเล ซึ่งเป็นระดับปานกลาง

รัฐบาลมีความมั่นคงดี ในอเมริกากลาง ประเทศคอสตาริกามีมาตรฐานในการดำรงชีวิตที่สูงที่สุด, มีอัตราการรู้หนังสือที่สูงที่สุด, และมีการคาดหวังในชีวิตที่สูงที่สุด

มีนกกว่า 850 สายพันธุ์ในประเทศคอสตาริกา รวมทั้ง นกเคทซาล ที่สวยงาม, สัตว์เลี้ยงลูกนกว่า 376 สายพันธุ์ และ พันธุ์ผีเสื้อนับเป็น 10% ของโลก

คริสตจักรนาซารีน (สถิติปี 2004)

- เข้ามาในปี 1964 โดย ผู้รับใช้จากประเทศนิคาลากัวร์
- มิชชันนารี : 13 คน รวมทั้ง รูเบน และ โมนิกา เฟอานาเดซ (ประธานจัดอบรม) และ รูธ คอร์โดวา
- จำนวนเมือง : 3 เมือง

- คริสตจักร : 35 คริสตจักร และ อีก 4 งานพันธกิจ
- จำนวนสมาชิก : 2,664 คน
- ผู้รับใช้ที่ได้รับการสถาปนา : จำนวน 32 คน
- ผู้รับใช้ที่ได้รับใบอนุญาต : จำนวน 16 คน
- Seminario Nazareno de las Americas (Nazarene Seminary of the Americas)

คำนำ

มิชชันนารีโสดหลายคนรับใช้อยู่ทั่วโลก การทำงานในส่วนต่าง ๆ ทำให้พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งที่มีค่ามากในงานพันธกิจรับใช้ในคริสตจักร แต่เพื่อแสดงการเชื่อฟังพระเจ้า พวกเขาได้จากครอบครัวและเพื่อน ๆ เพื่อไปใช้ชีวิตอยู่ต่างวัฒนธรรมและต่างพื้นที่ในโลก การปรับตัวเป็นสิ่งที่ยาก และหลายครั้งก็เป็นสิ่งที่อันตราย แต่ที่แน่นอนก็เป็นสิ่งที่ท้าทายเช่นกัน

จากการที่มิชชันนารีเติบโตมาจากการดูแลจากครอบครัวเป็นอย่างดี ก็ถึงเวลาที่มิชชันนารีโสดต้องแยกจากครอบครัว บ่อยครั้งที่พวกเขาโดดเดี่ยว ดังนั้น มิชชันนารีท่านอื่น ๆ ที่รับใช้ด้วยกันจึงกลายเป็นครอบครัวแทน ไม่ว่าจะเป็นตัวแทนของพ่อแม่, พี่, น้อง, ลุง, ป้า, น้า, และ อา ครอบครัวมิชชันนารี จนกลายเป็นครอบครัวใหญ่ครอบครัวเดียว

รูธ โคร์โดว่า เป็นตัวอย่างที่ดีที่ทำให้เห็นว่าครอบครัวมิชชันนารีมีการสนับสนุนและช่วยเหลือเพื่อนร่วมงานกันอย่างไร

รูธ โคร์โดว่า (ประเทศคอสตาริกา)

ดร.รูธ โคร์โดว่า หรือที่ “ครอบครัว” มักเรียกว่า รูธี้ รับผิดชอบในประเทศคอสตาริกา ที่ Seminario Nazareno de las Americas (สถาบันศาสนศาสตร์นาซารีนแห่งอเมริกา) เธอมีส่วนในการเรียนการสอนศาสนศาสตร์สำหรับชาวลาตินอเมริกาโดยการเป็นอาจารย์สอนเต็มเวลา, เป็นผู้ดูแล, และคริสเตียนศึกษา รูธี้เติบโตขึ้นในเมืองซิดลาโย ประเทศเปรู พ่อแม่ของเธอยังคงอาศัยอยู่ที่นั่นพร้อมด้วยพี่น้องของเธอที่แต่งงานแล้ว พี่ชายสองคนคือ เดวิท และดาเนียล และพี่สาวเธอ คือ ราเชล รูธี้ได้ทำงานเป็นประชาสัมพันธ์ จนกระทั่งพระเจ้าได้ทรงเรียกเธอสู่งานรับใช้ เธอได้เข้าศึกษาที่ Seminario Nazarene de las Americas และ สถาบันศาสนศาสตร์นาซารีนในเมืองแคนซัส ซิตี้

ประเทศคอสตาริกา ซึ่งเป็นเหมือนบ้านของเธอในตอนี้ ถูกตั้งชื่อโดยโคลัมบัสเมื่อเขาเข้าเทียบท่าและมองเห็นความรุ่งเรืองของเมืองที่เต็มไปด้วยทองคำที่ประดับอยู่กับชนชาวอินเดียนแดง คอสตาริกา แปลว่า “ชายฝั่งทะเลที่ร่ำรวย” ประเทศตกอยู่ภายใต้อาณานิคมของชาวสเปนเมื่อชาวอินเดียนแดงถูกปราบปราม และการทำงานเยี่ยงทาสก็ไม่ได้มีการพัฒนา ดังนั้นทำให้คนที่อยู่ภายในอาณานิคมต้องทำงานอย่างหนัก กลายเป็นประเทศที่ยากจนที่แม้แต่ผู้ปกครองประเทศก็จำเป็นต้องทำฟาร์มเพื่อมีชีวิตรอด

Seminario Nazarene de las Americas ตั้งอยู่ห่างจาก เมืองซานโฮเซ เมืองหลวงของประเทศ สถานที่ตั้งที่ใหญ่นี้เป็นที่นาดึงดูด มันเป็นสถานที่ปลูกกาแฟตั้งแต่เดิมและมีต้นไม้, ดอกไม้, และพืชฤดูร้อนมากมาย

ในการเป็นอาจารย์สอน รัฐสอนในชั้นเรียนตั้งแต่ระดับปริญญาตรีจนถึงปริญญาโท จากการทำงานที่เบื้องหลังเธอได้ทำงานเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์ เธอจึงเป็นเจ้าของหน้าที่ประชาสัมพันธ์ให้แก่สถาบันและเป็นล่ามให้แก่แขกที่มาเยี่ยมเยียนหรือกลุ่มต่าง ๆ ที่มาเยี่ยมสถาบัน เธอได้เข้าร่วมการประชุมที่คริสตจักรนาซารีนที่ 1 แห่งแม็กซิโกทีในเมืองประเทศคอสตาริกา ที่ซึ่งเธอได้มีโอกาสเทศนา, ประกอบพิธีต่าง ๆ, ชั้นเรียนพระคัมภีร์ และสอนบทเรียนพันธกิจ เธอได้รับการทรงเรียกให้เป็นมิชชันนารีเมื่อยังเป็นวัยรุ่นและเป็นหัวหน้ากลุ่มอนุชน เธอกล่าวว่าเธอต้องการทำหลาย ๆ สิ่งมากขึ้นเพื่ออนุชน พระเจ้าตอบคำอธิษฐานเธอ โดยที่ไม่ได้ส่งใครอื่นไป และทรงเรียกเธอส่งมารับใช้ นับแต่นั้นมา เธอกล่าวว่า เธอมีภาระใจต่องานรับใช้ และพระเจ้าทรงเปิดประตูให้เธอในการรับใช้ในด้านการศึกษา

รัฐกล่าวว่ามีชชันนารีได้มีอิทธิพลต่อชีวิตเธออย่างมาก เธอเติบโตโดยมองดูมิชชันนารีในคริสตจักรของเธอ และเธอได้รับอิทธิพลจากคำสอนและการเป็นแบบอย่างชีวิตของพวกเขา “พวกเขาได้สอนให้ข้าพเจ้าวางใจในพระเจ้า” เธอกล่าว “และพวกเขาก็เชื่อในตัวข้าพเจ้า พวกเขาได้ช่วยให้ข้าพเจ้าเชื่อฟังการทรงเรียกของพระเจ้าและสนับสนุนโดยการอธิษฐานและมอบคำหนุนใจ” ปัจจุบันในฐานะมิชชันนารี รัฐได้กล่าวถึงการสนับสนุนของเพื่อนมิชชันนารีโดยการเปิดบ้านของพวกเขาและต้อนรับเธอให้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวด้วย “พวกเขาได้หนุนใจและดูแลข้าพเจ้ายามที่ข้าพเจ้าป่วย” เธอกล่าว “พวกเขาได้ช่วยเหลือข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าได้ย้ายไปอยู่ พวกเขาจดจำวันเกิด, เณลิมฉลองวันแห่งความสำเร็จ, และ ตามใจ ข้าพเจ้ามากเกินไป พวกเขาได้อธิษฐานเผื่อเมื่อยามข้าพเจ้าโคกเศร้าหรืออยู่ในวิกฤต พวกเขารับฟังข้าพเจ้า, หัวเราะด้วยกัน, และมอบความรักและความกรุณาที่ไม่มีเงื่อนไข พวกเขานับได้ว่าเป็นครอบครัวแท้จริง”

นี่เป็นเรื่องราวที่รัฐเขียนหลังจากโอกาสพิเศษเมื่อเธอต้องการความช่วยเหลือ

ข้าพเจ้าได้เดินทางไปนิคาสากัวเพื่อสอนสองวิชาในสองเมือง เมืองที่สองที่ไม่ค่อยมีกตติคาร แต่กลับมีอาหารและเครื่องดื่มมากมายอยู่ข้างถนนแทน นักศึกษาออกมาและซื้ออาหารจากข้างทางระหว่างช่วงพักเบรค และยิ่งกว่านั้น นักศึกษาได้ซื้อของมาให้ข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าไม่ต้องการที่จะหยาบคาย ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรับอาหารเหล่านั้นและรับประทานบางส่วน เมื่อข้าพเจ้ากลับถึงบ้าน ข้าพเจ้าก็เริ่มรู้สึกแย่ ข้าพเจ้ามีไข้และปวดท้อง วันนั้นเป็นวันอาทิตย์และเพื่อน ๆ มิชชันนารีก็อยู่ที่คริสตจักร และทานอาหารเที่ยงนอกบ้าน ในเวลานั้นข้าพเจ้ารู้สึกป่วยอย่างหนัก และไม่ีอาหารเหลือในตู้เย็นเลย หรือแม้แต่ยาก็ตาม ข้าพเจ้าเริ่มอธิษฐานของการทรงช่วยและแต่ต้องหลังจากผ่านไปหลายชั่วโมง ข้าพเจ้าก็ไม่มีแรงเหลือเลย ข้าพเจ้าได้โทรหาเพื่อมิชชันนารีคนหนึ่งของข้าพเจ้า ชื่อ ทามิ เผื่อว่าเธอจะกลับถึงบ้านแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ช่วยหามาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าข้าพเจ้าจะลุกจากเตียงไปที่ประตูได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าไม่มีแรงแม้แต่จะยืน บางทีข้าพเจ้าอาจจะต้องคลานไป ข้าพเจ้าคิดในใจ เมื่อทามิมาถึงและกตกริ่งหน้าบ้าน ข้าพเจ้าก็สามารถไปที่ประตูได้ จากนั้นข้าพเจ้าก็เริ่มร้องไห้อย่างไม่มีเหตุผล ข้าพเจ้าบอกเธอทุกอย่างเกี่ยวกับอาการของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็เริ่มตัวลั่น ทามิกอดข้าพเจ้าในทันทีและให้ข้าพเจ้านอนลงบนโซฟา หลังจากนั้นเธอก็ถามคำถามบางอย่างและวินิจฉัยโรคนั้น เธอไปหาซื้อยาและอาหารมาให้ข้าพเจ้าจากซูเปอร์มาร์เก็ต วันต่อมา ทามิได้มาเพื่อตรวจเช็คอาการของข้าพเจ้า ซึ่งเธอทำทุกวัน บ่อยครั้งที่เธอมาเรียกฉันจนแน่ใจว่าข้าพเจ้าอาการดีขึ้น ทามิเป็นหนึ่งในเพื่อนมิชชันนารีของข้าพเจ้า เธอและคนอื่น ๆ ได้ทำให้ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้รู้ว่าข้าพเจ้าได้เป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวมิชชันนารีและครอบครัวของพระเจ้า

นี่เป็นหลาย ๆ คำพยานจากมิชชันนารีโสดเกี่ยวกับเพื่อนมิชชันนารีที่มีส่วนใน “ครอบครัว” อย่างไม่

เฮติ โบเวส (แถบยูเรเชีย)

ข้าพเจ้าเป็นมิชชันนารีโสดที่ได้รับการทรงเรียกให้มิชชันนารีเมื่ออายุได้ 25 ปี ไม่กี่สัปดาห์ก่อนที่ข้าพเจ้าจะเตรียมตัวเดินทางไปปฏิบัติงานในแอฟริกา ข้าพเจ้านึกถึงเพื่อนและครอบครัวที่ข้าพเจ้าต้องจาก คำบอกกล่าวจากเพื่อน ๆ และญาติพี่น้องมีมาถึงเธอเป็นเวลาหลายสัปดาห์ เช่น จากปู่ย่าตายายที่วอชิงตัน, พ่อแม่, พี่สาว, และเพื่อน ๆ ในไอดาโฮ, เพื่อน ๆ ในคริสตจักร และเพื่อนร่วมห้องที่แคนซัส ทุกคนล้วนเป็น “ครอบครัว” ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สามารถลืมภาพของคุณปู่ที่นั่งบนเก้าอี้ในห้องทานอาหารและกอดเพื่อบอกข้าพเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย ท่านได้บอกข้าพเจ้าก่อนหน้านั้นแล้วว่านี่อาจจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ข้าพเจ้าจะได้พบท่าน แม้ว่าข้าพเจ้าปฏิเสธที่จะเชื่อในคำพูดนั้น หลังจากนั้น เมื่อข้าพเจ้าก้าวขึ้นเครื่องบิน และ “เชือกโยงครอบครัว” ก็ต้องขาดออก เมื่อข้าพเจ้าไปแอฟริกา มีมิชชันนารีมารอรับข้าพเจ้าที่สนามบิน ถัดมาสองสามสัปดาห์ มิชชันนารีอื่น ๆ ก็ได้เชิญข้าพเจ้าไปทานอาหารเย็นที่บ้านเป็นเวลา 1 สัปดาห์ พวกเขาได้พาข้าพเจ้าไปร้านค้าและสอนข้าพเจ้าในการซื้อของที่ร้านขายของชำ, ร้านขายเฟอร์นิเจอร์ พวกเขาสอนข้าพเจ้าขับรถด้านซ้ายโดยใช้เกียร์กระปุก! พวกเขาขับไปส่งข้าพเจ้าที่สำนักงานจนกว่ารถของข้าพเจ้าจะใช้ได้และข้าพเจ้ารู้จักทางดีแล้ว พวกเขาสอนในการระวังตัว, เคล็ดลับการอยู่, และเขาต้องตอบคำถามมากมายจากข้าพเจ้า

ลูกของมิชชันนารีก็ให้การต้อนรับข้าพเจ้าเป็นอย่างดีเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ เมื่อพวกเขาพบข้าพเจ้าครั้งแรกในแอฟริกา พวกเขาวิงวอนข้าพเจ้าพร้อมแขนที่กางออกและร้องว่า “คุณปู่เฮติ” หากข้าพเจ้าไม่รับตัวไว้ ก็คงจะต้องล้มลงนอนกลับพันในวงแขนของพวกเขาเป็นแน่

แม้ว่าจะมีเทคโนโลยีที่ทันสมัย การติดต่อพูดคุยกับครอบครัวก็ค่อนข้างจำกัด 3 สัปดาห์หลังจากที่ข้าพเจ้าไปถึง พ่อได้โทรหาและบอกว่า “คุณปู่ได้เสียชีวิตแล้วเมื่อเช้านี้” เมื่อขณะกำลังโศกเศร้า นึกถึงคำพูดที่คุณปู่ได้พูดกับข้าพเจ้าและการได้รับฟังพิธีศพจากอีกฝั่งของทวีป มิชชันนารีก็ได้อยู่รายล้อมข้าพเจ้า รับประทานอาหารร่วมกับข้าพเจ้า, โทรหาข้าพเจ้า, โอบไหล่ร้องไห้ร่วม และแสดงความเห็นใจ คนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอแสดงความเสียใจกับสิ่งที่คุณได้ประสบในการเป็นมิชชันนารี” เขาเข้าใจถึงความเจ็บปวดของข้าพเจ้าซึ่งแม้แต่ “ครอบครัว” จริง ๆ ของข้าพเจ้าก็ไม่สามารถเข้าใจได้ หลายเดือนต่อมา มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น ข้าพเจ้าได้อยู่งานฉลองวันเกิดกับเพื่อนมิชชันนารีที่มหาสมุทรอินเดีย ข้าพเจ้าขาหัก, เส้นเอ็นฉีกขาด, และหัวเข่าร้าย เพื่อนมิชชันนารีได้ขับพาข้าพเจ้าไปส่งโรงพยาบาลและพาข้าพเจ้ากลับบ้านในคืนนั้น ก่อนที่ข้าพเจ้าจะตระหนักถึงความเป็นไปไม่ได้ในการพยายามขึ้นบ้านสี่ชั้นของข้าพเจ้า เธอได้กลายเป็นพยาบาลส่วนตัวในช่วง 48 ชั่วโมงแรก หลังจากนั้นมิชชันนารีอีกท่านได้ขอให้ข้าพเจ้าอยู่กับพวกเขา 3 สัปดาห์ จนกว่าข้าพเจ้าจะสามารถกลับไปอยู่บ้านเองได้อีก ข้าพเจ้าจึงกลายเป็นสมาชิกภายในครอบครัวที่มี 5 คน, สุนัข 1 ตัว, แมว 1 ตัว, แฮมสเตอร์ 2 ตัว, และตู้ปลา 3 ตู้ มิชชันนารีท่านอื่น ๆ ก็ช่วยในการเดินทาง, ไปทำงาน, ซื้อของในร้านขายของชำ, งานบ้านเล็ก ๆ น้อย ๆ, และสิ่งอื่น ๆ อีกมากมายที่ได้รับในช่วงของการรักษาตัว หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ย้ายไปอยู่ที่ในเขตยูเรเชียกับมิชชันนารีอีกท่านหนึ่ง อีกครั้งหนึ่ง ที่เพื่อนสนิทและ “ครอบครัว” ต้องขาดออกอีก และข้าพเจ้าต้องเริ่มต้นใหม่อีก

ที่นี่ (ในยุโรป) มิชชันนารีมีความต้องการ, มีปฏิสัมพันธ์, และมีการสนทนาร่วมกันที่แตกต่างออกไป แต่เมื่อมีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้น พวกเขาตอบสนองแต่ละคนด้วยความรักและห่วงใยเช่นเดียวกับครอบครัวมิชชันนารีที่ข้าพเจ้าได้พบเจอที่แอฟริกา เมื่อข้าพเจ้าบาดเจ็บหรือเจ็บป่วย พวกเขาก็ไวในการมาเยี่ยมเพื่อดูว่าได้รับการดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี เมื่อข้าพเจ้าต้องเดินทางไปที่ยื่น พวกเขา ก็คิดถึง, ระลึกถึง, และอธิษฐานเพื่อ พวกเขาเป็นเพื่อนที่จะพูดคุยและมีปฏิสัมพันธ์ด้วยเมื่อ “ความรู้สึกแปลกแยก” ของการต้องอยู่ในสถานที่ต่างวัฒนธรรมเกิดขึ้น พวกเขาเข้าใจถึงอาการคิดถึงบ้าน, อาหาร, วันหยุดและประเพณีต่าง ๆ, รายการต่าง ๆ ในคริสตจักร, และเวลาของครอบครัว พวกเขาารู้จุดอ่อนและจุดแข็งของแต่ละคน ดังพวกเขาเรียนรู้ในการทำงานร่วมกันและประทับใจในสิ่งที่พระเจ้าได้นำพวกเราอยู่ร่วมกันเช่นในเวลานี้ และเมื่อมีใครที่ต้องกลับไป หรือจากไป ก็เป็นการสูญเสีย นั่นคือครอบครัวของข้าพเจ้า – ใน 3 พื้นที่บนโลก และนั่นเป็นการอวยพรด้วย!

ลิซา เลห์แมน (ประเทศไทย)

มิชชันนารีในแถบตะวันออกเฉียงใต้เป็นการรวมทีมที่ต่างชนชาติและต่างวัฒนธรรมมากที่สุดในโลกของนาซารีน จากมิชชันนารี 17 คน ณ ที่นี้มีมิชชันนารีจำนวน 9 ครอบครัวที่มาจากคนละเชื้อชาติ ในจำนวนนี้มี 7 ครอบครัวและอีก 3 คนที่ได้มาจากต่างวัฒนธรรม โดยที่ทั้ง 3 คนเป็นโสดและมาจากพื้นหลังวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ครั้งแรกเมื่อข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าจะนำข้าพเจ้ามาประเทศไทย ข้าพเจ้าก็ตระหนักว่าพระองค์ทรงเชื่อเชิญข้าพเจ้าให้รับใช้พระองค์เพียงลำพัง หลังจากหยดน้ำตาแห่งการยอมจำนนแล้ว ข้าพเจ้าได้ใช้เวลาในช่วงแรกในการที่จะเรียนรู้จักพระองค์ดังเช่นพระองค์เป็นดังคนรัก ข้าพเจ้าล่ำสมทรายทุกเม็ดที่แม้ว่าอาจจะมีการเสกมัดให้ปราสาทแห่งความฝันของข้าพเจ้าลงสู่ทะเลก็ตาม ในปีที่สองและสาม ข้าพเจ้าเริ่มถูกปกคลุมด้วยความรัก ไม่ว่าจะเป็นการจัดงานวันเกิดของทีมมิชชันนารี หรือ การปกป้องพิทักษ์รักษาในการจราจรที่คับคั่งในกรุงเทพฯ ก็ตาม ในช่วงเวลาที่ข้าพเจ้ารู้สึกโดดเดี่ยวจากบ้านเกิด พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมอ้อมกอดและมือแห่งการช่วยเหลือให้แก่ข้าพเจ้า, ผู้คอยปกป้องและการอธิษฐานอันเป็นอาวุธ, การรับฟังและเสียงหัวเราะ ข้าพเจ้าค้นพบว่าถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะอยู่คนเดียว แต่ข้าพเจ้าไม่เคยโดดเดี่ยวเลย

ในขณะที่ครอบครัวมิชชันนารีในตะวันออกเฉียงใต้ได้เติบโตขึ้น ข้าพเจ้าก็มีพ่อและแม่, พี่, น้อง มากกว่าเกินกว่าที่จะได้รู้ว่าข้าพเจ้าควรจะทำอย่างไรกับสิ่งนี้ แต่ข้าพเจ้าไม่เคยโดดเดี่ยวพระเจ้าพระเจ้าพระเจ้าเป็นจริง “พระเจ้าทรงให้คนเปล่าเปลี่ยวอาศัยอยู่ตามบ้านเรือน” (สดุดี 68:6ก) และเพื่อในการเก็บเป็นบันทึก ตอนนี้เรียกได้ว่าข้าพเจ้าเป็น “ป่า” ของลูกมิชชันนารีอย่างเป็นทางการ

โรแซนเน่ อเล็กซานเดอร์ (ยูเครน)

เมื่อข้าพเจ้ามาถึงสถานที่ หนึ่งใน “หน่วยงาน” (บีบบ และ คอลลิน สกินเนอร์) ได้กลับไปพักยังบ้านเกิดคนอื่น ๆ (คลิฟฟ์ และ เฮกิ ไวรท์) ได้อำแขนต้อนรับข้าพเจ้า มันเวลาบ่ายสองโมงใน Kyiv แต่สำหรับข้าพเจ้ายังรับรู้แต่เวลาของแคนซัส ซิตี ซึ่งเป็นเวลา 6 โมงเช้า ข้าพเจ้าได้ออกจากเมืองแคนซัส ซิตีหนึ่งวันก่อนหน้านั้นและตื่นกว่า 24 ชั่วโมง คลิฟฟ์ไม่เพียงแต่ต้อนรับข้าพเจ้าที่สนามบินเท่านั้น เขาได้ฉวยเอารถเข็นกระเป๋าเดินทางของข้าพเจ้าและ

นำกระเป๋ามาไว้ทำยกรถให้ เวลาที่ข้าพเจ้าถึงยังบ้านใหม่ ข้าพเจ้าได้รับการต้อนรับด้วยดอกไม้สดและการ์ดทำเองจากครอบครัวไวรท์ คิลิฟฟ์และกลับมารับข้าพเจ้าไปทานมื้อเย็นด้วย

ในสัปดาห์แรก ครอบครัวได้เลี้ยงอาหารข้าพเจ้าเกือบทุกคืน เพราะข้าพเจ้ายังไม่รู้ว่าร้านขายของอยู่ที่ไหน หรือข้าพเจ้าจะสามารถแลกเปลี่ยนเงินได้ที่ไหน นี่เป็นการคลายบรรเทาที่ยอดเยี่ยม! ในช่วงสองสัปดาห์ต่อมา ข้าพเจ้าได้พยายามผูกมิตรกับ “เพื่อนบ้าน” ใหม่ และข้าพเจ้ารู้สึกถึงความสบายใจในสิ่งแวดล้อมใหม่นี้ คิลิฟฟ์และเฮกิ ยังให้โอกาสข้าพเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของการรวมครอบครัว พวกเขาต้องการแน่ใจว่าข้าพเจ้ามีทุกอย่างที่จำเป็น หากข้าพเจ้าต้องถูก “ทิ้ง” และอยู่ตามลำพังเอง อาจจะทำให้เกิดความรู้สึกที่โดดเดี่ยวอย่างมากแก่ข้าพเจ้า ทั้งสกินเนอร์และไวรท์ ยังคงให้ข้าพเจ้ามีส่วนในการรวมครอบครัวอยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นงานฉลองวันเกิด, วันทานอาหารของครอบครัว, และว่างเสมอเมื่อข้าพเจ้าต้องการให้ใครสักคนคอยรับฟังข้าพเจ้า พวกเราอยู่ที่นั่น บ้านเลขที่ 24/7 เพื่อกันและกัน และบางครั้งอาจจะจนกระทั่งเช้า หรือดึกดื่น เช่นเดียวกับครอบครัวตามสายเลือดที่ต้องการเมตตา, กรุณา, และ การอภัย ซึ่งเราก็ต้องการเช่นกัน

ซินดี ดอนนิง (อาร์เจนติน่า)

เมื่อข้าพเจ้ามายังสถานที่รับใช้ครั้งแรก แม้แต่จะเป็นหลังจากการเรียนภาษาสเปนก็ตาม เพื่อนมิชชันนารีก็พยายามทำให้ใจข้าพเจ้ารู้สึกสถานที่ในการซื้ออาหาร, ยี่ห้ออะไรดีอะไรไม่ดี ไปเป็นเพื่อนที่ตรวจคนเข้าเมือง นี่เป็นสิ่งที่ใหญ่มาก เพราะอาจจะต้องใช้เวลาเป็นวัน ๆ เมื่อไปทำการติดต่อ พวกเขาช่วยข้าพเจ้าในการเป็นล่ามเมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจ และเจ้าหน้าที่คงไม่สนุกที่จะพยายามฟังภาษาสเปนที่ข้าพเจ้าพยายามพูดไป พวกเขาแนะนำสถานที่ที่จะข้าพเจ้าจะไปได้เพื่อการผ่อนคลายด้วย

ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้านับเพื่อนมิชชันนารีเป็นครอบครัว ซึ่งข้าพเจ้าสามารถแบ่งปัน และพวกเขาฟังโดยไม่ได้ตัดสินข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสามารถแบ่งปันความสำเร็จให้และพวกเขาช่วยยินดี พวกเราเรียนรู้ในวัฒนธรรมด้วยกัน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันที่ประสบกับปัญหาทางวัฒนธรรมอย่างมาก และเข้าใจในความหมายของวัฒนธรรมนั้น ๆ พวกเขาได้แบ่งปันเรื่องราวของลูก ๆ กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดถึงหลานชายและหลานสาวในอเมริกา และลูกมิชชันนารีที่นี่ทำให้ข้าพเจ้าล้อเล่นกับพวกเขาได้ ข้าพเจ้าสามารถไปที่บ้านของพวกเขาเพื่อดูโทรทัศน์, เล่นเกมส์, หรือแม้แต่ไปเยี่ยมเยียนก็ได้ นี่เป็นส่วนหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าเราทำงานกันเป็นเหมือนครอบครัว โดยการสนับสนุนซึ่งกันและกันทั้งเวลาที่ดีและแย่ การช่วยเหลือเหล่านี้ทำให้ข้าพเจ้ายินหยัดอยู่ในสนามของการรับใช้ได้ แม้แต่การเขียนอีเมล, MSN, และโทรศัพท์ เป็นการยากในการก้าวสู่งานรับใช้ในบางครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนโสด แต่ข้าพเจ้ามีครอบครัวมิชชันนารีที่นี่ และวิธีการผ่านอุปสรรคต่าง ๆ ก็ผ่านทางครอบครัวมิชชันนารีเหล่านี้

แนวคิดในการนำเสนอ : “ผู้คงอยู่ในการเป็นมิชชันนารี”

การเตรียมและนำเสนอ

นี่เป็นเกมส์ที่ทำหาย เริ่มต้นด้วยคนสองคน โดยอาจจะต้องเป็นคนโสด ให้พวกเขาพยายามทำภารกิจตามข้อธิบายไว้ข้างล่างให้สำเร็จด้วยตัวของพวกเขาเอง ให้ทำการแข่งขันกันเอง หลังจากนั้น ทำเหมือนดิน แต่ให้

เพิ่มคนเป็น 5 ถึง 7 คน ให้เป็นทีม “ครอบครัว” จุดประสงค์ของเกมนี้ก็เพื่อให้เห็นว่าภารกิจนี้เป็นสิ่งง่ายเมื่อได้รับการร่วมมือของสมาชิก “ครอบครัว” จึงสนุกสนานกับภารกิจ !!

ภารกิจ :

- สิ่งของที่จำเป็นสำหรับ 2 ทีม : ก้อนอิฐ 12 ก้อน, กลัง 2 กลัง, ซ้อนโต๊ะ, หม้อขนาดใหญ่ 4 ใบ, เตมน้ำใส่หม้อ 2 ใบ, ลูกโป่งที่เป่าแล้ว 20 ลูก, และ แก้ว 2 ตัว
- จัดภารกิจท้าทายดังนี้ :
 - สถานี 1: ก้อนอิฐ 6 ก้อน พร้อมกลอง 1 ใบ โดยวางห่างกันประมาณ 20 ฟุต
 - สถานี 2: หม้อ 1 ใบที่เติมน้ำแล้ว, ซ้อนโต๊ะ, หม้อที่ว่างเปล่า โดยวางห่างกันประมาณ 10 ฟุต
 - สถานี 3: แก้วที่มีลูกโป่งที่เป่าแล้วอยู่ล้อมรอบ
- วิธีการเล่น : ใช้เข่าเดินถือก้อนอิฐไปใส่ไว้ในกลอง หลังจากนั้นให้ตักน้ำจากหม้อที่เติมน้ำแล้วด้วยซ้อนโต๊ะ และไปเติมหม้อที่ว่างเปล่า จากนั้นให้นั่งทับลูกโป่ง 5 ลูก โดยนั่งทับทีละลูกบนแก้ว ในตอนท้ายของการเล่น พูดเกี่ยวกับการที่มิชชันนารีสนับสนุนซึ่งกันและกันอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งมิชชันนารีที่เป็นโสດ “ยอมรับ” พวกเขาเป็นสมาชิกในครอบครัว ยกตัวอย่างจากเรื่องราวในบทเรียน

ตัวเลือกเพิ่มเติม — “ครอบครัวของพระเจ้า”

ใช้ร้องรับของเพลง “ครอบครัวขององค์พระเจ้า” หน้า 540 เล่มแดง *เพลงสรรเสริญ*) เป็นส่วนสำคัญของบทเรียน (เพิ่มเติม : ใช้เพลง หรือ ร้องรับของเพลงที่เกี่ยวกับ ครอบครัวของพระเจ้า / สัมพันธภาพของผู้เชื่อ) มอบหมายให้ผู้หญิงเล่นเป็นบทบาทของรุธ โคโรโดว่า โดยที่เธอต้องศึกษาเรื่องราวของรุธ เพื่อที่เธอจะสามารถตอบคำถามต่าง ๆ โดยใช้คำพูดของเธอเองได้

เริ่มต้นบทเรียนด้วยการร้องเพลง ครอบครัวขององค์พระเจ้า หลังจากนั้นแนะนำแขกพิเศษ รุธ โคโรโดว่า เชิญเธอมาด้านหน้าเพื่อที่จะถามคำถาม หลังจากการถามทุกคำถามให้ที่ประชุมร้องท่อนร้องรับของเพลง ครอบครัวขององค์พระเจ้า

1. คำถาม : คุณเป็นมิชชันนารีในคริสตจักรนาซารีน ช่วยกรุณาบอกเกี่ยวกับประเทศที่คุณไปรับใช้ (“รุธ” บอกเรื่องราวเกี่ยวกับประเทศคออสตาริกา รวมทั้งข้อมูลที่อยู่ในส่วนความเป็นจริงด้วย)
2. บอกเกี่ยวกับครอบครัวและที่ที่เธอเกิด (“รุธ” บอกเกี่ยวกับชีวิตของเธอในแปรภูมครอบครัว)
3. งานที่ได้รับมอบหมายของคุณคืออะไร? ช่วยบอกคร่าว ๆ เกี่ยวกับงานที่รับใช้อยู่ได้ไหม? (“รุธ” บอกหน้าที่ความรับผิดชอบของเธอที่มหาวิทยาลัยนาซารีน)
4. เพื่อนมิชชันนารีเป็นเหมือนครอบครัวของคุณได้อย่างไร? (“รุธ” แบ่งปันเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงานเธอที่ได้ช่วยเหลือและให้การสนับสนุนเธอ)

เพิ่มเติม 1: หากมีเวลา เพิ่มมิชชันนารีท่านอื่น ๆ เพื่อให้ตอบคำถามในคำถามที่ 4

เพิ่มเติม 2: ใช้คำถามข้อที่ 4 เพื่อให้มิชชันนารีทั้ง 5 คนที่กล่าวในบทเรียนได้ตอบ

อธิษฐานและมีส่วนร่วม

- อธิษฐานเพื่อมิชชันนารีโสดทุกท่านในบทรเรียน และรวมทั้งมิชชันนารีโสดท่านอื่นด้วย
- อธิษฐานเพื่อมิชชันนารีโสดในคริสตจักรของท่าน
- วางแผนการทานอาหารเย็นที่คริสตจักรวันอาทิตย์ เชิญครอบครัวเจ้าบ้านหรือคนโสดที่จะมีโอกาสมาร่วม
- หากในคริสตจักรมีมิชชันนารีโสดที่เป็นมิชชันนารีในโครงการสายสัมพันธ์แห่งรัก ให้ทำมากกว่า โดยการช่วยเหลือให้คน ๆ นั้นรู้สึกเป็นพิเศษ
- ส่งโน้ตข้อความหนุนใจให้แก่ รูธ โคร์โดว่า ที่อยู่ของเธอคือ Apartado Postal 3911-1000, San Jose, COSTA RICA ติดต่อทางประธาน NMI เพื่อขอที่อยู่ของมิชชันนารีท่านอื่น ๆ ที่อยู่ในบทรเรียนด้วย

บทที่ 11

ครอบครัวเฟอร์นันเดซ - สองพี่น้องจากอาร์เจนติน่า

โดย จูดี เวียกแมน

เป้าหมาย

เพื่อให้เข้าใจถึงอิทธิพลของมิชชันนารีและความสัมพันธ์ในครอบครัวที่หนุนใจสู่การรับใช้พระเจ้าในงานพันธกิจ

ข้อมูลบทเรียน

ความจริงทั่วไป

อาร์เจนติน่า

- **ที่ตั้ง :** อเมริกาใต้ ทิศตะวันตกติดกับประเทศชิลี ทิศเหนือติดกับประเทศโบลิเวียและปารากวัย ทิศตะวันออกเฉียงเหนือติดกับประเทศปารากวัย และทิศตะวันออกเฉียงใต้ติดมหาสมุทรแปซิฟิก
- **ขนาดประเทศ :** มากกว่า 1 ล้านตารางไมล์ ซึ่งใหญ่เป็นอันดับ 8 ของโลก
- **ขนาดประชากร :** ประมาณ 40 ล้านคน ประเทศอาร์เจนติน่ามีชุมชนชาวยิวที่ใหญ่เป็นอันดับ 2 ในทวีปอเมริกาซึ่งมีทั้งสิ้นมากกว่า 300,000 คน
- **เมืองหลวง :** บัวโนสไอเรส ซึ่งมีประชากรกว่า 13 ล้านคน ซึ่งเป็นเมืองที่ใหญ่เป็นอันดับ 8 ของโลก
- **ภาษา :** สเปน (ภาษาราชการ), อังกฤษ, อิตาลี, เยอรมัน, ฝรั่งเศส
- **ศาสนา :** คริสต์นิกายโรมันคาทอลิก 92% เป็นศาสนาประจำชาติ, คริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ 2%, ยิว 2%, อื่น ๆ 4% แต่มีรายงานว่ามิชชันนารีโรมันคาทอลิกเพียง 20% ที่เคร่งครัดในความเชื่อ
- **อาชีพ :** การทำฟาร์มเลี้ยงวัวเป็นอุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดในอาร์เจนติน่า และเป็นประเทศผู้นำของโลกในด้านการค้าเนื้อวัว

คริสตจักรนาซารีน (สถิติปี 2004)

- เข้ามาในปี 1909
- จำนวนมิชชันนารี 19 คน
- จำนวนเมือง 12 แห่ง
- คริสตจักร : 208 แห่ง และ 15 งานพันธกิจ
- จำนวนสมาชิก : 9,675 คน
- ผู้รับใช้ที่ได้รับการสถาปนา : 112 คน
- ผู้รับใช้ที่มีใบอนุญาต : 139 คน

คำนำ

ประวัติศาสตร์คริสตจักรนาซารีนในประเทศอาร์เจนตินา

สมาคมพระคริสตธรรมอังกฤษและต่างประเทศ ได้ถูกก่อตั้งขึ้นที่อาร์เจนตินาครั้งแรกในปี 1806 พวกเขาเป็นโปรเตสแตนต์กลุ่มแรก คนหนุ่มสาวกว่าร้อยคนได้เข้าเรียนที่โรงเรียนนี้ซึ่งได้ใช้พระคัมภีร์เป็นหนังสือเรียนหลัก ในปี 1909 ศจ.แฟรงค์ และ ลูลา เฟอร์กูสัน ได้มาที่ประเทศอาร์เจนตินา และเริ่มแจกจ่ายพระคัมภีร์ พวกเขาได้ขายบ้านที่ โบว์ลิง กรีน มลรัฐเคนตักกี และซื้อตั๋วเดินเรือเพื่อมายังอาร์เจนตินา เริ่มการทำงานโดยยังไม่ได้รับการสนับสนุนจากคริสตจักรใด ๆ ในเวลาต่อมา ชาร์ล และ ลีโอ น้า มิลเลอร์ ได้เดินทางมาสมทบ ทั้งสองครอบครัวเป็นมิชชันนารีในสังกัดคณะอื่นอยู่ในเวลานั้น พวกเขาได้อธิษฐานร่วมกันเพื่อการที่พวกเขาจะได้รับการยอมรับในการเป็นมิชชันนารีของนาซารีน ในที่สุดพวกเขาก็ได้รับคำตอบ ในปี 1920 ได้มีการให้สัตยาบันครั้งแรกให้แก่ผู้เชื่อ 7 คน และมีคริสตจักรก่อตั้งขึ้น 2 แห่ง

เบื้องหลังครอบครัวเฟอร์นันเดซ

ในปี 1914 ครอบครัวเฟอร์กูสันเริ่มดำเนินงานรับใช้ขึ้นในเมืองหลวงบัวโนสไอเรส ที่นั่นเอง ฮวน และ เอมีเลีย โคแมนดู ซึ่งเป็นช่างทำเฟอร์นิเจอร์ ได้กลับใจ พวกเขาได้ถวายบ้านของพวกเขาให้เป็นที่ประชุมการประกาศเพื่อนบ้านที่มาร่วมคือ นางโยเซฟา โรดิเกซ ซึ่งอพยพมาจากสเปน เธอต้อนรับพระเยซูในการจัดการประชุมกลางแจ้งและรับบัพติศมาในปี 1924 ลูกชายวัย 8 ขวบของเธอ คือ เฟโลล์ ได้เข้าเรียนชั้นรวีวารศึกษา เมื่อครูวิถามเขาว่า ต้องการให้พระเยซูคริสต์มาล้างใจให้สะอาดหรือไม่ เขาตอบว่า ครับ เพียงไม่กี่เดือน ตัวเขาและแม่เขา ได้นำพ่อและน้องสาวสองคนให้เข้าคริสตจักร

เฟโลล์เติบโตขึ้นและแต่งงานกับ ไอเนส กอนซาเลส ทั้งสองคนเลี้ยงดูลูก ๆ ทั้งหมด 6 คน ซึ่งทั้ง 6 คน เป็นครอบครัวนาซารีนที่รับใช้พระเจ้าในด้านต่าง ๆ กัน รูเบน และคาลอส เฟอร์นันเดซ เป็นลูกชายทั้งสองคนของเฟโลล์ เฟโลล์เสียชีวิตในปี 2004 แต่ได้ทิ้งมรดกที่ยิ่งใหญ่ไว้ คือ 80 ปีแห่งความเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้า

ครอบครัวเฟอร์กูสันจะเคยคิดบ้างไหมว่าในอีก 80 ต่อมาหลานชาย 2 คน ของ โดน่า โยเซฟา จะเป็นมิชชันนารีนาซารีน? บางทีอาจจะไม่ได้คิด แต่สิ่งหนึ่งที่ครอบครัวเฟอร์กูสันทำ คือการยื่นหยัดคงไว้ในความเชื่อ พวกเขารักครอบครัวชาวอาร์เจนติน่า และอุทิศชีวิตด้วยการอยู่ที่ประเทศอาร์เจนติน่า

ครุรวีวันอาทิตย์จะหนักบ้างหรือไม่ว่าเฟลิเป้ในวัย 6 ขวบ และหลาน ๆ ของเขาทั้ง 14 คน จะเป็นคริสเตียนที่ร่วมในคริสตจักรนาซารีน? บางทีอาจจะไม่ แต่สิ่งหนึ่งที่ครุรวีได้กระทำคือการสัจย์ชื่อ และเชื่อว่าสิ่งนี้มีคุณค่ามากกว่าจะอธิษฐานเพื่อเด็กเล็ก ๆ แล้วพระเจ้าจะกระทำส่วนที่เหลือเอง และพระองค์ก็ทรงกระทำเช่นนั้นเสมอ

เรื่องราวของ รูเบน และ โมนิก้า เฟอร์นันเดซ

ดร.รูเบนและโมนิก้า เฟอร์นันเดซเป็นมิชชันนารีที่รับใช้อยู่ในประเทศคอสตาริกา รูเบนเป็นผู้อำนวยการของ Seminario Nazareno de las Americas (สถาบันศาสนศาสตร์นาซารีนแห่งอเมริกาใต้) ที่เมืองซานโฮเซ บันทึกการเดินทางของพวกเขาในงานพันธกิจนี้เป็นเรื่องที่น่าตื่นตาตื่นใจเรื่องหนึ่ง แต่กลับเป็นแบบอย่างที่มีค่าในงานพันธกิจของนาซารีน รูเบนจะเป็นผู้เล่าเรื่องราวด้วยตนเอง

รูเบน

“ข้าพเจ้าชื่อ รูเบน เกิดในครอบครัวคริสเตียนที่เมืองบัวโนสไอเรส เป็นรุ่นที่สามของครอบครัวนาซารีนในประเทศอาร์เจนติน่า ปู่ย่า และพ่อแม่ สอนให้ข้าพเจ้ารักพระเจ้า, รักผู้อื่น, และรักคริสตจักรด้วยสุดใจ ชีวิตในวัยเด็กได้รับการดูแลในสิ่งแวดล้อมของคริสเตียน, ได้รับอิทธิพล โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากแบบอย่างในการดำเนินชีวิตของพ่อแม่, ย่า, และพี่ชายของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าอายุได้ 7 ขวบ กำลังเรียนในระดับประถมศึกษา ข้าพเจ้าถูกถามว่าข้าพเจ้าต้องการจะเป็นอะไรเมื่อโตขึ้น ข้าพเจ้าตอบโดยที่ไม่ต้องคิดเลยว่า “เป็นศิษยาภิบาล” เมื่อข้าพเจ้าได้โอกาสที่อยู่ที่คริสตจักรเพียงลำพัง ข้าพเจ้าจะเดินไปที่ธรรมมาสและทำเป็นว่าข้าพเจ้าเป็นนักเทศน์ ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเจ้าทรงเรียก เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเพียงเด็กตัวเล็ก ๆ”

“ข้าพเจ้ารับบัพติศมาในปี 1973 เมื่ออายุได้ 12 ปี ข้าพเจ้าเชื่อมั่นในความรอดอย่างแท้จริง แม้กระนั้นก็ตาม ข้าพเจ้าก็ประสบปัญหาความขัดแย้งฝ่ายวิญญาณภายในใจและการทดลองต่าง ๆ ในที่สุดเมื่อข้าพเจ้าอายุได้ประมาณ 15 ปี ข้าพเจ้าก็ตัดสินใจที่จะวางความเชื่อไว้กับพระองค์ เมื่อเป็นวัยรุ่น ข้าพเจ้าได้เป็นผู้ช่วยครุรวี และบางครั้งที่ข้าพเจ้าต้องทำการสอนในชั้นเรียนเองเป็นครั้งคราว พระเจ้าทรงช่วยเหลือข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็สามารถทำได้เป็นอย่างดี อนุชนในวัยรุ่นราวคราวเดียวกับข้าพเจ้าได้รับการอวยพร ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเทศนาครั้งแรกเมื่ออายุได้ 18 ปี”

“แต่ข้าพเจ้าต้องการที่จะทำสิ่งอื่น ๆ ในชีวิตด้วย ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเรียนด้านยาด้วย แต่ก็ยังมีความต้องการที่จะเรียนรู้ในพระองค์มากขึ้นด้วย ในปี 1979 ข้าพเจ้าได้เข้าศึกษาที่สถาบันพระคัมภีร์ที่บัวโนสไอเรส ในช่วงนั้นเองที่พระเจ้าทรงยืนยันการทรงเรียกของพระองค์ที่ข้าพเจ้าเคยได้รับเมื่อยังเป็นเด็ก หลาย ๆ ครั้งมีเสียงดังภายในใจบอกว่า ‘นี่จะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตเจ้า อย่าแสวงหาสิ่งอื่นใดเลย ไม่ต้องเรียนด้านอื่น ๆ มอบถวายชีวิตของเจ้าแต่เราเถิด’ ต่อมา พระเจ้าทรงได้ข้าพเจ้าได้พบกับหญิงคนหนึ่ง คือ โมนิก้า ซึ่งต่อมาได้กลายมาเป็นภรรยาของข้าพเจ้า เธอเป็นผู้หนึ่งที่ได้รับการทรงเรียกเช่นกัน และพวกเราทำงานร่วมกันใน

งานพันธกิจกับบรรดาผู้คนร่วม 20 ปี เรามีลูกด้วยกันทั้งหมด 2 คน คือ ซอน และ อังเดรส ซอน เรียนปีสุดท้ายที่มหาวิทยาลัยนาซารีน แมท์ เวอร์นอน ที่ไอโฮโอ”

“โมนีก้าและข้าพเจ้าได้เห็น เด็ก ๆ ต้อนรับพระเยซู, ้วยรุ่นหันหลังให้กับยาเสพติด, ครอบครัวยุติกันมาปรองดองกัน และผู้ใหญ่กลับมาเป็นหยัดในความเชื่อ พวกเราสอนพวกเขาให้เป็นผู้เลี้ยงและผู้นำในคริสตจักร แต่ทุกสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นได้โดยการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเราต้องขอบคุณมิชชันนารีผู้ที่ยังประเทศและคริสตจักรของพวกเรา คริสตจักรนาซารีน ก่อนหน้านี้”

โมนีก้า

รูฟีน่า ผู้ลี้ภัยมายังกรุงบัวโนสไอเรส ประเทศอาร์เจนติน่า เมื่อเธอยังเป็นเพียงเด็กเล็ก ๆ ครอบครัวยุติกันมาเป็นครอบครัวที่ศรัทธาในคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกที่มาจากประเทศสเปน ที่ซึ่งคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ได้รับการข่มเหง วันหนึ่งเมื่อเธอเป็นวัยรุ่น มีชายคนหนึ่งเคาะประตู เพื่อขายพระคัมภีร์และแบ่งปันพระกิตติคุณ แต่รูฟีน่าไม่ได้ปฏิบัติกับเขาอย่างเป็นมิตร แต่กลับไล่เขาให้ออกไปจากบ้านเธอ โดยการพูดว่า “ไปให้พ้น เราไม่ต้องการพระกิตติคุณที่นี่” ชายคนนั้น มองมาที่เธอและกล่าวว่า “วันหนึ่ง คุณนาย จะเป็นผู้ประกาศพระกิตติคุณด้วยกันนี่”

หลายปีต่อมา โยเซ่ ชายหนุ่มส่งนมในรถเข็น ได้เห็นผู้คนมากมายอยู่นอกบ้าน เมื่อเข้าไปใกล้เขาจึงเห็นว่า มีอะไรกำลังเกิดขึ้น มีหญิงผู้หนึ่งกำลังประกาศพระคำของพระเจ้า โยเซ่จึงหยุดและฟังถ้อยคำเหล่านั้น ในที่สุดเมื่อจบการประกาศ เขาได้ต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยของเขา ชื่อของนักประกาศหญิงผู้นั้น คือ รูฟีน่า ซึ่งเป็นคนเดียวกับคนที่ได้ไล่คนขายพระคัมภีร์ไปเมื่อหลายปีก่อน เธอได้รับการเปลี่ยนแปลงและเป็นผู้ประกาศให้กับ **Christian Evangelical Missionary Alliance** โยเซ่ ก็ได้รับการทรงเรียกสู่งานพันธกิจด้วย และได้เรียนที่สถาบันพระคัมภีร์ที่บัวโนสไอเรส เมื่ออยู่ที่นั่นเขาได้ส่งจดหมายไปถึง รูฟีน่า เพื่อขอเธอแต่งงาน เธอก็ตกลงแต่งงานด้วย ในที่สุดพวกเขาทั้งสองก็ได้กลายเป็นคู่สามีภรรยาชาวอาร์เจนติน่าคู่แรกที่เป็ครอบครัวผู้รับใช้ของนาซารีน โยเซ่และรูฟีน่า อาร์มาโกโดน เป็นตาและยายของโมนีก้า

กรุงบัวโนสไอเรสในปี 1921 ผู้ลี้ภัยสาวอีกคนหนึ่งจากสเปน คือ บิลา ซึ่งมีชีวิตที่เศร้ามาก ๆ พ่อแม่ของเธอเสียชีวิตทั้งสอง เธออายุ 15 ปี และอยู่กับพ่อเลี้ยงผู้ซึ่งปฏิบัติต่อเธออย่างไม่ดีและพยายามจะใช้กำลังกับเธอ บิลาไม่มีความหวังสำหรับอนาคตของเธอ เธอจึงหนีออกจากบ้านและมุ่งหน้าสู่รางรถไฟ สิ่งเดียวที่อยู่ในใจเธอตอนนั้นคือการจบชีวิตของเธอจากความทุกข์ทรมานที่ได้รับ แต่โดยพระคุณของพระเจ้า ได้มีมิชชันนารีนาซารีนท่านหนึ่งผ่านมาเห็น เขาเริ่มตระหนักถึงสถานการณ์และเริ่มพูดคุยกับเด็กสาว เขาได้พาเธอกลับไปที่บ้านของเขาที่ซึ่งเขาและภรรยาได้ดูแลเธอและรักเธอเหมือนเธอเป็นลูกสาวของพวกเขา มิชชันนารีท่านนี้คือ แฟรงค์ เพอร์กูสัน หลายปีต่อมา บิลาได้พบกับชายหนุ่มอิตาเลียน คือ อาร์มานโด เขาได้ต้อนรับพระเยซูจากการจัดการประชุมตามบ้าน พวกเขาได้แต่งงานกันและก่อตั้งบ้านพักคริสเตียนขึ้น อาร์มานโดเป็นช่างก่อสร้างและเขาได้สร้างอาคารคริสตจักรกว่า 14 คริสตจักรให้แก่คริสตจักรนาซารีนในประเทศอาร์เจนติน่าและอุรุกวัย อาร์มานโดและบิลา มอสโตนาร์ดีเป็นปู่และย่าของโมนีก้า สิ่งที่ย้ายทอดถึงโมนีก้า เช่นเดียวกับสามีเธอ คือ การมองกลับไปยังมิชชันนารีกลุ่มแรกของคริสตจักรนาซารีนในประเทศอาร์เจนติน่า

เรื่องราวของ คาร์ลอส และ โนมี เฟอร์นันเดซ

ดร.คาร์ลอส และโนมี เป็นมิชชันนารีของคริสตจักรนาซารีน คาร์ลอสเป็นผู้ดูแลในระดับองค์การของประเทศสเปน รับผิดชอบเจ้าในประเทศบ้านเกิดของบรรพบุรุษ คาร์ลอสได้เล่าเรื่องราวของพวกเขา

“ภรรยา คือ โนมี ซานี และข้าพเจ้าเติบโตขึ้นในครอบครัวคริสเตียนในประเทศอาร์เจนติน่าในคริสตจักรนาซารีน พ่อแม่ของโนมีเป็นศิษยาภิบาลที่คริสตจักรนาซารีนเป็นเวลาเกือบ 40 ปี ครอบครัวเรารู้จักกันเป็นอย่างดี เมื่อข้าพเจ้าอายุได้ 9 ปี ข้าพเจ้าได้ต้อนรับพระเยซูในชั้นเรียนรวีวารศึกษา และเมื่ออายุ 12 ปี ข้าพเจ้าได้ถวายตัวให้แก่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงชำระจิตใจข้าพเจ้าให้สะอาดและหลังจากนั้นชีวิตของข้าพเจ้าก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิง ส่วนโนมีต้อนรับพระเยซูเมื่ออายุได้ 9 ปี จากการฟังคำเทศนาของมิชชันนารีท่านหนึ่ง คือ โดโรธี อาเลฆานดา โนมีและข้าพเจ้าได้รับการทรงเรียกสู่งานพันธกิจเมื่อเธออายุได้ 12 ปี และข้าพเจ้าอายุได้ 13 ปี ในค่ายซึ่งมีมิชชันนารีมาแบ่งปันมากมาย หลายปีต่อมาเมื่อพวกเราอายุ 20 ปี เราก็ได้มีโอกาสเจอกันอีกครั้งที่โรงเรียนพระคริสตธรรม และหลังจากนั้นเราจึงตัดสินใจแต่งงานกัน ข้าพเจ้าได้รับการสถาปนาเป็นผู้รับใช้ในปี 1970 หลังจากนั้นข้าพเจ้ารับใช้โดยการเป็นศิษยาภิบาลในประเทศอาร์เจนตินามากกว่า 20 ปี ข้าพเจ้ารับใช้เต็มเวลาที่พินิกซ์ มลรัฐอาร์ิโซนา เป็นเวลา 8 ปี ข้าพเจ้าได้รับปริญญาโทในสาขาพันธกิจที่มหาวิทยาลัยนาซารีน พอยด์ โลมา และปริญญาเอกที่สถาบันศาสนศาสตร์นาซารีน”

“ในปี 1995 พระเจ้าทรงเรียกเราสู่งานรับใช้ ตั้งแต่นั้นมาพวกเราได้รับใช้เป็นมิชชันนารีและผู้อำนวยการภาคพื้นในอเมริกาใต้ (ปารากวัย, อาร์เจนติน่า, ชิลี, และอุรุกวัย) เดือนพฤศจิกายน ปี 2003 ข้าพเจ้าได้รับเลือกให้เป็นผู้ดูแลระดับองค์การของประเทศสเปน นับแต่นั้นมาพวกเราต้องเดินทางไปและกลับระหว่างประเทศสเปนและอาร์เจนติน่า เรามีลูก ๆ ด้วยกันทั้งหมด 3 คนและมีหลาน 4 คน”

“พวกเราขอบพระคุณพระเจ้ามากสำหรับการทรงเรียกและคริสตจักรนาซารีนที่ได้เปิดประตูให้เราได้รับใช้ในการเป็นมิชชันนารี พวกเราขอบคุณเหล่ามิชชันนารีทั้งหลายที่ได้มายังประเทศอาร์เจนติน่าและเทศนาสั่งสอนพระกิตติคุณ พวกเราเป็นผลที่เกิดขึ้นจากงานของมิชชันนารี”

แนวคิดในการนำเสนอ : “ประวัติศาสตร์ของงานพันธกิจในอาร์เจนติน่า”

การเตรียมและนำเสนอ

ตั้งแต่ที่ รูเบน เฟอร์นันเดซ เป็นอธิการบดีของสถาบันพระคริสตธรรม เขาได้เสนอบทเรียนนี้ในเดือนกรกฎาคมเมื่อมีการเน้นงานพันธกิจสากลและโรงเรียนพระคริสตธรรม หาข้อมูลปัจจุบันเกี่ยวกับโรงเรียนพระคริสตธรรมนาซารีนจากเว็บไซต์ของโครงการสายสัมพันธ์แห่งรัก และ

<http://www.nazarene.org/iboe/mexandcen.html>

ใช้ข้อมูลเหล่านี้ในการนำเสนอบทเรียน

จัดรูปแบบเวทีให้เป็นเหมือนห้องเรียน “ผู้สอน” นำเสนอบทเรียนโดยการพูดถึงประวัติศาสตร์ของงานพันธกิจในประเทศอาร์เจนติน่าและเล่าเรื่องราวที่น่าตื่นตาตื่นใจของพี่น้องตระกูลเฟอร์นันเดซและภรรยา และมีผู้ฟังที่แสดงเป็นนักศึกษา หรือ “นักศึกษา” หลาย ๆ คน ก็สามารถนั่งในห้องเรียน

สิ่งนี้จะเป็นโอกาสที่ดีที่จะใช้โครงการ “Books for Pastors – Tools for Ministry”

ตัวเลือกเพิ่มเติม — “เด็กเล็ก ๆ จะนำพวกเขา”

ในบทเรียนนี้ให้ใช้เด็ก ๆ แสดงเป็นสมาชิกของครอบครัวเฟอร์นันเดซเมื่อยังเป็นเด็กที่ได้ถูกเรียกสู่งานพันธกิจรับใช้ นำเสนอการแสดงละครในบทเรียนเป็นตอน ๆ ไป :

เฟย์ไลฟ์ เฟอร์นันเดซ ในวัย 8 ขวบ และเด็ก ๆ คนอื่นหนึ่งเป็นเครื่องวงกลมฟังครูวีสอนบทเรียนอยู่ ครูปิดหนังสือบทเรียนและพระคัมภีร์ลง พร้อมกับถามว่ามีเด็กคนไหนที่ต้องการจะต้อนรับพระเยซูคริสต์บ้าง เฟย์ไพลยกมือขึ้นและก้าวไปอยู่ข้าง ๆ ครู ครูก็วางมือบนบ่าของเฟย์ไพลในขณะที่เขาก็มีศีรษะลงและอธิษฐาน (เป็นการนำเสนอเบื้องหลังชีวิตของครอบครัวเฟอร์นันเดซ)

รูเบน เฟอร์นันเดซ ซึ่งเป็นนักเรียนเกรด 2 นั่งที่โต๊ะเรียน หลังจากเขียนบางอย่างลงไปในกระดาษ เขาก็เอากะดาษไปวางไว้ที่โต๊ะครู คุณครูก็ยิ้มและตบหัวเขาเบา ๆ รูเบนก็ยิ้มกว้างพร้อมกับผงกบอกว่า “ใช่ครับ” และเขาก็เดินไปยังธรรมชาติ ยืนด้วยปลายเท้าเพื่อที่จะทำเป็นว่ากำลังเทศนาอยู่ (เป็นการนำเสนอเรื่องราวของรูเบน) **เพิ่มเติม :** รูเบนในวัย 18 ปี เทศนาครั้งแรก ยืนอยู่หลังธรรมชาติ

หญิงสาววัยรุ่นคนหนึ่งเปิดประตูจากเสียงเคาะประตูที่ประตูห้องรับแขกของเธอ มีชายคนหนึ่งยื่นหนังสือพระกิตติคุณเล่มเล็ก ๆ และพระคัมภีร์ให้เธอ เธอตอบปฏิเสธกลับด้วยความโมโหกับบทความเหล่านั้น และใส่ชายนั้นกลับอย่างไม่เกรงใจ (เป็นการนำเสนอเรื่องราวของโมนิก้า)

โนมีในวัย 9 ปี นอนอยู่กับเพื่อน ๆ ฟังมิชชันนารีหญิงแสดงรูปและเล่าเรื่องราวงานพันธกิจของเธอ เมื่อเธอถามเด็กที่ต้องการการอธิษฐานเพื่อ โนมี้ก้าวออกไปข้างหน้า ลูกเธอและมอบชีวิตของเธอในงานรับใช้พระเจ้าในการเป็นมิชชันนารี (เป็นการนำเสนอเรื่องราวของคาร์ลอสและโนมี)

อธิษฐานและมีส่วนร่วม

- เป็นสปอนเซอร์ในการจัดงานปาร์ตี้ “คนรุ่นต่อไป” เชิญครอบครัวในคริสต์จักรให้นำเด็ก ๆ, พ่อแม่, และปู่ย่าตายาย มาด้วย และมอบใบประกาศหรือ ของขวัญเล็ก ๆ น้อย ๆ ต่อหน้าทุกคน
- วางแผนในการประกาศในพื้นที่ที่แน่นอนสำหรับการประกาศกับเพื่อนบ้าน
- เชิญชวนผู้คน 3 หรือ มากกว่านั้นในการติดต่อกับ ซอน เฟอร์นันเดซ ที่มหาวิทยาลัยนาซารีเน เมาร์ท เวอร์นอน (Juan Fernandez, Mt. Vernon Nazarene University, 800 Martinsburg Rd., Mt. Vernon, Ohio 43050) เพื่อหนุนใจเขาในการเรียนในอเมริกา หากเป็นไปได้ให้นักศึกษาในวัยเดียวกับเขา หรืออนุชนที่จะติดต่อกับเขา
- อธิษฐานเพื่อลูก ๆ ทั้ง 3 คนและหลาน ๆ อีก 4 คน ของคาร์ลอสกับโนมี

- อธิษฐานและขอพระเจ้าที่จะทรงเรียกเด็กและวัยรุ่นสู่งานรับใช้อย่างต่อเนื่อง
- ส่งข้อความหนุนใจให้แก่เด็ก ๆ , อนุชน, คนหนุ่มคนสาว ที่สัมผัสถึงการทรงเรียกสู่งานพันธกิจในเขตพื้นที่ของคุณ

บทที่ 12

ครอบครัวเคทซึ่ม - พระเจ้าทรงสถาปนาผู้นำ

โดย เวส อีบาย

เป้าหมาย

เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับบทบาทของผู้นำในงานมิชชันของพี่น้องตระกูลเคทซึ่ม คือ ดาเนียล และ เทอร์รี่ พร้อมทั้งภรรยาของพวกเขา และการสัมผัสถึง “หัวใจของมิชชันนารี” ของพวกเขา

ข้อมูลบทเรียน

ความจริงทั่วไป

ดินแดนเอเชียใต้

- **ประเทศ :** อินเดีย, ศรีลังกา, เนปาล, บังกลาเทศ, และ ปากีสถาน
- ประเทศอินเดียเป็นประเทศที่มีประชากรมากเป็นอันดับ 2 ของโลก โดยมีทั้งสิ้น 1.1 พันล้านคน โดยคิดเป็น 3.5 เท่าของพลเมืองสหรัฐฯ และคาดว่าจะแซงหน้าประเทศจีนขึ้นเป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุดของโลก
- ประเทศบังกลาเทศ เป็นประเทศที่มีความหนาแน่นของประชากรเป็นอันดับ 6 ของโลก โดยมีผู้คนอาศัยอยู่ 2,734 คน ต่อตารางไมล์ อย่างไรก็ตาม ประเทศที่เป็นอันดับ 1 ถึง 5 เป็นประเทศเล็ก ๆ ดังนั้น ถ้าคิดตามพื้นที่ตารางไมล์ ประเทศบังกลาเทศก็มีขนาดใหญ่กว่าทั้ง 5 ประเทศรวมกันอยู่ถึง 110 เท่า และมีจำนวนประชากรมากกว่าถึง 28 เท่า
- ประเทศบังกลาเทศ แต่เดิมคือปากีสถานตะวันออก ได้รับการประกาศอิสรภาพในปี 1971 ก่อนหน้านั้น ปากีสถานตะวันออกและตะวันตกอยู่ห่างกัน 1,000 ไมล์ โดยที่ประเทศอินเดียอยู่ตรงกลาง
- ประเทศศรีลังกา แต่เดิมคือ ซีลอน ได้รับการประกาศอิสรภาพจากกลุ่มเครือจักรภพอังกฤษในปี 1948
- เนปาลเป็นเพียงประเทศเดียวที่มีศาสนาฮินดูเป็นศาสนาประจำชาติ
- ประเทศอินเดียมีภาษาราชการถึง 16 ภาษา : ภาษาฮินดู, ภาษาอังกฤษ, ภาษาเบงกอล, ภาษาเตลูกู, ภาษามารathi, ภาษาทมิฬ, ภาษาเอร์ดู, ภาษาคุจราตี, ภาษามาลายาลัม, ภาษากานนาดา, ภาษาโอริยา, ภาษาบิญจาปี, ภาษาอัลลัม, ภาษาแคชเมียร์, ภาษาซินดี, และภาษาสันสกฤต

คริสตจักรนาซารีน (สถิติในปี 2004)

- เข้าสู่ประเทศอินเดียในปี 1898 เป็นประเทศแรกที่มีมิชชันนารีของนาซารีนได้เข้าไปและก่อตั้งเป็นคณะนาซารีนเมื่อปี 1908
- เข้าสู่ประเทศบังคลาเทศ ในปี 1992, ประเทศปากีสถานในปี 1996, ประเทศเนปาลในปี 1998 และประเทศศรีลังกาในปี 2000
- จำนวนสมาชิก : อินเดีย 42,155 คน, ปากีสถาน 5,519 คน, เนปาล 710 คน และศรีลังกา 405 คน
- จำนวนคริสตจักร : อินเดีย 631 คริสตจักร, บังคลาเทศ 172 คริสตจักร, ปากีสถาน 69 คริสตจักร, เนปาล 14 คริสตจักร และ ศรีลังกา 7 คริสตจักร
- งานพันธกิจ (คริสตจักรที่ตั้งอย่างไม่เป็นทางการ) : อินเดีย 291 พันธกิจ และ ปากีสถาน 21 พันธกิจ
- ประสบการณ์ในงานพันธกิจเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเติบโตในจิตวิญญาณของวัยรุ่น

การเริ่มต้นของครอบครัวเคทซัม

วินสตัน และ เมอร์เรต้า เคทซัม รับผิดชอบในคริสตจักรนาซารีนกว่า 44 ปี ใน 5 รัฐ การอุทิศชีวิตแก่พระเจ้า, มีหัวใจในงานรับใช้, และของประทานในด้านดนตรีได้ถูกถ่ายทอดยังลูกชายทั้งสามของพวกเขา คือ ดาเนียล, แทร์รี่, และเวอร์เล่ วินสตัน เขาได้รับใช้เป็นผู้อำนวยการพันธกิจอาวุโสถึงสองครั้งในวัยเกษียณของเขา ก่อนจะเสียชีวิตในปี 2005

“เด็ก ๆ” ในครอบครัวเคทซัมมีชีวิตในช่วงเติบโตส่วนใหญ่ในเมืองโอลิมเปีย รัฐวอชิงตัน ความทรงจำที่พิเศษนั้น รวมถึงการให้การต้อนรับมิชชันนารีที่ได้รับการแต่งตั้ง และการอธิษฐานของครอบครัวสำหรับมิชชันนารีที่มีรายชื่อในนิตยสารเฝ้าเดี่ยว ชื่อ *Come Ye Apart*

บทเรียนนี้มุ่งประเด็นไปยังการรับใช้เป็นมิชชันนารีของดาเนียลและแทร์รี่ แต่อันที่จริงแล้ว เวอร์เล่ ก็มีส่วนในงานพันธกิจด้วยเช่นกัน เขาได้รับใช้เป็นประธานของโครงการสายสัมพันธ์แห่งรักในคริสตจักรโอลิมเปีย เมาร์ทเทน วิว และกรรมการสายสัมพันธ์แห่งรักในเขตวอชิงตันแปซิฟิก

ดาเนียลและแคโรล เคทซัม

ครอบครัวของพวกเขา

ดาเนียลและแคโรลพบกันที่มหาวิทยาลัยนาซารีนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (NNU) และคบกันเป็นเวลา 4 ปี ทั้งสองรักในดนตรีซึ่งเป็นเหมือนแม่เหล็กที่ดึงให้ทั้งสองมาอยู่ใกล้กัน ทั้งสองหมั้นกันเมื่อเรียนชั้นปีสุดท้าย และแต่งงานกันในช่วงการรับปริญญาที่คริสตจักรนาซารีน ที่ซึ่งเขาได้รับใช้เป็นผู้ประสานงานอนุชนและฝ่ายดนตรี ทั้งสองได้ร่วมกันแต่งเพลงประมาณ 40 เพลง

แคโรลเติบโตขึ้นในครอบครัวคริสเตียนโดยมีพี่ชาย 2 คนและ น้องสาว 1 คน พ่อของเธอได้รับใช้ในคริสตจักรนาซารีนเพียง 3 ปีก่อนที่แคโรลจะเกิด “การกลับใจของพ่อ เป็นสิ่งที่เห็นชัดได้จากการเปลี่ยนแปลงใหม่

ของท่าน” เธอกล่าว ต่อมาหลังจากนั้น พ่อและแม่ของเธอก็ได้มีส่วนช่วยในการเริ่มงานคริสตจักรนาซารีนที่ คิวินซี รัฐอิลลินอย

ดาเนียลและแคโรลมีลูกด้วยกัน 2 คน คือ ไรอัน และเซอร์รี่ ไรอันและภรรยาคือ แองเจล่า มีลูกสาว 3 คน ไรอัน ได้รับการถ่ายทอดของประทานทางดนตรี เคยเป็นผู้นำนักร้องในคริสตจักรในวิทยาลัยที่แนมบ้า รัฐโอไฮโอ และปัจจุบันรับใช้ที่มหาวิทยาลัยนาซารีนแห่งภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วน เซอร์รี่และสามี คือ คริสโตเฟอร์ ไโรเทอร์ อาศัยอยู่ที่เมืองแคนซัส ซิตี้ ที่ซึ่งคริสได้ศึกษาที่โรงเรียนพระคริสตธรรมศาสนศาสตร์นาซารีน (NTS) จากการสืบทอดการเล่นดนตรีของครอบครัวเคทซ์ม เซอร์รี่นำนักร้องที่ Kansas City Rescue Mission ทั้งไรอันและเซอร์รี่ได้ร่วมกันทำเพลงพวกเขาออกเป็นซีดี

การศึกษาและพันธกิจของพวกเขา

ดาเนียลและแคโรลจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยนาซารีนภาคเหนือ ดาเนียลจบด้านศาสนาและแคโรลจบการประถมศึกษา นอกจากนี้ดาเนียลยังได้รับปริญญาโทจากโรงเรียนพระคริสตธรรมศาสนศาสตร์นาซารีน (NTS) และปริญญาเอกสาขาการก่อตั้งคริสเตียนจากมหาวิทยาลัยโอไฮโอ ในขณะที่ศึกษาอยู่ที่โรงเรียนพระคริสตธรรมศาสนศาสตร์นาซารีน เขาได้รับใช้ที่คริสตจักรนาซารีน ฮอว์นีย์ หลังจากที่ถูกจากโรงเรียนพระคริสตธรรมศาสนศาสตร์นาซารีนแล้ว เขาได้เป็นผู้อำนวยการ กองบรรณาธิการงานพันธกิจนุชน ตั้งแต่ปี 1974 ถึง 1978 ในช่วง 22 ปีแห่งการรับใช้ พวกเขารับใช้ที่ เซนต์หลุยส์; คอร์วัลลิส รัฐโอเรกอน; และแนมบ้า รัฐโอไฮโอ คริสตจักรของวิทยาลัยของประทานในการเป็นผู้นำของดาเนียลได้ถูกแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดเมื่อเขาได้รับเลือกให้เป็นประธานทั่วไปของ NYI, เป็นส่วนหนึ่งของคณะกรรมการ, และเป็นหนึ่งในคณะผู้บริหารของมหาวิทยาลัยนาซารีนภาคเหนือ แคโรลได้มีส่วนผลักดันในงานพันธกิจของสามี ด้วยการทำงานพันธกิจแบบเป็น “ทีม” เธอได้ใช้ของประทานด้านดนตรี, การรับแขก, ผู้นำ, และการอธิษฐานในการสนับสนุนงานของสามี

การเรียกสู่งานพันธกิจรับใช้

ความสนใจในงานพันธกิจของดาเนียลเริ่มต้นขึ้นเมื่อวัยเด็กโดยผ่านทางพ่อแม่ที่รักพระเจ้าและมีหัวใจแห่งพันธกิจ “ข้าพเจ้ารักงานพันธกิจตั้งแต่เมื่อยังเป็นเด็ก” ดาเนียลกล่าว “ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีที่จะพูดคุยกับมิชชันนารีที่มาเยี่ยมเราที่บ้าน และข้าพเจ้าก็มีความปรารถนาที่จะเป็นมิชชันนารี” “การได้รับการทรงเรียกของแเทร์รี่ในการเป็นมิชชันนารีได้มีผลต่อข้าพเจ้าอย่างยิ่งใหญ่” ดาเนียลกล่าว “และพวกเราได้สนับสนุนแเทร์รี่และเคธีโดยผ่านทางงานพันธกิจของเรา” เมื่อไรอันและเซอร์รี่จบการศึกษาระดับมัธยมปลายแล้ว ดาเนียลและแคโรลก็ได้พาทั้งสองคนไปยังประเทศเฮติ ในทีมงานการรับใช้และการเป็นพยาน (Work and Witness Team) “การได้ติดต่อกับครอบครัวของแเทร์รี่และงานพันธกิจเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับพวกเรา” ดาเนียลกล่าว แต่ถึงอย่างไรก็ตาม พระเจ้าก็ยังทรงเรียกให้ดาเนียลที่จะเป็นศิษยาภิบาล — ไม่ใช่งานมิชชัน แต่ดาเนียลและแคโรลก็พร้อมและเต็มใจที่จะรับใช้พระเจ้าตามการทรงนำของพระองค์ เมื่อเป็นศิษยาภิบาลที่คริสตจักรในวิทยาลัยแนมบ้า ดาเนียลได้สัมผัสได้ถึง

พลักดันเบา ๆ ของพระวิญญาณบริสุทธิ์สู่งานพันธกิจ “ขอเพียงมีเสียงกระซิบถึงงานพันธกิจ” ดาเนียลอธิษฐาน “และข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะเชื่อฟัง”

สุดท้ายดาห์หนึ่งขณะที่กำลังอ่านเกี่ยวกับงานของอ.เปาโลในการเป็นมิชชันนารี ดาเนียลก็อ่านมาถึงในตอนหนึ่ง ที่บอกว่า “ในเวลากลางคืน เปาโลได้เห็นนิมิตชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ่อนน้อมว่า ‘ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าใน แคว้น มาซิโดเนียเถิด’ (กิจการ 16:9) ในเวลาเดียวกันนั้นเองที่เขาได้รับโทรศัพท์จาก ดร.แฟรงคลิน คุก ซึ่งเป็น ผู้อำนวยการในภาคพื้นยูเรเชีย ที่ได้เชิญเขาและแคโรลเป็นผู้นำของมิชชันนารีและผู้นำท้องถิ่นในฐานะของ ผู้อำนวยการภาคพื้นในสองพื้นที่ คือ เมดิเตอร์เรเนียนตะวันตก และ ยุโรปตะวันออกเฉียงใต้ และหนึ่งในประเทศ เหล่านั้นที่สะกิดใจดาเนียลเหมือนโดนฟ้าผ่าคือ มาซิโดเนีย! สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ยืนยันถึงการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ไม่นานหลังจากนั้น ดาเนียลและแคโรลก็ถูกเข้าอธิษฐานในการ “ทรงเรียก” ทั้งสองร้องไห้วิงวอนต่อพระเจ้าขอการเปิดเผยจากพระองค์ แคโรลสารภาพสิ่งที่ขัดแย้งภายในใจเธอนั้นเกี่ยวกับผู้คน, สิ่งของที่มี, และตำแหน่ง การงาน ลูก ๆ ได้รับใช้ร่วมกับครอบครัวที่คริสตจักร แม่ของเธอซึ่งเป็นหม้าย และพ่อแม่ของดาเนียลก็อาศัยอยู่ใกล้ ๆ กับพวกเขา พวกเขาเฝ้าบ้านที่หน้าอยู่, เต็มไปด้วยความทรงจำที่พิเศษ พวกเขาได้ดูแลคริสตจักรที่กำลังเติบโตอย่างดี แต่กระนั้น ในขณะที่เธออธิษฐาน พระเจ้าก็ได้ตรัสกับเธอว่า “จงแก้มัดจากสิ่งเหล่านี้ และวางลงเถิด” และที่ละ เล็กทีละน้อย เธอก็ค่อย ๆ “วาง” สิ่งเหล่านั้นไปจนกระทั่งครบทุกสิ่ง คือ ผู้คน, สิ่งของที่มี, และตำแหน่งการงาน และวางไว้กับพระเจ้า ทั้งดาเนียลและแคโรลในวัย 50 ได้ “วาง” ทุกสิ่งและบอกกับพระเจ้าว่า “ใช่แล้ว” ไม่ช้า พวกเขา ก็อยู่ในการเดินทางสู่งานรับใช้

งานรับใช้ที่ได้รับมอบหมาย

ดาเนียลและแคโรลถึงยุโรปในปี 2000 พร้อมกับงานที่ได้รับมอบหมายในการเป็นผู้ประสานงานพันธกิจ ระหว่างสองพื้นที่ คือ ยุโรปตะวันออกเฉียงใต้ และ เมดิเตอร์เรเนียนตะวันตก พื้นที่ภูมิศาสตร์อันกว้างใหญ่นี้กินเนื้อ ที่ตั้งแต่หมู่เกาะอะซอร์สในทางตะวันตก ถึงประเทศตุรกีในทางตะวันออก รวมทั้งทางตอนเหนือของแอฟริกาด้วย ดาเนียลมีส่วนรับผิดชอบในการนำเหล่ามิชชันนารีและผู้นำท้องถิ่นใน 15 ประเทศที่ซึ่งมีคริสตจักรนาซารีอยู่ ดาเนียล ได้สรุปรวมงานที่เขารับผิดชอบโดยมีวัตถุประสงค์คือ “เพื่อพัฒนาผู้นำและคริสตจักรที่บริสุทธิ์”

หลังจากนั้น 3 ปี ดาเนียลได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า และการเชิญจากคริสตจักรที่จะรับใช้ในตำแหน่ง เดิมในพื้นที่เอเชียใต้ ซึ่งมี อินเดีย, ศรีลังกา, เนปาล, บังกลาเทศ, และปากีสถาน “ในการตอบรับงานที่มอบหมาย นี้” ดาเนียลกล่าว “พวกเราได้วางที่มงานและนิมิตในยุโรป และเดินทางเพื่อร่วมทุกข์ร่วมสุขกับผู้คนในเอเชียใต้” ในเวลา 2 ปี ครอบครัวเคซั่มก็รู้สึกยินดีกับงานใหม่ที่ได้รับมอบหมายนี้อย่างยิ่ง ก่อนที่พระเจ้าจะเรียกพวกเขาให้มี บทบาทใหม่ในการเป็นผู้นำ

รางวัลแห่งงานพันธกิจ

ครอบครัวเคซั่มกล่าวว่า รางวัลที่ยิ่งใหญ่ที่สุด คือการช่วยให้ผู้นำท้องถิ่นได้รับการพัฒนา และเป็นบุญแก่ หลักในการนำคริสตจักร เช่น ศาสตราจารย์สุนิล ดันเจ เมื่อถูกเชิญให้ไปอยู่ที่เมืองกัลกัตตา ที่ซึ่งเป็นเมืองใหญ่มี

ประชากร 13 ล้านคน ในฐานะผู้ดูแลองค์กร ศจ.สุนิล ก็ตอบรับโดยทันที ส่วนหนึ่งของการที่ทั้งสุนิลและภรรยาได้ยอมคือการที่ต้องส่งลูกชายทั้งสองคนไปโรงเรียนประจำซึ่งใช้เวลาเดินทางโดยรถไฟถึง 24 ชั่วโมง ด้วยการทำงานและการทรงช่วยเหลือของพระเจ้า ศจ.สุนิล ได้ดูแลคริสตจักรกว่า 200 คริสตจักร ใน 10 ปี ในไม่ช้า ศจ.สุนิล ได้รับเลือกให้เป็นผู้อำนวยการของวิทยาลัยพระคริสตธรรมนาซารีนแห่งเอเชียใต้ (SANBC) ปัจจุบันมีนักศึกษากว่า 1,100 คน มาจาก 5 เชื้อชาติ และมีอาจารย์สอนกว่า 75 ท่าน ในเวลาการจบการศึกษา มีนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาและได้รับการสถาปนา ด้วยคำแนะนำของผู้ประสานงานด้านการศึกษา มิซซันนารี จอห์น เฮนเนส คาดว่า จะมีผู้เข้าศึกษาเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า ภายใน 5 ปี รางวัลอีกชิ้นหนึ่งของงานของครอบครัวเคทซ์ คือ การได้เห็นผู้นำท้องถิ่นที่กำลังหาญลุกขึ้น

ดาเนียลได้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับ คาวี (นามสมมติ เพื่อความปลอดภัย) หญิงในประเทศอินเดีย พ่อกับเธอได้เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรนาซารีนในเมืองที่มีคน 3 ล้านคน เมืองนี้ตั้งชื่อว่ามีผู้ก่อการร้ายฮินดูหัวรุนแรง ในวัย 70 ของเขา ปัญหาสุขภาพทำให้เขาต้องเกษียณตนเอง แต่ทางผู้ดูแลระดับเขตก็ไม่สามารถหาใครมาทำแทนเขาได้ ในที่สุด ผู้ดูแลระดับภาคพื้นก็ได้บอกกับคาวีว่า “ตอนนี้เป็นที่ของคุณแล้ว” คาวีจึงตอบว่าเธอไม่มีค่าเทศนาและไม่มีการศึกษาในด้านศาสนศาสตร์ แต่ทางผู้ดูแลก็ให้ความเห็นว่า “คุณเป็นคนที่ถูกจัดสรรไว้เหมาะสมที่สุดและเติบโตที่สุดในคริสตจักร” ท้ายที่สุด คาวี ก็ได้รับปากที่จะทำงานนี้ โดยความช่วยเหลือของผู้ดูแลองค์กร เย็นวันหนึ่ง คาวีกำลังนำการสอนพระคัมภีร์ที่บ้าน เมื่อพวกเขาได้ยินเสียงวุ่นวายอยู่ด้านนอก เธอก็เดินไปที่ประตู ก็เห็นการประท้วงของชาวฮินดูหัวรุนแรง ที่ร้องขอให้เธอปิดคริสตจักร เธอจึงยืน และกล่าวว่า “ขอฟังข้าพเจ้าก่อน คนเหล่านี้ตัดสินใจเป็นคริสเตียนด้วยตัวเอง ไม่มีใครบังคับให้เขามาเป็นคริสเตียน เราจะไม่ไปไหน แต่พวกคุณจะเป็นฝ่ายที่ออกไป” กลุ่มผู้ประท้วงก็เริ่มเดินเข้าหา คาวี เธอจึงก้าวออกจากประตูและเคลื่อนเข้าหากลุ่มผู้ประท้วง พร้อมกับกล่าวว่า “หากพวกคุณจะดึงเอาใครออกไป ให้เอาข้าพเจ้าออกไปก่อน” เมื่อได้ยินดังนั้นกลุ่มผู้ประท้วงก็ได้ค่อย ๆ สลายออกไปทีละคนสองอย่างช้า ๆ คาวีเดินกลับมาที่บ้านและดำเนินการเรียนพระคัมภีร์ต่อไป และผู้คนที่ได้รับชื่นชมยินดีในพลังแห่งคำอธิษฐาน

ดาเนียลได้กล่าวถึงสิ่งที่เป็นผลที่ได้จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ คือ (1) ในขณะที่ คาวียังคงเป็นศิษยาภิบาล ศิษยาภิบาลอีกคนก็ได้ถูกส่งมารับใช้ในเมืองเดียวกันและก่อตั้งเป็นคริสตจักรขึ้นอีกแห่ง (2) คาวีได้เข้าเรียนในวิทยาลัยพระคริสตธรรมนาซารีนแห่งเอเชียใต้เพื่อศึกษาด้านการศึกษาศาสนศาสตร์ (3) ทีมงาน “ภาพยนตร์พระเยซู” ได้ถูกส่งไปในเมืองเพื่อทำการประกาศ

นิมิตใหม่

ในเดือนตุลาคม 2005 ดาเนียล เคทซ์ได้รับเลือกให้รับใช้ในฐานะผู้อำนวยการสากลของ NMI ต่อจาก ดร.นิห์ กันเทอร์ ซึ่งได้รับเลือกให้เป็นประธานองค์การบริหารสากล งานมอบหมายใหม่นี้ได้ตอบในความสามารถในการเป็นผู้นำและหัวใจในงานพันธกิจ ดาเนียลเป็นชายหนุ่มที่มีนิมิต และรักที่จะไปให้ถึงนิมิตนั้น งานของเขาในฐานะมิซซันนารีในเขตยูราเซีย เขาได้มี “ข้อความแห่งนิมิต” ขึ้นมา :

พระเจ้าทรงมอบ *ความเชื่อ*

เพื่อจะ มองเห็น บางอย่างได้อย่าง ชัดเจน
แม้แต่ก่อนที่สิ่งนั้นจะกลายเป็น ความจริง
และการลู่วงใน ความมั่นคง

ก้าวไปสู่นิมิต

ดาเนียลและแคอรอลทำงานกันเป็นทีม และการทำงานเป็นทีมนี้เองเป็นสิ่งแรกในการจัดการประชุม ในฐานะที่เป็นผู้นำ พวกเขาได้มองการสร้างความสัมพันธ์กับผู้คนเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรก ๆ แคอรอลคอยอยู่เคียงข้างสามีเธอในการอธิษฐานและดูแลผู้คนที่พวกเขาได้ทำงานร่วมกัน เป้าหมายหนึ่งของ ดร. เคทซิม ในการเป็นผู้อำนวยการสากล NMI คือ “เพื่อจะรัก, ฟัง, และเรียนรู้จากทีมงาน NMI ที่ทำงานด้วยความสัตย์ซื่อ” เขาปรารถนาที่จะช่วยในการนำการเจิมของพระวิญญาณให้เคลื่อนไหวยุติใน NMI และเพื่อนร่วมงานของ พันธกิจโลก เพื่อนำไปสู่การเติบโตสู่ความบริสุทธิ์ของผู้นำและคริสตจักร ดาเนียลเชื่อว่าสิ่งนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยการนำเอา “คนรุ่นถัดไป” (เด็ก ๆ/อนุชน) และ “คนรุ่นปัจจุบัน” (ผู้ใหญ่) มารวมเข้าด้วยกันในการรับรู้ความรู้สึกซึ่งกันและกัน, อธิษฐาน, การให้, และประสบการณ์แห่งการปฏิสัมพันธ์กัน

เทร์รี่และเคธี เคทซิม

ครอบครัวของพวกเขา

เทร์รี่และเคธีเริ่มคบกันสมัยมัธยมปลาย “เทร์รี่เป็นคนที่มีสุขภาพ, มีวิญญาณแห่งการถ่อม, และเป็นพระฉายของพระคริสต์” เคธีกล่าว “ข้าพเจ้าก็เหมือนลูกดิ่งเข้าไปใกล้ชิดกับเขาในฐานะ คน ๆ หนึ่งและ เป็นพยานในความเชื่อของเขา” การคบหากันนำไปสู่การหมั้นกัน และพวกเขาก็ได้แต่งงานกันเมื่อเทร์รี่ศึกษาในชั้นปีที่ 2 จะขึ้นปีที่ 3

เคธีเติบโตขึ้นในครอบครัวเธอแรนชาวเยอรมัน เป็นลูกคนโตและเป็นผู้หญิงคนเดียวจากบรรดาพี่น้องทั้งหมด 5 คน ในช่วงวัยรุ่น เคธีมีประสบการณ์ที่เจ็บปวดจากการเสียชีวิตของเด็ก ๆ ในครอบครัวเธอและคริสตจักรระหว่างพิธีศพในคริสตจักรลูเธอรัน เธอก็รู้สึกขัดแย้งกับรูปแบบของความรักของพระเจ้าที่กลับปล่อยให้เด็ก ๆ ต้องตาย เธอได้วิงวอนพระเจ้าที่จะสำแดงหากมีบางสิ่งที่เป็น “ความเชื่อ” ที่มากกว่าสิ่งที่เธอได้ประสบนี้ และพระเจ้าก็ได้ตอบคำอธิษฐานของเธอโดยการนำ เทอร์รี่ให้เข้าสู่ชีวิตเธอ

ครอบครัวเคทซิม มีลูกชายด้วยกัน 2 คน คือ สก็อต และ ไบรอัน สก็อตและภรรยาชื่อ เคสซี มีลูกด้วยกัน 2 คน ไบรอันแต่งงานกับอีริน บราวน์ ลูกสาวของ ลินเดล และ เค บราวน์ มีชัชนารีในตะวันออกเฉียงกลาง

การทรงเรียกสู่งานพันธกิจ

เทร์รี่ได้รับการทรงเรียกเมื่อยังเป็นวัยรุ่น ขณะที่กำลังนั่งอยู่ในการประชุมของพ่อ เขาได้ยินคำเทศนามากมายให้เชื่อฟังพระเจ้า “อิทธิพลของงานพันธกิจของพ่อในชีวิตของข้าพเจ้าและการตอบสนองต่อการทรงเรียกของพระเจ้านั้นเกินกว่าจะนับได้” เทร์รี่กล่าว มีหลายสิ่งที่เป็นความจริงที่มีชัชนารีจำนวนมากที่ได้แบ่งปันในคริสตจักรและอาศัยอยู่ที่บ้าน, งานพันธกิจไม่ได้ไกลจากความคิดของพวกเขาเลย ในช่วงวัยรุ่น เทร์รี่เป็นสมาชิกของทีมประกาศอนุชนองค์การ หลังจากการประชุมที่ชายฝั่งทะเลแปซิฟิก เพื่อนในกลุ่มหลังจากกลับถึงโรงแรมก็ตัดสินใจไป

เดินตามชายหาด “แต่ข้าพเจ้ารู้สึกถึงแรงผลักดันบางอย่าง” แทรร์รี่กล่าว “พระเจ้าได้สัญญากับข้าพเจ้าในการทรงเรียกสู่งานพันธกิจ คือนั่นเอง ข้าพเจ้าตอบรับการทรงเรียกนั้นกับพระเจ้า ไม่ว่าพระองค์มีพระประสงค์เช่นไร หรือให้ไปอยู่ที่แห่งใดก็ตาม” แทรร์รี่จบมัธยมปลาย และรู้แน่ชัดว่าเขาจะเรียนต่อในด้านใด

การทรงเรียกของเคิร์ลสู่งานพันธกิจนั้นไม่ได้เกิดขึ้นอย่างชัดเจนในคราวเดียว “การทรงเรียกของข้าพเจ้าค่อย ๆ ถูกเปิดเผยในหัวใจของข้าพเจ้า และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทำให้งานพันธกิจชัดเจนขึ้น” เธอกล่าว “วันแล้ววันเล่า ข้าพเจ้าเริ่มมีใจให้กับงานรับใช้และรู้สึกได้ว่าพระเจ้ามีพระประสงค์ต่อข้าพเจ้าเช่นนั้น” ในการแต่งงานกับแทรร์รี่ เธอรู้ว่าชีวิตของเธอจะอยู่ในงานพันธกิจรับใช้

การศึกษาและงานพันธกิจ

เช่นเดียวกับพี่ชาย แทรร์รี่ได้เข้าศึกษาด้านพระคัมภีร์ที่มหาวิทยาลัยนาซารีนแห่งภาคเหนือ (NNU) และตลอดระยะเวลา 4 ปีที่แนมบ้า เขาได้รับใช้ในการเป็นที่มงานของคริสตจักร แพรงคลิน โรด เคิร์ลก็ได้รับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยนาซารีนแห่งภาคเหนือ (NNU) ในสาขาการประถมศึกษา หลังจากจบการศึกษา แทรร์รี่ได้ตอบรับการเป็นที่มงานในคริสตจักรที่ แวนคูเวอร์ เซ็นทรัล, รัฐวอชิงตัน หนึ่งในสัปดาห์หลังจากที่ครอบครัวเคทซ์มาถึงคริสตจักร คิซยาภิบาลก็ได้ลาออกอย่างไม่คาดฝัน ดังนั้น กรรมการคริสตจักรจึงได้เชิญพ่อของเทอร์รี่ คือ วินส์ตัน เคทซ์ ให้มาเป็นคิซยาภิบาลอาวุโส “เป็นพระพรอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสรับใช้ร่วมกับพ่อ” แทรร์รี่กล่าว ในช่วงระยะเวลา 3 ปีนั้นเอง แทรร์รี่ก็ได้รับการสถาปนาในปี 1976

ในปีต่อมา แทรร์รี่และเคิร์ลได้ย้ายไปอยู่ที่ แคนซัส ซิตี้ เพื่อที่แทรร์รี่จะเรียนต่อในระดับปริญญาโทที่ NTS “ข้าพเจ้ารู้สึกพิเศษอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสนั่งเรียนภายใต้การสอนงานมิชชันของ ดร.โดนัล โอเวน และ ดร. พอล โอว์จาลา” เทอร์รี่กล่าว ระยะเวลาที่อยู่ที่ NTS เทอร์รี่ก็ได้รับใช้ในการเป็นที่มงานของคริสตจักร วิคตอรี ฮิลล์ และเคิร์ลก็สอนที่โรงเรียนประถม อีกทั้ง แทรร์รี่ยังได้รับปริญญาเอกด้านงานพันธกิจจากมหาวิทยาลัย Trinity International ในปี 1999 ด้วย

งานพันธกิจที่ได้รับมอบหมาย

ขณะที่อยู่ที่แคนซัส ซิตี้ ครอบครัวเคทซ์ได้สมัครเป็นมิชชันนารี และคาดหวังที่จะได้ไปยังพื้นที่ที่น่าจะไปได้ไป “ลองคิดถึงความตั้งใจของพวกเรา” แทรร์รี่กล่าว “เมื่อมีจดหมายมาถึงพวกเราบอกว่า ‘แทรร์รี่และเคิร์ล เคทซ์ ได้รับมอบหมายให้ไปเข้าชั้นเรียนภาษาฝรั่งเศส’ กลับไปเรียนอีกเหรอ! ไม่มีประเทศที่จะให้ไปเลยหรือ เพียงแต่ให้เรียนมากขึ้น เตรียมตัวอีก” แต่แทรร์รี่เสริมอย่างรวดเร็วว่า “แต่ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าสำหรับสติปัญญาที่พระเจ้าทรงให้แก่คริสตจักรที่ได้ส่งพวกเราไปเรียนที่โรงเรียนภาษาในประเทศฝรั่งเศส” หนึ่งปีต่อมาครอบครัวเคทซ์ก็ได้ไปอยู่ที่มาตินิค ที่หมู่เกาะอินดิสตะวันตก “เป็นที่น่ายินดีอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสทำงานร่วมกับ จอห์นและลินดา ซีแมน และเบรนด้า โกลด์” เทอร์รี่กล่าว ระยะเวลา 6 ปีที่หมู่เกาะคาริเบียนนี้เอง เทอร์รี่ได้ดูแลและก่อตั้งคริสตจักรมากมาย, จัดเตรียมการฝึกอบรมให้แก่คิซยาภิบาล/ผู้เลี้ยง และจัดตั้งสถาบันพระคัมภีร์ขึ้น, โครงการงานรับใช้และ

การเป็นพยาน, รับผิดชอบในฐานะผู้ดูแลองค์การ, และได้เป็นผู้จัดการดูแลคนแรกที่เป็นคนท้องถิ่น อีกทั้งแทร์รี่ยังช่วยในการพัฒนากลยุทธ์ในการขยายงานพันธกิจออกไปสู่ กวาแกลอปและ เฟรนช์เกียนา

เคิร์กกล่าวว่าช่วงเวลาที่อยู่ที่นี่มาติดกัน เป็น “เวลาที่ดียิ่งที่สุดในชีวิตของพวกเขา” เธอได้เริ่มงานพันธกิจสำหรับผู้หญิงขึ้น, ดำเนินการโปรแกรมที่จัดขึ้นในช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อน (VBS), ดูแลระบบการในคริสตจักรเด็ก, สอนครุวีในคริสตจักร, สอนออร์แกน, และแปลบทเรียน NMI, ตามด้วยการเป็นแม่และภรรยา ในปี 1988 ครอบครัวเคิร์กได้รับมอบหมายให้ไปรับใช้ยังประเทศเฮติ ช่วงเป็นความแตกต่าง เมื่อเทียบกับที่นี่มาติดกัน ช่วงเวลา 12 ปีที่อยู่ที่นี่ พวกเขาต้องประสบกับความยากลำบากในชีวิตต่าง ๆ มากมายจากการเปลี่ยนรัฐบาล, การทำปฏิวัติรัฐประหาร, การเปลี่ยนแปลงภายในตัวมิชชันนารีเอง, และในช่วงเวลาที่การนำเข้าสินค้าซึ่งต้องจ่ายค่าน้ำมันแกลอนละ 30 ดอลลาร์ งานที่ได้รับมอบหมายก็คล้ายคลึงกับงานที่เคยทำมาก่อนหน้านี้ แทร์รี่เป็นผู้อำนวยการงานพันธกิจเป็นเวลา 10 ปี, ประกาศเป็นพยานขยายจาก 8 ตำบล เป็น 11 ตำบล, โดยร่วมกับผู้อำนวยการองค์การที่เป็นชาวท้องถิ่นนั้น ๆ ที่วิทยาลัยพระคริสตธรรม เขาได้เป็นอาจารย์สอน, อาจารย์ฝ่ายวิชาการ, และ/หรือ ผู้อำนวยการงานของเคิร์ก รวมถึงการเป็นอาจารย์สอนที่วิทยาลัยพระคริสตธรรม, เป็นเหรียญกษาปณ์, ดูแลบ้านพักมิชชัน, งานแปลต่าง ๆ, และบทเรียนดนตรี

ตั้งแต่ปี 2000 ครอบครัวเคิร์กได้ทำงานในสำนักงานภูมิภาคเคิร์กเคียนที่ซึ่งพวกเขาได้รับมอบหมายมารับผิดชอบ แทร์รี่เป็นผู้ประสานงานพันธกิจสำหรับงานในพื้นที่ที่ใช้ภาษาฝรั่งเศสและผู้ประสานงานการศึกษาในภูมิภาค, การทำงานกับสถาบันที่สอนในระดับสูงกว่า 4 สถาบัน เคิร์กเป็นผู้ประสานงานด้านงานวรรณกรรมในสำนักงานภูมิภาคและผู้ประสานงาน NMI ภาษาฝรั่งเศส

รางวัลแห่งงานพันธกิจ

การมองเห็นผู้คนได้รับการปลดปล่อยจากความบาปและพ้นจากอำนาจของซาตานนั้นคือรางวัล เคิร์กแบ่งปันเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นในการประชุมตอนเย็นวันพุธที่มาติดกัน มีชายคนหนึ่งดูท่าทางเคร่งเครียดมาก ในระหว่างการประชุมกำลังดำเนินไป ชายคนนั้นก็เริ่มกระวนกระวายมากขึ้น เขาเริ่มกระสับกระส่ายและคลุ้มคลั่งใส่คนที่อยู่รอบข้างเขา แทร์รี่ได้นำชายนั้นไปยังห้องเรียนแล้วชายนั้นก็เริ่มฉีกเสื้อผ้าและทำเสียงที่น่ากลัว แทร์รี่และศิษยาภิบาลได้วางมือและอธิษฐานขอการปลดปล่อย ในขณะที่พวกเขาอธิษฐานนั่นเอง พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทำให้เกิดความเจ็บภายในห้องนั้น พระเจ้าได้ทำงานของพระองค์และปลดปล่อยชายคนนั้นจากผีร้าย เป็นเวลาหลายเดือนที่คริสตจักรได้ให้ความรักและสอนเขาจนกระทั่งเขาได้ย้ายไปที่อื่น การมองเห็นผู้คนที่ยึดเหนี่ยวหัวใจที่บริสุทธิ์นั้นคือรางวัล

แทร์รี่ได้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการทรงเรียก เขาเห็นที่คริสตจักรบนภูเขาของเฮติ มีชายหนุ่มคนหนึ่งต้องการจะตอบสนองต่อการเชิญให้ยอมจำนนทุกสิ่งต่อพระเจ้า แต่ว่าเป็นการยากมากที่จะเดินออกไปด้านหน้าเพื่ออธิษฐาน เพราะเต็มไปด้วยผู้คน เขาไม่สามารถแทรกออกไปได้เลย เขาจึงได้ปีนข้ามม้านั่งที่อยู่ด้านหน้าเขาและค่อย ๆ รับศีรษะข้ามไปจากด้านหลังไปถึงด้านหน้าม้านั่งไม่ “ข้าพเจ้ากลัวที่จะพูดได้ว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยความหิวกระหายของเขาในการพยายามเข้ามาใกล้เพื่อการถวายตัว” แทร์รี่กล่าว

การมองเห็นผู้คนมอบถวายชีวิตและกระทำตามนั้นเป็นรางวัล เขาได้พูดถึงเรื่องราวต่อไปนี้ “ข้าพเจ้าใช้เวลาเดินด้วยเท้าขึ้นไปยังภูเขาว่าสองชั่วโมงครึ่งพร้อมกับผู้จัดการดูแลองค์กร จากการเชิญของศิษยาภิบาลที่นั่น เพื่อที่จะขึ้นไปดูในสิ่งที่คนของพระเจ้าได้กระทำสำเร็จ ข้าพเจ้าเดินข้ามแม่น้ำ, เท้าเจ็บปวดจากการเดินบนก้อนหิน ขากางเกงลงจุ่มในน้ำ ข้าพเจ้าเดินต่อไปด้วยความสะดวกหรือร้อนและบากบั่นที่จะขึ้นไปให้ถึง ข้าพเจ้าได้พบเห็นความเขียวชอุ่ม, มีไม้เลื้อยพันอยู่กับต้นมะฮอกกานี, ต้นกล้วย, ต้นปาล์มมะพร้าว, ดอกไม้กวาด, ต้นไม้ที่มีดอกสีแดงเพลิงเต็มต้น, และไร่ข้าวโพดที่ปลูกเป็นขั้นตามไหล่เขา ข้าพเจ้าลืมนึกถึงความเจ็บปวดจากบาดแผลที่ได้รับเพราะความสวยงามของสิ่งที่ได้มองเห็นนั้น ในขณะที่ข้าพเจ้าเดินกระเผลอกระเผลกขึ้นไปคริสตจักรที่เต็มไปด้วยผู้คนกว่า 200 คน, ร้องเพลงและนมัสการพระเจ้า, เลือะเซ็ตและเลือะแจ็คก็เกิดข้าพเจ้าก็ชุ่มไปด้วยเหงื่อ “ผู้จัดการดูแลองค์กรเคลื่อนที่ไปใกล้กับสิ่งที่เขาได้เห็น เสียงสุดท้ายที่พวกเขาได้ยิน คือ เสียงไม้เลื้อยถูกลมพัดอย่างน่ากลัวจากลมพายุ ชะยะปลิวว่อนทุกแห่ง และคริสตจักรก็พังทลาย ผู้คนในที่ประชุมรอดอกยความช่วยเหลือจากทีมทำงาน (Work and Witness Team) ด้วยความอดทน “ผู้คนเริ่มเหนื่อยล้ากับการรอดอกยและเริ่มออกซ่อมแซมด้วยตนเอง ไม่มีการช่วยเหลือด้านการเงินจากองค์กรหรือคริสตจักรนานาชาติ ไม่มีร้านขายเครื่องก่อสร้าง, ไม่มีร้านของโลหะ, ไม่มีโรงงานปูนซีเมนต์ ภูเขาทุกภูเขาโยกย้ายด้วยการอ้อม หรือแบกไว้บนหัว, ขึ้นลงเป็นทางเดียวกัน ท่อนไม้ได้จากการโค่นต้นไม้เนื้อแข็งโดยแรงคนและย้ายไปไว้ที่คริสตจักร น้ำทุกเกลอนที่ใช้สำหรับผสมปูนซีเมนต์และฉาบปูนถูกล้างโดยแรงคน อิฐทุกก้อนทำด้วยแรงงานคนที่คริสตจักร ประตูบานสุดท้ายถูกใส่เข้าไปในเช้าวันอาทิตย์นั้น ข้าพเจ้าเดินไปยังธรรมชาติพร้อมกับการหยดของน้ำจากเสื้อผ้า

“ด้วยการเพิ่มขึ้นของกำแพงคริสตจักรที่กำลังก่อขึ้นนั้น ความเชื่อของผู้คนก็ได้เพิ่มขึ้นด้วย พวกเขาได้เห็นประจักษ์ในพระเจ้าในงานที่พวกเขาได้ทำในสังคม คริสตจักรอื่น ๆ อีก 3 แห่งเริ่มทำตามและเริ่มโครงการก่อสร้าง ผู้คนของพระเจ้าได้รับการเปลี่ยนแปลง “ข้าพเจ้าคงไม่ต้องบอกถึงพระพรที่ได้รับในเช้าวันนั้น การเทศนาด้วยชุดที่เปียกชุ่มและรองเท้าที่มึนน้ำเอี้ยดอาดทุกก้าวที่เดิน พวกเราได้รับการชะโลมชุ่มในการทรงสถิตของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเจ้าผู้นำความชื่นชมยินดีจากการที่ไม่มีอิฐสร้างบ้าน หน้าที่เต็มไปด้วยประกายและวิญญาณแห่งการขอบพระคุณแต่พระเจ้าได้เข้ามาในวิญญาณของข้าพเจ้า พวกเขาได้รับการอวยพรจากการก่อสร้างคริสตจักรซึ่งได้ตั้งตระหง่านและเป็นพยานซึ่งเป็นผลชั่วกาลนาน”

จากผู้เขียน : หลังจากที่เราเสร็จสิ้นบทเรียนนี้ แทรร์รี่และเค็รี่ เคชัม ได้เสร็จสิ้นงานมิชชันนารีที่ได้รับมอบหมาย พวกเขาย้ายกลับไปยัง โอลิมเปีย มลรัฐวอชิงตัน ที่นั่นเขาได้รับใช้เป็นผู้ช่วยให้แก่ผู้จัดการดูแลในองค์กรวอชิงตัน แปซิฟิก

แนวคิดในการนำเสนอ : “สองพี่น้อง”

การเตรียมและนำเสนอ

เพราะดาเนียลและแทรร์รี่ เคชัมเป็นพี่น้องกัน ให้ถามชายหนุ่มสองคนเพื่อทำการนำเสนอในบทเรียน พวกเขาสามารถสวมใส่เสื้อผ้าปกติ รวมถึงทรงผม, แว่นตา ฯลฯ พวกเขาควรใส่เสื้อผ้าที่เข้าคู่กัน แล้วจึงมีอีกคนที่

แนะนำพวกเขาคร่าว ๆ จาก “การเริ่มต้นของครอบครัวเคทซ์” หลังจากนั้นให้ดาเนียลและแครีที่ได้แสดงในส่วนของแต่ละคนในส่วนที่เกี่ยวกับตัวเขาและภรรยา ใช้บทเรียนที่มาจากในตอนย่อย ๆ หัวต่อนั้น ผู้ที่แสดงจะต้องคุ้นเคยกับบท เพื่อที่พวกเขาจะใช้การ “พูด” มากกว่าการ “อ่าน” หลังจากนั้นให้คนหนึ่งจบบทเรียนด้วยหัวข้อ “นิมิตใหม่” ของดาเนียลและแครอล

ตัวเลือกเพิ่มเติม “พบปะกับผู้อำนวยการสากล NMI”

แนะนำ ดร. ดาเนียล เคทซ์ ในฐานะผู้อำนวยการสากลของ NMI คนใหม่ เชิญให้คนทั่วไปและคู่สมรสในการแสดงเป็นบทบาทของครอบครัวเคทซ์ คัดลอกตอนต่าง ๆ เกี่ยวกับดาเนียลและแครอลให้แก่คู่แต่งงานสองสัปดาห์ล่วงหน้า เพื่อที่พวกเขาจะได้รู้สึกคุ้นเคยกับบทเรียน ทำการสัมภาษณ์ครอบครัวเคทซ์ นี่เป็นตัวอย่างคำถามบางคำถาม :

1. ดาเนียล ขอช่วยเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับครอบครัวให้เราได้ฟังหน่อย
2. แครอล ขอช่วยเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการพบกันของคุณและดาเนียลและรวมทั้งเกี่ยวกับลูก ๆ ด้วย
3. ดาเนียล ขอช่วยเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับงานรับใช้ของคุณก่อนที่จะเป็นมิชชันนารี
4. ขอทั้งคู่ได้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการทรงเรียกให้เป็นมิชชันนารี
5. อะไรเป็นสิ่งที่ได้รับมอบหมายในการเป็นมิชชันนารี
6. บอกพวกเราถึงรางวัลที่พวกคุณได้รับจากการเป็นมิชชันนารี
7. ดาเนียล นิมิตคุณสำหรับ NMI คืออะไร

ทางเลือก 1 : จัดให้การสัมภาษณ์มีลักษณะเหมือนเป็นโปรแกรมทอล์กโชว์ อาจจะเป็นการจัดฉากแบบง่าย ๆ หรือมาก ๆ ก็ได้ตามแต่ต้องการ ผู้สัมภาษณ์อาจจะเพิ่มมุขตลกเข้าไปในการสัมภาษณ์ได้

ทางเลือก 2 : จัดให้มีการสัมภาษณ์เหมือนรายการข่าวในโทรทัศน์ ผู้อ่านข่าวอาจจะแสดงเป็น Louie Bustle ผู้อำนวยการพันธกิจโลก, หรือ นีน่า กันเทอร์ ซึ่งปัจจุบันเป็นประธานองค์การบริหารสากลและอดีตผู้อำนวยการสากลของ NMI

อธิษฐานและมีส่วนร่วม

- อธิษฐานเพื่ออนุชนในคริสตจักรของคุณที่จะเปิดหูฟังเสียงเรียกของพระเจ้า
- ถ่ายรูปของอนุชน และคนหนุ่มสาวแต่ละคนในคริสตจักร ก่อนมีการประชุมมิชชัน ให้ติดภาพเหล่านั้นบนบอร์ดในห้องโถงของคริสตจักร หลังจบการเรียน ให้ผู้ใหญ่ที่จะเลือกรูปของคนหนุ่มคนละ 1 รูปเพื่อนำไปอธิษฐานเพื่อ
- มีการเดินถูงถวายและการถวายพิเศษเพื่อสนับสนุนงานพันธกิจของอนุชน